

Filadelfo Alexander Aguilar

Oleme üha perekond

Vanaisa Alexander kallistas kõvasti oma lapselapsi Alexit ja Indrat.

"Mis meist nüüd saab?" küsis noor Alex pisarad silmas.

"Teiega ei juhtu midagi," sõnas vanaisa. "Meil on veel teineteist." Ebakindlus ja piin kraapisid siiski vanaisa südant.

Aasta varem oli Alexandri perre kuulunud tema naine, ema, tütar koos oma kolme lapsega. Nad olid küll vaesed aga õnnelikud, sest nad olid koos.

Inimrööv

Siis ühel päeval kadus vanaisa noorim tüdretütar. Pere otsis teda kõikjalt, kuid asjata. Asjast teatati politseile, kes käivitas juurdluse. Kui juhtnööre ega vihjeid ei tulnud, teatas politsei, et kahtlustab inimröövi. Keegi siiski lunatasu ei nõudnud ja nii kartis pere halvimat. Laste ema ei julgenud Alexit ja Indrat silmist lasta, et neile midagi ei juhtuks.

Šokk oli aga liiga suur vanaisa emale, kes suri varsti peale lapse kadumist. Laste ema lakkas naeratamast ning varsti pärast vanavanaema surma lakkas ka söömast. Siis suri ka tema. Vanaisa Alexander sõnas lastele, et ta suri murest.

Mõne kuu pärast haigestus ka vanaema ja suri. Vanaisa jäi üksi koos Alexi ja Indraga. Kuidas nad tulevad toime? Mis neist saab? Aga kui vanaisaga midagi juhtub?

Lootus ja palve

□ hel päeval tuli üks pere käima vanaisa ja laste juures.

"Me avaldame teile kaastunnet," sõnasid naabrid. "Meil on teile toitu ja me tahame palvetada teie eest."

Vanaisa oli tänulik nii moraalse kui füüsilise abi eest. Pere käis sageli nende juures ja kutsus neid lõpuks vaimulikule koosolekule. Järgmisel esmaspäeval läksid vanaisa ja lapsed väikse rühma koosolekule. Armastuse ja palve soojus ümbritses neid seal ning nad hakkasid adventkirikus käima regulaarselt. Omal ajal vanaisa Alexander, Alex ja Indra ka ristiti.

Veel halbu uudiseid

Mõni kuu hiljem haigestus ka vanaisa poeg William. Ta kolis elama vanaisa ja laste juurde, et arstiabi saada. Tema diagnoosiks pandi raskekujuline maksahaigus. Arstid ütlesid vanaisale, et ta ei ela kaua.

Williami olukord halvenes ning vanaisa viis ta haiglasse. □ htul ütles ta lastele: "Ma kardan, et onu William sureb varsti. me peame rääkima temale Jeesusest."

Järgmisel päeval läksid nad Williami juurde. Kui nad olid hetke rääkinud, sõnas William nõrgalt: "Arst ütles, et ma suren varsti." Vanaisa noogutas. Ta julgustas Williami usaldama Jumalat ja palus Alexil onu pärast palvetada.

Pärast Alexi palvet lahkusid lapsed toast, et vanaisa ja William saaksid rahu vestelda. Hiljem pöördusid nad vanaisaga koju ja põlvitusid koos palvetama, et Jumal puudutaks onu Williami südant.

Jeesus armastab sind

Järgmisel päeval läksid Alex, Indra ja vanaisa haiglasse onu Williami vaatama. Arst ütles, et William ei suuda enam rääkida, kuid on meelemärkusel ja saab jutust aru. Nad läksid palatisse ja rääkisid onu Williamile natuke aega ja palvetasid siis tema voodi ümber. Siis küsis vanaisa Williamilt, kas ta tahab kutsuda Jeesust oma südamesse. Onu William noogutas. Ta soovis võtta vastu Jumala armastust ja lepitusohvrit. Nende palvele vastati. Pere ei viibinud kaua, sest William näis väsinud. Kui nad järgmisel päeval uuesti tulid, teatas haiglaõde, et onu William oli surnud.

Alex ja Indra puhkesid nutma. Vanaisa kallistas neid ja ütles: "Täname Jumalat selle eest, et onu William oma südame Jeesusele andis. Me kohtame teda taas, kui ta Jeesus tuleb tagasi."

Nüüdseks on onu Williami surmast möödunud 2 aastat. Vanaisal ja lastel läheb hästi. Raskustest hoolimata on sel perel põhjust naeruks ja rõõmuks. "Meil on Jeesus," vastab vanaisa. "Tema on meie parim sõber ja soovime rääkida Jumala armastusest kõigile inimestele."

12-aastane Alex tunnistab: "Jeesus on valmis aitama. Ta juhib meid läbi raskustest kui palvetame palju ja laseme tal meid aidata."

Alfredo Arreaga Lopez

Tulevik Jumala töös

Kuna ma olin hea poiss, polnud mul minu meelest vaja käia kirikus. 20-aastasena kohtasin noort naist, kes oma elu ja tunnistusega veenis mind Jumala tundmise tähtsusest. Kui ta kutsus mind kaasa adventkirikusse, nõustusin.

Ma õppisin palju Jumalast ja kui kuulsin hingamispäevast, otsustasin hakata seda pidama. Olin tööl tubakafirmas ja tegin tööd 12 tundi päevas, 6 päeva nädalas. Sain hingamispäevad vabaks, kuid pidin veel reedeti pärast päikese loojumist töötama. Palusin Jumalalt abi probleemi lahendamiseks.

Jumala vastus

Jumal vastas ootamatult. Jäin tubaka kuivatamise aurudest haigeks. Mul oli hingamiskõhustus ning olin pidevalt väsinud. Viie kuu pärast pidin tervislikel põhjustel tööst loobuma. Loobusin heast palgast ja püsivast tööst, kuid olin nüüd vaba ristimisele minema.

Sain hea töökoha pangast, kuid mõne kuu pärast sai mul sest kõrini ja lahkusin. Mu sõber Debra hakkas muretsema.

Leidsin uue töökoha, kuid ma polnud sellega ka rahul ja jätsin selle töö. Nüüd olen ka ise mures. Mis minuga sünnib? Kas ma ei leia iialgi tööd, mis pakub mulle rahuldust? Olin varem töötanud puusepana ja nii võtsin pangast välja oma säästud ja asutasin oma puusepafirma. Sain tööst suurt naudingut ja tulevik näis helge. Abiellusin Debraga. Nautisin ilusa mööbli tegemist ja alguses telliti neid palju. Teenisin hästi. Varsti aga tellimused vähenesid, sest inimesed ostsid meelsamini odavaid ja ebakvaliteetseid mööbleid. Varsti ei piisanud mu sissetulekust pere elatamiseks. Ma ei tahtnud taas ebaõnnestuda, nii ma siis palusin Jumala juhtimist. Mõistsin, et Jumal ei soovi, et ma suure sissetulekuga ära harjuksin. Ta soovis, et ma teeksin tema tööd.

Uus katse

Debra pakkus, et prooviksin kirjandustööd. Otsustasin proovida. Töö mulle küll meeldis, aga algul ei suutnud eriti midagi müüa. Vahel, nähes inimeste vaesust, tundsin kiusatust anda raamatuid tasuta. Kolme kuu pärast mõistsin, et sellest tööst ei saa asja. Palusin härdalt Jumalalt abi. Lootust kaotades tahtsin oma peret ära elatada.

Jumal vastas mu palvetele ja järgmisel nädalal sujus töö hästi. Viimaks tundsin, et teen Jumala tööd.

Jumala tööpakkumine

Siis ühel päeval tuli meile pastor külla ja poetas mulle pommi sülle. "Täna lõpeb vastuvõtuaeg Guatemala City adventseminari," ütles ta. "Sul tuleb kohe minna piirkonna kontorisse sisseastumisankeete täitma ja eksamit sooritama." Ma polnud kunagi adventseminarist kuulnud, kuid tahtsin järgida Jumala tahet. Läksin sellest naisele

rääkima ja ta käskis mul proovida.

Sain eksamil läbi ja siis vestles minuga piirkonna peasekretär. Ja nii võetigi mind seminari vastu. Kui ma sellest naisele rääkisin, purskus ta nutma. "Käskisin sul proovida, kuna olin kindel, et sind seminari vastu ei võeta. Kuidas meie pere ära elab, kui sa lähed 4-ks aastaks õppima?"

Jumal kannab hoolt

Ka mina hakkasin nutma. Teadsin, et meil seisavad ees majanduslikult väga rasked ajad. Sõnasin siis, et ütlen seminari minekust ära, kuid Debra keelas. "Sa ei tohi ära öelda. Mina maksan su koolimaksu ja küll Jumal hoolitseb meie eest."

Ja mu naisel oli õigus. Jumal hoolitseb meie pere vajaduste eest ning iga päev ma õpin midagi uut juurde Jumala tahtest minu suhtes. Olen kindel, et ta soovib mind näha pastorina. Enne õpingute algust polnud ma veel kedagi juhtinud Jeesuse juurde. Nüüd olen õppinud pool aastat ja teinud samal ajal väikerühmatööd ning Jumal on juhtinud meie töö kaudu koguduse juurde 65 uut kallihinnalist liiget.

Soovin rääkida kõigile noortele, et ebaõnnest ei tasuks pettuda. Jumal annab asemele midagi palju paremat, ehkki te seda veel ei tea. Kui asjad ummikusse jooksevad, palvetage palju ja paluge Jumala juhtimist.

Jorge Luis Garc?a

Tuli minu südames

Noore kambaliikmena Guatemala Citys igatsesin põnevust ja leidsin seda narkootikumidest. Alustasin liimi nuusutamisesest ja siis läksin üle kokaiinile ja lõpuks crackile. Lõin endale pere, kuid narkootikumid olid ikka mulle probleemiks. Kui ma ei saanud seda piisavalt, valasin oma paha tuju naise ja oma kahe lapse peale. Mu südames valitses tühjus.

Kohtumine Jumalaga

□ hel õhtul olin ükski töö. Saabus hetk narkotsi võtta. Võtsin välja oma marihuaanasuitsu ja kokaiiniannuse ning kuulsin samal ajal, kuidas üks hääl ütles mulle: "Sa ei ole õnnelik!" Mu südamest käis jõnks läbi, sest see oli Jumala hääl. "Mu poeg, ma võin sind päästa kuristikust, kus sa oled."

Mulle pole keegi õpetanud palvetamist, kuid ma langesin põlvili ja hüüdsin: "Señor, kui sa oled tõesti olemas, päästa mind sellest kuristikust. Ma ei kannata seda enam kauem." Teadsin kohe, et Jumal oli mu palvele vastanud. Lasin narkotsi vetsupotist alla. Mu südant täitis rahu, millist ma polnud kunagi varem kogenud.

Kui ma õhtul koju läksin, avasin ukse ja nägin oma naist seismas pliidi ääres.

"Francis," sõnasin. "Vaata mind. Jeesus on mind ära päästnud." Tema näoilme rääkis, et ta ei teadnud, kas peaks uskuma või kahtlema. Siis aga hakkasid pisarad voolama mööda põski alla. Sirutasin talle käed ja kallistasin teda. Kutsusin ka lapsed kohale ja tänasin Jumalat selle eest, et ta oli mind muutnud.

Viige mind kirikusse

Meie kodu vastas elas viis adventperekonda. Sageli olid nad mind kutsunud koosolekutele, kuid alati olin neil ukse nina all kinni löönud. Sel õhtul kõndis üks pere meie majast mööda ja ma läksin nendele järele. Nad olid pisut rahutud ja üllatusid täiesti, kui ütlesin: "Ma tahan teie kirikusse tulla."

Lõpuks nad taipasid, et ma ei olnud purjus ega narkouimas ning kutsusid mind oma koju külla. "Luis," ütles mees, "me ei saa enam nii hilja kirikusse minna, kuid homme õhtul kell 7 tulen sulle järele ja lähme koosolekule."

Järgmisel õhtul ei kannatanud ma oodata naabri tulekut vaid läksin talle juba koduuksele vastu ja hüüdsin: "Kas me läheme juba?"

Sel õhtul pidas ta mulle piiblitunni ja järgmisel päeval rääkisin oma naisele, et tahan liituda adventkirikuga. Hakkasime koos Piiblit uurima ja peagi palusime luba ristimisele pääsemiseks.

Jumala plaan

Minust tehti meie rühma abijuht ja hiljem päris juht. Täitsin oma ülesannet võimalikult hästi, kuid miski vaevas mind. Tahtsin hoolitseda karja lammaste eest, kuid tahtsin tuua sellele veel lambaid juurde. Mõistsin, et Jumal kutsus mind evangeeliumitööle. Hakkasin käima ükselt uksele, et leida Jumalat otsivaid inimesi. Kohtasin peret, kelle liikmed olid alkohoolikud ja narkomaanid. Kaheksa neist võttis Kristuse vastu. Hakkasin pidama nende kodus koosolekuid, kuhu pere kutsus omakorda sugulasi ja naabreid ning paljud neist ristiti.

Ka teised meie koguduse liikmed annavad oma osa. Mõned peavad grupikoosolekuid, teised korraldavad evangeelseid koosolekuid või käivad ükselt uksele tunnistamas oma usust. Kogudus kasvab kiiresti ja meie kirik on jäänud väikseks.

Ehitame uut kirikut kus on 150 istekohta. Oleme vaesed ja töö edeneb aeglaselt. Kui uusi liikmeid tuleb samas taktis, on valmiv kirik valmis saades ka liiga väike. Me ei kavatse seda aga taas laiendada hakata, vaid loome uue koguduse ja ehitame teise kiriku. Ma tänan Jumalat selle eest, et ta tegi mind Jeesuse vere läbi oma lapseks. Ma ei puhka ennem, kui Jeesus tuleb tagasi.

Doris Liceth Borjas

Otsustav Doris

Lapsena elas Doris adventkiriku lähedal, kus peet palju evangeliseerimiskoosolekuid. Kui Doris kuulis laulu, jooksis ta kirikusse, sest teadis, et kohe hakkab kristlik videoseanss. Dorisi pere ei käinud kirikus, kuid koosolekute mõjutusel võttis ta vastu Jumala armastuse ja avaldas soovi saada ristitud. Koos oma mõnede sugulastega osales ta ristimisklassis. Ristimispäeval kiirustas Doris kirikusse. Ta läks koos teistega naistetuppa, riietus ristimistalaari ja asus rivisse koos teiste ristitavatega.

Pastor üllatus nähes Dorist astumas ristimisebasseini. Tema nime ei olnud ristitavate nimekirjas. Pastor mäletas teda aga siiski ristimisklassist ja nii ristis ta ka tüdruku. Ta ei teadnud aga seda, et Dorisi vanemad ei teadnud asjast midagi.

Kus Doris on?

Kui Dorisi ema tuli poest tagasi, ei näinud ta Dorist koos teiste lastega tänaval. Oma naabrilt kuulis ta, et Doris oli läinud koos oma teiste sugulastega adventkirikusse. Ema läks Dorist otsima ja kui ta kirikusse saabus, oli Doris juba koju minemas.

"Miks sa ilma loata kodust lahkusid?" küsis ema. "Kus sa olnud oled?"

"Ristimisel," vastas Doris süütult. "Armastan Jeesust ja olen nüüd Jumalal laps!" Ema kortsutas kulmu, otsis pastori üles ja noomis teda selle eest, et Doris oli ristitud ilma tema loata. □ Ilatunud pastor palus andeks.

Emma haaras Dorisel käest ja läksid kodu poole. Teel keelas ta Dorisel kirikus käimise ära. Kuid Doris tahtis siiski kirikus käia. Ta mängis sageli koos sõpradega õues ja kui kuulis, et kirikust kostis muusikat, jättis oma sõbrad ja jooksis kirikusse. Emma ütles sageli, et ta on põikpäine väike tüdruk.

Varastatud Piibel

Kirikus korraldati uus koosolekuteseeria ja seekord ema lubas Dorisel sinna minna. Kirikusse saabudes nägi Doris kuidas diakoniss jagas kuulajatele Piibleid. Kuid keegi ei andnud Piiblit temale. Doris ei teadnud, et pärast koosolekut antakse Piiblid tagasi. Ta teadis ainult üht - ta tahab endale Piiblit. Nii võttis ta ühe sellise laualt diakonissile märkamatuks ning astus kirikusse.

Peale koosolekut võttis ta selle koju kaasa. Ta näitas seda emale ja rääkis, kuidas selle sai. Emma käskis tal Piibli tagasi viia, kuid Doris ei tahtnud. Viimasel koosolekul ütles pastor, et Piiblid mida nad kasutasid, võivad nad endale jätta. □ nnelikuna pigistas Doris oma Piiblit. Nüüd oli see tõeliselt tema oma!

"Mine koos temaga"

□ hel õhtul palus Doris vanematelt luba minna õhtusele koosolekule. Isa kahtles. Ta polnud küll enam vastu tütre kirikuskäimisele, kuid oli siiski mures tütre turvalisuse pärast. "Noorel tüdrukul on ohtlik õhtul üksi koju jalutada," ütles ta ja pakkus, et ema läheks koosolekule koos Dorisega. Emma nõustus, innustus kuuldust ja hakkas koos pastoriga Piiblit uurima.

Abiellume!

Emma tahtis ka saada ristitud, kuid ta ei olnud ametlikult abielus. "Abiellume!" pakkus ta sageli, kuid isa ei tahtnud. Lõpuks ütles ema: "Kui sai ei taha minuga abielluda, jätan su maha!" Ja kuna isa ei tahtnud oma naist ja lapsi kaotada, otsustas ta abielu ametlikult sõlmida.

Varsti pärast pulmi ema ristiti. Doris koos oma õdedega hakkasid ka isa koosolekutele meelitama. Isa nõustus ja lõpuks ristiti ka teda.

Isa sõnas: "Minu pere tõi mind kirkusse, kuid seal rääkis mulle Püha Vaim. Olen tänulik Jumalale, sest armastan Jeesust väga."

Doris jutustas, et olles Jeesuse vastu võtnud, oli ta tahtnud hakata misjonäriks. Ainult et ta ei oleks iialgi arvanud, et esimesena juhib ta oma pere Jumala juurde.

Dennis Geraldo Rodriguez

Murtud töötusi

"Kuidas ma võisin nii rumal olla?" mõtles Karla endamisi. "Arvasin teda tundvat, aga eksisin." Karla oli 19-aastane ja arvas, et on armunud. Kui vanemad hoiatasid teda mehele mineku eest vanemale mehele, mõtles ta, et nad ei mõista teda. Ta soovis vaid üksnes armastavat abikaasat ning Juan Carlos kinnitas, et armastab teda. Kui vanemad olid nende romaani vastu, põgenes Karla koos mehega.

Karla ja Juan Carlos, kes elavad Honduurases, ei abiellunud vaid elasid abielus. Karla oli rase, kui ta sai teada, et Juan oli juba abielus ja tal oli kolm last. Ta ähvardas mehe maha jätta, kuid viimane lubas lahutuse sisse anda ja temaga abielluda. Midagi aga siiski ei juhtunud.

Kulusid aastad ja Karla ja Juan Carlos said palju lapsi, kuid mees polnud ikka veel

oma esimesest naisest lahutatud.

Kui Juan Carlos sai teada, et Karla oli sellest murest rääkinud ka teistele, ägestus ta ja ei lasknud naise sõbrannadel külla tulla. □ hel päeval pakkusid mõned adventistid Karlale piibliuurimise võimalust. Juan Carlos läks raevu: "Kui sa nendega lähed, pole vaja enam tagasi tulla." Karla ei teadnud, mida teha.

Karla otsib Jumalat

Oli pühapäevane päev ja Karla läks jalutama. Piki teed kõndides leidis ta avatud kiriku. Ta läks sisse ja põlvitas palvetama. "Issand, ma tean, et asjad ei ole korras. Tahan leida sind. Tahan õppida tundma tõe. Kuid ma ei tea kust otsida. Näita mulle õige kogudus. Juhata mind!" Ta avas silmad ja istus pingile. Ta tundis ennast samamoodi nagu ennegi. Mõne minuti pärast ta tõusis ja lahkus kirikust.

Karla kõndis edasi, kuni saabus adventkiriku ette. Kuna ukсед olid lahti, läks ta sisse ja palvetas: "Issand, kas see on see õige kogudus?" Ennekogematu rahu täitis tema südame. Ta teadis, et Jumal tahaks, et ta käiks selles kirikus.

Karla hakkas käima adventkirikus koos lastega. Kuid ta ei saanud minna ristimisele, sest polnud abielus. Tasapisi hakkas ta ind kustuma, ta lõpetas kirikuskäimise ja Piibli uurimise.

Lapsed tahtsid siiski kirikus edasi käia. Kummaline küll, aga Juan Carlosel ei olnud midagi selle vastu. Ta märkas, et nende käitumine on paranenud pärast seda, kui nad hakkasid koosolekutel käima. Vahel Karla läks koos lastega kirikusse, kuid keelas lastel sellest isale rääkida. Lapsed hoidsid saladust. Lõpuks kaks tüdruku ristiti, kuid Karla kahtles üha.

Abielutöötus

Lõpuks Juan Carlos lasi ennast oma esimesest naisest lahutada, kuid ikka veel ei abiellunud Karlaga. Karla kahtlustas meest truudusetuses ja tahtis ta maha jätta, kuid jäi, sest teadis, et ei suuda lapsi üksi ära elatada.

Karla hakkas käima kirikus regulaarselt. Imelik küll, aga mees ei ütelnud midagi, ehkki teadis sellest kindlasti. Siis ühel päeval kutsus pastor ette kõiki neid, kes tahaksid lasta end ristida. Karla tegi otsuse, et tahab järgida Jeesust.

Järgmisel nädalal käisid mitmed koguduse liikmed sellest Juan Carlosiga rääkimas. Lõpuks nõustus ta abielluma. Karla oli rõõmus ja peagi ta ristiti.

Uued probleemid

Juan Carlosel oli edukas firma, kus Karla töötas raamatupidajana. Tegevuse suurenedes palus ta Karlal töötada ka laupäeviti. Viimane aga keeldus ning tagajärjeks oli abiellulahutus. Karla vajab raha, et ennast ja lapsi ära toita. Ta asutas tagasihoidliku firma, töötas usinalt, maksis kümnist ja lootis Jumala abile. Nüüd on tema ehitusfirma linnas väga hinnatud.

Varsti pärast abiellulahutust tekkis Juan Carlosel probleeme võimuorganitega ja ta sattus vanglasse. Tema juures hakkas käima pastor. Kolme kuu pärast vanglast vabanedes hakkas Juan Carlos käima kirikus.

Kui Juan Carlos rääkis Karlale, et kõigest vastuseisust hoolimata oli tema firmal edu, üllatas Karla teda jutuga, et oli aastaid salaja maksnud firma tuludest kümnist. Juan Carlosel tuli tunnistada, et vahest oli Jumalal siiski mängus oma osa.

Karla on hakanud aitama Honduurases kirikute ehitamisel. Ta on annetanud ühe kiriku ehituseks vajaminevad ehitusmaterjalid. "Jumal on mulle olnud hea," ütleb ta. "Tahan kuidagi väljendada talle oma tänu!"

Joel Sandoval

Surma rada

Honduuralasest Joel Sandoval kasvas adventkodus, kuid Jumala arm polnud saanud muuta tema elu. Teismelisena vihkas ta piiranguid, mida kirik esindas. 15-aastasena liitus ta ohtliku jõuguga. Varsti oli ta segatud organiseeritud kuritegevusse, narkootikumidesse ja spiritismi. Tal oli kuradit sümboliseerivaid tätoveeringuid ja ta hakkas tarbima tugevaid narkootikume.

Joeli vanemad lasid tal elada nende kodus ja lootsid, et ta märkaks oma eksitust. Tema aga üksnes pilkas oma vanemaid ja neid, kes teda kirikusse kutsusid. Ta vihkas kõike seda, mida nad esindasid; ta vihkas Jumalat. Ema oli siiski kindel, et ühel päeval ta pöördub.

Surmast pääsemine

□ hel õhtul pidi Joel osalema kambasõjas. Talle tundus nagu oleks mingi hääl teda hoiatanud välja minemast. Ta jäi koju. Hiljem sai ta teada, et tema parim sõber suri kakluses. Ta mõistis, et Jumal oli teda hoiatanud ning päästnud tema elu.

Joel märkas sedagi, et Jumal oli temale rääkinud juba pikka aega. Ta hakkas nutma, sest ei näinud oma narkootilisest elust mingit väljapääsu. Ta oli kindel, et oli läinud liiga kaugele. Ta läks kirikusse, kuid tundis ennast seal võõrana ega tulnud enam teist korda.

Ohtlik reis

Joel otsustas maast lahkuda. Ema nuttis ja andis talle Uue testamendi. Joel palus emal ta eest palvetada.

Koos teiste viie mehega läks Joel Mehhikosse. Nad rändasid läbi Guatemala ja ületasid lõpuks Mehhiko piiri. □ hel varajasel hommikul piiras neid ümber grupp nugade ja laskeriistadega relvastatud vihaseid indiaanlasi. Noored taipasid, et need mehed kavatsesid neid tappa. Eelmisel päeval oli keegi käinud kohalikus poes vargil ja mehed olid kindlad, et on nüüd vargad kätte saand ja kavatsesid karistuse kohe ellu viia. Kohkunud noormehed pandi kinni ühte hoonesse, kust nad nägid, kuidas lint?imist ette valmistati.

Joel taipas, et oli hingamispäev. Tema vanemad oli kirikus tema pärast palvetamas. Joel põlvitus nurka ja palvetas. Ta oli kindel, et varsti sureb. Ta hakkas lugema psalme. Taas ta palvetas: "Issand, sina päätsid Taaveti tema vaenlaste käest. Kui sa lased mul siin ellu jääda, annan oma elu sinule. räägin inimestele, mida sa oled minu heaks teinud. Päästa mind, Jumal!"

Noormehed püüdsid veenda oma süütust ja palusid kutsuda meest, kelle talus nad olid eelmisel päeval olnud. Kui mees saabus, lasti poisid vabaks.

Oli justkui selline tunne, nagu oleks nad elu tagasi saanud. □ ks meestest ütles Joelile: "Oleksime tapnud teid juba mitu tundi tagasi, kuid kui sa tegid võlutrikke, hakkasime me kartma." Joel oli hetke hämmingus, kuid taipas siis, kuidas Jumal oli kasutanud tema palvet ja Piibli lugemist, et neid vabastada.

Tagasi koju

Mehhiko ametivõimud saatsid noormehed tagasi Guatemala piirile. Joel teadis, et Jumal saatis teda tagasi koju. Kodus rääkis ema, et sel hingamispäeval, kui noormeeste elu oli ohus, tundis ta erilist vajadust palvetada ning oli veetnud kogu päeva härdalt Joeli pärast palvetades.

Mõni kuu hiljem Joel ristiti. Tänapäevaks on ta oma koguduse diakon ja tunnistas innukalt oma usust. "Soovin kutsuda inimesi pöörduma Jeesuse poole, kes on päästnud minu elu rohkem kui ühel korral. Ta on muutnud mu elu täiesti."

Charlotte Ishkanian

Taevalikku muusikat

Kui Omar Rojas läks maale vanemate juurde, ootas ta rahulikku puhkust. Kuid vanemal vennal oli jalustrabav uudis: temast oli saanud kristlane. Omar õppis mõistma, et Jumal tahaks tedagi enda omaks.

Kuid adventistiks hakkamine Kuubal nõuab sageli väga palju. Omari vend oli loobunud hinnatud ja hästi tasustatud tööst ja hakanud põlluharijaks, et saaks pidada hingamispäeva. Pere oli pettunud. Nende ohvrid tema koolitamiseks olid jooknud liiva. Nüüd nad ootasid, et Omar, kes oli populaarne muusik, aitaks neid majanduslikult. Maja oli halvas seisukorras ja vajas remonti. Kuid kui Omar läheks ka järgima Jeesust, oleks tema paljutöötav karjäär läbi.

Manyu

Omari sõbratar Manyu oli teinud otsuse peaaegu kohe, olles kuulnud Omari venna tunnistust. Ta teadis, et oli leidnud selle, mida oli otsinud ning otsustas lasta end ristida, kaotab ta siis Omari või ei. Tegelikult lootis ta, et Omar teeks samasuguse valiku. Nad uurisid koos Piiblit ja varsti uurisid nad seda juba koos sõpradega. Ning kui neid ristiti, ristiti koos nendega veel viis nende sõpra.

Omar oli Kuubas kuulus trummar ja tema pöördumine tekitas suure kära. Inimesed küsisid temalt selle asja kohta ja tal avanes võimalus tunnistada.

Kuulsus põhjustas ka kiusatusi. Talle pakuti lepingut kuulsa kuubalastest orkestriga. See tähendas aga reisimist, raha ja au. Sõbrad keelitasid teda nõustuma, kuid Omar mõistis, et ta ei saanud pakkumist vastu võtta.

Kiusatused

Omar õpetab koolis muusikat, kuid ta tahaks kasutada oma andeid Jumala auks. Ta tunnistas oma usust nii õpilastele kui ka teistele muusikutele. Tema ja Manyu peavad piiblitunde ja 27 muusikut ning õpilast on pöördunud kristlasteks. □ ks neist on Omari hea sõber ja kolleeg Leodan.

Ka Leodan hakkas rääkima oma usust õpilastele mimg peagi oli koolis nii palju huvitunud õpilasi, et Leodani ja Omari ähvardati töölt lahti lasta.

"Creation"

Omar soovis asutada uutest usklikest ansambli mis teeniks kogudust. Ta andis ansamblile nimeks "Creation", loomine, sest Jumal on neid loonud uuesti ja andnud neisse uue laulu, millega ülistada Jumalat. Gruppi kuulub üle 20 muusiku ja palju lauljaid. Rühmal on siiski raske probleem: neil ei ole raha osta ruusikariistu. Omar ja Leodan teenivad vaid 200 krooni kuus. Teised on sissetulekuta õpilased. Neil tuleb laenata pille teistest kristlikest organisatsioonidest, sest riiklikud koolid ei laenuta oma muusikariistu kirikutele.

Neil pole ka raha bussipiletite jaoks kirikusse sõiduks ja nii on nad omamoodi nähtus, kandes oma pille läbi kogu linna kirikusse neli korda nädalas.

Raskustest hoolimata tuleb üha rohkem noori Kristuse ja muusikarühma juurde. Kui neilt küsitakse, on neil kahju, et nad on vahetanud tulusad ametid Kristuse vastu, on vastus üksmeelne Ei. Jumal on andnud neile midagi palju paremat.

Luis Cintra Mustelier

Kuritöö kaasosalised

Luisi vanemad hakkasid muretsema, kui nende 12-aastane poeg hakkas viibima halvas seltskonnas. "Hoi sellest Manuelist eemale!" hoiatas isa. Kuis vaikse Luisi meelest olid vanemad poisid huvitavad. Peagi oli ta koos kambaga varastamas, inimesi peksmas ning salakaubitsemas ja müümas narkootikume.

Luisist sai osav varas ja salakaubitseja. "Pidasin seda heaks eluks. Meil oli raha, pidu ja tüdrukuid," jutustab ta.

Siis ühel päeval tabati ta varguselt ja ta sattus kaheks aastaks vanglasse. Kuid kohe peale vabanemist jätkas ta endist elu. Siis sattus ta uuesti vanglasse, seekord vägistamise pärast. Kuid ka vanglas ta varastas ja müüs narkootikume.

□ Ilatav teadaanne

Ka Manuel oli mitmeid kordi olnud vangis oma kuritegude pärast. □ hel päeval käis ta Luisi juures vanglas. "Ma palun andeks, et ma tõmbasin sind kaasa kuritegudele. See on minu süü, et sa nüüd vanglas oled. Kuid minust on nüüd saanud kristlane ja ma tahan rääkida, mida Kristus minu eluga tegi. Kui sa vabaks saad, tulen sulle külla." Luis aga ei olnud huvitatud.

Mõne aja pärast pääses Luis koju käima. Ta hakkas otsima majja peidetud narkootikume. Nähes oma ema märkas ta, kuidas ta tema pärast kannatas ning teda haaras süütunne. Talle tuli meelde Manueli kutse ja ta läks sõpra vaatama.

Luis nägi kuidas Manuel oli muutunud. "Kuidas saaks minust tulla samasugune?" küsis ta. "ESmalt tuleb sul palvetada ja paluda Jumalalt andestust pattudest," vastas Manuel. Nad põlvitusid palveks.

Luis pidi viima vanglasse narkootikume. Ta teadis, et valvurid ja vangid on vihased, kui ta läheb tagasi tühjade kätega ning ta otsustas pöörduda kiiresti tagasi, enne kui ümber mõtleb.

Vanglas osales Luis kristlastest vangide koosolekutel ja õppis uurima Piiblit ning palvetama. □ hekka kuu pärast sai ta tingimisi vabaks.

Tagasi tänavatele

Vabanedes läks ta kohe Manueli juurde. "Kuidas sai sinust kristlane?" küsis ta Manuelilt. "Olin kord kuulamas tänavamuusikuid ja nägin tuttavat poissi seimas minu lähedal. Ajaviiteks virutasin talle sandaaliga vastu pead. Juan aga ei vihastanud, vaid ütles: `Jeesus armastab sind, Manuel. □ Alati kui ma teda pärast seda kohtasin, naeratas ta ja sõnas: `Jeesus armastab sind, Manuel. □ See hakkas juba närvidele käima.

"Siis sattusin taas vanglasse. Keegi andis mulle Piibli ja ma hakkasin seda lugema. Kui vabaks sain, nägin juani tänaval. Ta tervitas sõnadega: `Jeesus armastab sind ikka veel! □ Seekord ma ei löönud teda, vaid küsisin hoopis, kuidas leida Jeesust. Mõtlesin, et Jeesus ei saa mind armastada, kuna ma olin nii paha. Kuid kui uurisin koos Juaniga Piiblit, mõistsin, et Juan rääkis õigust. Andsin oma elu Jumalale ja mind ristiti," jutustas Manuel. Mõne kuu pärast ristiti ka Luis.

Uus inimene

"Mulle tundub nagu oleksin uus inimene - ja seda ma olengi!" tunnistas Luis. "Jumal on andnud mulle uue elu. Tänaan teda selle eest, et ta saatis endise kuritöökaaslase mulle näitama tõelist vabadust Kristuses."

Vitaliano Marrero

Sõnakuulmatu poiss

Vitaliano oli Kuuba armee ohvitser. Tal oli naine ja kaks väikest last. Tal läks hästi ning ei Jumal ega religioon teda ei huvitanud.

Kus Alexey on?

□ hel päeval kui Vitaliano sai töölt varem koju ei jooksnud tema 5-aastane poeg isale vastu. "Kuss poiss on?" küsis ta.

"Rosabeli juures," vastas tema naine Migdalia. Rosabel oli lasterohkete naabrite teismeline tüdruk, kes tegi lastele piibliringi. Migdalia oli Alexeyle lubanud seal käia tingimusel, et isa ei saa teada. Kui asi nüüd ilmsiks tuli, Vitaliano vihastas. "Sa tead väga hästi, et ma ei taha usuga midagi pistmist teha," karjus Vitaliano. Kui Alexey tuli koju, ütles isa: "Enam sa sinna piibliringi ei lähe! Siia majja ma Jumalat ei taha!"

Alexey ei tahtnud olla sõnakuulmatu ja jäi ringist eemale. Kuid kord kui ta kuulis taas naabrite lapsi laulmas, küsis ta emalt, kas ta võiks minna. Ema lubas. □ hel õhtul tuli Vitaliano taas tavalisest varem koju ning sai teada, et poiss oli jälle naabrite juures. Ta ei kannatanud poisi sõnakuulmatust ja andis talle kerepeale.

Väljasuitsutamise katse.

Vitaliano vihkas naabruses kogunevat usklikke rühma. Ta ei tahtnud kuulda nende laulu. Siis sai ta mõtte. Ta hakkas raadiost laskma valjuhäälselt rock-muusikat. Ta mõtles, et kui segab nende koosolekuid, lähevad nad mujale. Kulus mitu kuud, kuid koosolekud jätkusid ja keegi ei kaevanud kõva muusika üle. Tegelikult need koguduse liikmed, kes tundsid Vitalianot, olid endisest sõbralikumad.

Migdalia vaimulik nälg

Migdalia oli alati tahtnud õppida tundma Jumalat. Ta hakkas lugema Piiblit ja Rosabel juhendas teda. Vahel oli ta nii Piibli lugemisega ametis, et kodutööd jäid unarusse. Kui Vitaliano ühel päeval koju tuli ja kodu oli pilla-palla, küsis ta oma emalt, mis siin sünnib. Ema vastus üllatas teda. "Su naine loeb kogu päeva Piiblit ega jõua koristada," vastas ema. "See tuleb su pojast. See marakratt viib veel teid kõiki selle kiriku liikmeteks."

Migdalia hakkas pühitsema hingamispäeva ning hakkas käima naabrite juures jumalateenistustel Vitaliano keelust hoolimata. □ hel päeval märkas Vitaliano naise Piiblit ja avas selle. Ta pilk sattus Malakia raamatu 3 peatüki 17 salmile: "Ja nad kuuluvad mulle, ütleb vägede Jehoova, on mu eraomand sel päeval, mille ma valmistan!"

Vitaliano ei julenud enam keelata perel kirikus käia.

"Tule!"

Mõne päeva möödudes tuli pastori poeg neile külla. Ehkki Vitaliano vihkas Jumalat, olid nemad olnud sõbrad juba mitu aastat. Noor mees kutsus teda õhtul kirikusse. Vitaliano oli just paigaldamas suuremaid kõlareid oma stereokeskuse külge, et saaks paremini koosolekut segada. Ta püüdis küll vastu sõdida, kuid lõpuks vastumeelselt ta siiski nõustus tulema koos oma perega koosolekule. Ta läks ka järgmiselegi. Vähehaaval hakkas ta süda muutuma pehmemaks.

Peagi hakkas ka Vitaliano ema kirikus käima. Mõne kuu pärast Vitaliano, Migdalia ja Vitaliano ema ristiti. Ristimistseremoonia ajal tunnistas Vitaliano: "Minu poja eekuju juhtis meie pere Jeesuse juurde."

Charlotte Ishkanian

Rikas elu

Oscar ja Elena on kuubalastest arstid. Oscar kasvas vaeses kodus. Koolis astus ta kommunistlikusse noorsoo-organisatsiooni ning võttis omaks kommunistliku mõtteviisi. Olles õppinud arstiks, astus ta parteisse ja sai hinnatud ametikoha tervishoiusüsteemis. Ta tundis mõnu oma ühiskonna-positsioonist.

Kingitus Saatanalt

Elena huvitus teismelisena santeeriast, mis on segu kristlusest ja aafrika woo-doost. Ta hakkas unes saama sõnumeid oma pereliikmetele ja sõpradele. Ta uskus siiralt, et sai need Jumalalt.

Kui Elena abiellus Oscariga, oli ta juba oma unedega ära harjunud. Kui Oscar rääkis, et üks tema töökaaslane suri, siis Elena teadis seda juba. Kord rääkis Oscar ühest patsiendist, kellele tehakse varsti operatsioon. Elena hoiatas ette, et patsient sureb sellesse. Arstid siiski opereerisid ja patsient suri.

Oscari meelest olid need uned saatanast, kuid Elena uskus, et need on Jumalalt saadud. Ouija-plaadid said Kuubas populaarseks. Paljud pidasid seda vaid mänguna, kuid kui Elena vaatas ühel päeval haiglas, kuidas mõned arstid ouijaad kasutasid, tundis ta kurjade vaimude kohalolekut. Ta suutis lugeda arstide mõtteid ja kui nad küsisid vaimudelt tuleviku kohta, ta vastas neile. Vastused ehmatasid arste sama palju kui teda ennastki.

Kord kui Elenat polnud kohal, püüdsid arstid ise ouija-lauda kasutada. Vaimud ütlesid: "Kui Elenat siin ei ole, me ei vasta."

Vabanemine

□ ks arst ütles Elenale, et ouija oli Saatana tööriist. Elena ehmus ning mõistis, et see, mida ta oli pidanud Jumala antud anniks, oligi hoopis saatana oma.

Noor adventistist mees rääkis, et Elena võiks saada vabaks saatana haardest, kuid tal tuleb lakkamata palvetada. Elena sai Piibli ja kutsus mehe ja adventpastori oma koju.

Ta luges Piiblit, kuid vaimud vaevasid teda. Ta ei suutnud magada, lapsed haigestusid ja Oscariga oli probleeme. Ta palvetas väga, et Jumal võtaks teda oma juhtimise alla. Tasapisi uned ja nägemused nõrgenesid ja vaimud vaevasid teda üha harvemini. Kuid ta märkas, et kui ta ei palvetanud pidevalt, tulid nad tagasi.

Oscaril ei olnud hea meel pastori külaskäikudest, oli tema ju korralik kommunist. Kolme kuu pärast jäi ta siiski vestlusi kuulama. Kuid kirikusse ta ei läinud.

Valik

Elena palus oma töökohal hingamispäeva vabaks, kuna arstid pidid ka haiglat koristama ja aias töötama, sest haiglal ei olnud raha palgata koristajaid ja aednikke. Elena palvele ei tulnud vastu ja ta kaotas töö.

Oscar jälgis oma naist. Ta hakkas taipama, kui palju tema naine oli muutunud. Lõpuks hakkas ta koos oma naisega käima adventkirikus. Ta mõistis, et tal tuleb valida kas Jeesuse või haigla juhi hinnatud töö vahel. Kolm aastat ta võitles ning avaldas siis soovi ristimisele tulla.

Ta lahkus kommunistlikust parteist ja kaotas samas ka oma töö. Ta parandas autosid, sõitis taksot, müüs jäätiseid ja püüdis oma peret sellega toita. Valitsus võttis ära ka nende kauni kodu. Nad kaotasid ka kogu oma vara, kuid neil oli Jeesus ja teineteist. Oscar palvetas kogu aeg, et ta saaks veel tegutseda arstina.

Kahe aasta pärast juhtus ime: just enne seda, kui ta oleks kaotanud oma arstiõigused, võttis üks haigla teda tööle ja andis hingamispäeva vabaks. Tänulikuna töötab Oscar nüüd pikemaid päevi kui vaja ja on kaunis eeskuju sellest, milline on tõeline kristlane.

Marisa Silva ja Alexis Paz

Vabaks Saatana ahelatest

Marisa kasvas kodus, kus teeniti vaime. Neil oli altar santeeria pühakute piltidega. Ema ütles, et Marissal oli eriline ennustamise and. Kuid Marissa oli noor ega olnud sellistest asjadest huvitatud. Kui teda hiljem tabasid raskused, palus ta siiski vaimude kaitset ning hakkas raha eest ennustama santeeria vaimulikus keskus.

Alexis

Alexis ei hoolinud ennem vaimulikest asjadest kui jäi tõsiselt haigeks. Siis otsustas ta hakata otsima Jumalat. Talle räägiti mehest, kes võis aidata.

Kui Alexis käis mehe juures, rääkis mees talle tema minevikust, olevikust ja tulevikust ning sooritas samal ajal tseremooniat, mille abil Alexis saab pahadest vaimudest vabaks. Alexis arvas, et mees juhib teda Jumala juurde. Korraga tundis ta nõrkust. Ta ei suutnud seista ega kõndida kõrvalise abita. Mees ütles, et tema sisse oli tulnud vägev vaim ning soovitas tal minna santeeria vaimulikku keskusesse. Seal kohtas Alexis Marisat ja aja möödudes nad abiellusid.

Ootamatu avastus

Marisa ja Alexis ehitasid ka oma koju vaimuliku altari. Igal õhtul nad ohverdasiid ja palusid vaime.

Alexis tundis, et tema vaimulikus elus siiski puudus midagi. Kui minus olev vaim kord on nii vägev, siis miks ma end nii tühjana tunnen, imestas Alexis.

□ hel õhtul otsis ta raadiost midagi huvitavat kuulata. Ta jättis kõrvale spordisaated, muusika ja isegi mõne vaimuliku saate. Siis leidis ta raadiojaama, mida oli vaevu-vaevu kuulda. Kuid miski sundis teda ja Marisat seda kuulama. Pere ebajumalad ununesid. Pere kuulas saateid igal õhtul ja ebajumalateenimine jäi unarusse. Siis ühel õhtul tundsid nad, kuidas vägev jõud kutsus neid vaimualtarile. Teine vägi tundus kutsuvat neid raadio äärde. Nad mõistsid, et see teine hääl oli jumala oma, aga kelle see esimene oli? Nad jõudsid sellisele järeldusele, et Jumal kõneles raadiosaate kaudu ja saatana altari kaudu. Nad tahtsid leida endale kirikut, kuid nad ei teadnud, milline oli Jumala tõeline kogudus. Neil oli meeles, et raadiosaated, mida nad kuulasid, olid adventkiriku saated. Nad otsustasid minna lähimasse adventkirikusse vaatama, millal seal teenistused toimuvad. Kirik oli rahvast puupüsti täis ning rahvast tungles avatud akende taga kuulamas. □ kki hakkas kostma laulu. Alexis tundis ära lauljad raadio saatest. Kuidas oli see võimalik? Raadiojaam oli ju ameerika oma. Ka kõneleja hääl oli raadiost tuttav. Nad olid just eelmisel päeval Kuubale saabunud. Oli selge, et Jumal oli Alexist ja Marisat just sel päeval siia kirikusse juhatanud. Nad hakkasid endale Piibli ja hakkasid seda kohe uurima.

Vabaks saatana ahelatest

Abielupaar palus Jumala kaitset ja kõrvaldasid oma kodust kõik vaimude teenimisega seotud olevad asjad. Saatana põhjustas neile aga üha erinevaid raskusi. Kord ründas ta neid otse füüsiliselt, põhjustades tugevat valu või pohmelli. Kuid nad palvetasid

ja jätkasid kirikus käimist. Nad soovivad rääkida ka teistele Jumala armastusest ning nende kodus koguneb juba grupike uusi usklikke.

Ka paljud kõrgesti haritud kuubalased on spiritismi küüsis. "Kuid Jumal on tugevam kui saatan," sõnas Marissa. "Tema purustab ahelad, millega saatan on meid sidunud!"

Charlotte Ishkanian

Vaikne revolutsioon

Kuuba on üks sellistest maadest, kes pole 60 aasta jooksul saanud misjonitoetust. 2001 aasta neljanda kvartali annetused lähevad ka Kuubale ning vaadake, kuidas Jumal tegutseb selles saareriigis.

Omal ajal oli Kuuba Kariibi rikkaim saareriik. Praegune kommunistlik valitsus tõusis võimule 1959 aastal. Kuni 90-ndate aastate alguseni sai Kuuba Nõukogude Liidult majandusabi ja tema koolitusprogrammid arenesid. Peale N-liidu lagunemist tegid Kuuba juhid uuendusi, et majanduslik olukord paraneks. Vähenesid ka religioossed kitsendused.

Kuubalased olid pikka aega olnud ilmalikud ning kommunistliku režiimi hoiak usu suhtes nõrgestas inimeste usku veelgi. Usk polnud keelatud, kuid kuna head töökohta või kom.partei liikmestaatust ei saanud see, kes oli kristlane, loobusid paljud usust. Erandiks oli santeria - religioon, mis oli segu katoliiklusest ja aafrika voodooost. See on ka praegugi kõikjal Kuubas inimeste elus valitsev tegur.

Koos suurema vaimuliku vabadusega hakkasid adventjuhid otsima võimalusi usklike kinnitamiseks ja usu levitamiseks Kuubas. Külalised leidsid kogudusi, kes olid kitsastes lagunenenud ruumides. Kogudustel ei lubatud 40 aasta jooksul ehitada uusi kirikuid ega vanu remontida. Midagi tuli ette võtta ning kiiresti.

1994 aastal oli Kuubas umbes 11 000 adventisti. Samal aastal tehti plaan ning järgmise 6 aasta jooksul ehitas rahvusvaheline vabatahtlike organisatsioon Maranatha 100 uut kirikut ning remontis 80. Ehitustööde käivitudes huvi adventsõnumi vastu suurenes. Nende kuue aasta jooksul on koguduse liikmeskond kahekordistunud. Ja kui ka lapsed kaasa arvata, on see hulk juba rohkem kui kolmekordne. Hetkel on adventkirik üks suurimaid kirikkondi Kuubas. Kuid kirikul on ka probleeme, millest teistes maades saab vaid unistada: kõik kirikud on juba varakult hingamispäeva hommikuti puupüsti rahvast täis, sageli on ka kooripodiumid innukaid kuulajaid täis! Kujuta endale ette, mis tunne on, kui kiriku suurim probleem on muretseda ruumi kõigile, kes tahavad jumalateenistusest osa saada!

Kuubas on veel paljusid kogudusi, kel pole võimalust ehitada kirikut või kes pole riigiametnikelt saanud luba kiriku ehitamiseks. Need kogudused peavad kokku saama tavalistes eluruumides. Sageli on kogudused nii suured, et ei mahu ühte hoonesse ära. Siis kogunetakse õues või ajutiste varikatuste alla.

Laste piibliring on väga populaarne evangeliseerimismoodus. Sellest on saanud märkimisväärne kristliku kasvatuse viis, mida toetavad ka teised protestantlikud kirikkonnad. Tuhanded on uurinud Piiblit ning andnud oma südame Issandale.

Koguduse liikmed kasutavad mitmeid viise inimestega suhete loomiseks. Tavapärastele viisidele nagu abistamine, riiete ja toidu jagamine ning eluviisiseminarid, lisaks koristavad nad tänavaid ning mõtleavad välja uusi viise, et teha oma elupiirkonda kaunimaks ja kirikut tuntumaks. Kõik külalised on alati teretunud.

Kogudus kasvab üha kiiresti ning vajatakse uusi töötajaid. Havanna uues seminaris saavad noored vajamineva hariduse. Kuuba usklikud ootavad paremat maad ja jätkavad tunnustamist niikaua, kuni Jeesus tuleb tagasi.

Koolitatakse võitjaid

Zaokski teoloogilises seminaris õpib 350 õpilast, kes õpivad teoloogiat, inglise keelt, muusikat, raamatupidamist, sekretärioskusi ja põlluharimist. Kaugõppes on osakondade eri paigus kokku pea 500 õpilast ja lisaks sellele korraldatakse kursuseid pastoritele, kes ei saa iga päev koha peal õppida. Kokku õpib seminaris umbkaudu 1000 õpilast.

15 aastat tagasi oli seminar kõigest unistus ja palve. Entusiastid ja juhid otsisid koolile sobivat paika üle terve Venemaa, kuid kohalikud ametnikud ajasid pidevalt nende plaanid nurja. lõpuks leidis keegi varemtes hoone Zaokski küla servalt ning Jumal avas adventkirikule tee ehitise remontimiseks ja esimese protestantliku seminari asutamiseks endise Nõukogude Liidu territooriumile. Siis püstitati uus hoone, kus asuvad eluruumid, söögisaal ja kabel. Tänapäevaks on Zaokski riiklikult tunnustatud ülikooli tasemel õppeasutus. Tutvustime neist ühe õpilasega.

Alla

Alla õpib siin teoloogiat ja inglise keelt. Lapsest saadik on ta tahtnud saada lauljaks ning ta pääses õppima konservatooriumisse. Tema tulevik näis helgena, kuid süda oli tühi. Siis kaotas ta talle tähtsa inimese ja uskus, et süda puruneb. Ta hakkas otsima Jumalat. Siis ühel päeval kohtas ta samas muusikakoolis õppivat adventistist tütarlast. Tänu temale leidis ta ka Vabastaja.

"Peagi taipasin, et mul tuleb valida kas elu Kristuses või elukutse esineva kunstnikuna. Valik ei olnud kerge, sest mulle maksti mu vanuse ja kogemuse kohta küllaltki head palka," jutustab Alla. "Hingerahu oli siiski tähtsam kui miski muu ja nii ma valisin Kristuse. Siis saatis Jumal kellegi rääkima mulle Zaokskist ning nüüd õpin siin, et valmistuda Jumala tööle."

Peaaegu iga õpilane siin võib rääkida Jumala juhtimise imelistest kogemustest. See pooleliolev ehitise seal väljas tunnistab Jumala abist. Sellest saab uus spordisaal, ilma milleta kaotaks seminar oma positsiooni riiklikult tunnustatud ülikoolitasemel õppeasutusena.

Adventkiriku juhid alustasid selle ehitamist usus juba kaua enne seda, kui selgus tegelik rahastaja. Ehitise saab toimima ka nagu auditoorium ja kirik. Euro-Aasia osakond palub selleks ka kõikjalt maailmast oma liikmete abi ja tänab teid kõiki, et annate endast parima nii annetuste kui eestpalvete näol.

Dima Plugatarev

Jumal tegutseb

Oma Zaokski teoloogilise seminari puhkuste ajal jagunevad õpilased laiali Euor-Aasia osakonnas, et pidada evangeelseid koosolekuid ja müüa usku kinnitavat kirjandust. Nüüd saame kuulda kogemustest, mida nad said ühes suures Põhja-Venemaa linnas.

Aga hingamispäev?

Koosolekuteseeria lõpupoole rääkisid õpilased hingamispäevast. Pärast koosolekut tuli ühe rühma liikme, Dima, juurde keegi naine.

"Ma usun kõike, mida te olete mulle nende koosolekute jooksul õpetanud. Hingamispäev tundub mulle aga siiski probleemsena," alustas naine. "Ma pean siis tööd tegema." Dima teadis milliseid probleeme hingamispäev tekitab. Tööd polnud kerge leida ja ka palgad olid nigelad. Ta julgustas siiski naist usaldama Jumalat. "Sa saad näha, et Jumal on ustav ning hoolitseb sinu eest."

"Ma luban proovida," sõnas naine. Dima lubas palvetada tema eest.

Järgmisel hingamispäeval ei läinud naine tööle vaid tuli koosolekule. Esmaspäeval saaks ta kuulda, kuidas olukord on lahenenud. Naine käis koosolekutel igal õhtul ja järgmisel hingamispäeval oli ta valmis tulema ristimisele.

"Kuidas su hingamispäevaprobleem laheneb?" küsis Dima.

Jumal proovile

"Mul on toidupood," ütles naine, "ning laupäev on tavaliselt meie kiireim päev. Kui ma tuln esimesel laupäeval kirikusse, palusin ühel teisel inimesel minu eest töö ära teha. Sel laupäeval oli läbimüük vägagi tagasihoidlik ja nii ma otsustasin järgmisel hingamispäeval poe kinni panna." Naine vaikis hetkeks ja naeratas siis. "Järgmisel nädalal oli meie poe läbimüük kaks korda suurem kui selliste nädalate keskmisel, mil pood oli ka laupäeviti lahti! Jumal on tõepoolest ustav. Nüüd olen ma valmis tulema ristimisele."

Sensitiiv

Keegi teine naine tuli koosolekute ajal dima juurde ja rääkis, et need meeldivad talle.

"Kuid nüüd on mu lapsega toimumas midagi kummalist." Tema 5-aastane tütar oli hakanud öösiti nutma ja kordas kogu aeg. "Ma ei taga elada. Ma tahan surra."

Dima küsis, kas naine on kunagi käinud koos lapsega sensitiivi juures. Naine vastas: "Mitu nädalat tagasi oli mu tütar väga haige ja sugulased keelitasid mind viima teda vana naise juurde, kes ravib palvega. Tütrel tervis läkski paremaks, kuid samas muutus ta rahutuks ja närviliseks. Siis olukord rahunes, kuid nüüd on see taas muutunud halvemaks. Sugulased tahavad, et ma viiksin tütrel taas selle vana naise juurde."

"Järgi Piibli nõuannet ja ära vii oma last vaimuga parandaja juurde," sõnas Dima.

"Piibli järgi peaksid usklikud palvetama haigete ja ahastuses olijate eest. Kui sa tood oma lapse homme koosolekule, palvetame me tema pärast." Siis meenutas Dima naisele veel koosolekust, kus räägiti spiritismist ja vaimuga parandajatest. Noor naine ei teadnud, mida teha.

"Kui ma ei vii tütart parandaja juurde, peavad minu mees, ema ja ämm mind halva emana."

Palve jõud

"Kas sa usud palve jõusse?" küsis Dima. Naine noogutas. "Siis too oma tütar meie koosolekule ja nii me palvetame tema pärast."

Järgmisel õhtul ütles naine, et ei vii tütart sensitiivi juurde vaid laseb seminari õpilastel palvetada tema pärast Jumala käsu kohaselt. Ta tõi tütrel koosolekule ning noored juhatasid ema koos tütrelga kõrvaltuppa, kus nad lugesid Piibli töötusi ja palvetasid tüdruku pärast. Ema naeratas vapralt ja tänas neid. Järgmisel päeval kiirustas naine Dima juurde rääkima, et tüdruk oli maganud kogu öö rahulikult. Tüdruku rahutus oli kadunud ja ema jätkas koosolekutel käimist. Ta rääkis ka teistele, et pastori palved olid kõrvaldanud

tüdruku rahutuse. Koosolekuteseeria lõpus ristiti nii see naine kui ka kaks tema sõbrannat. Ka tema sugulased nägid lapse käitumises toimunud muutust ja lasid emal rahulikult koosolekutel käia.

Charlotte Ishkanian

Ootamatu turvapaik

Afganistan on Pakistani ja Inani vahel asuv islamivabariik. 1980-ndatel aastatel tungis Nõukogude Liit Afganistani ja maas algas pikk sõda.

Okupatsiooni ajal hakkas Najib õppima Kabuli (Afganistani pealinna) ülikoolis vene keelt. Olles selle lõpetanud, sai ta endale tõlgi töö rahvusvahelises lennujaamas. Vene keele oskus tagas talle teatud majandusliku kindlustunde, kuid tulevastel aastatel osutus see nii õnnistuseks kui ka needuseks.

Kui nõukogude väed Afganistanist lahkusid, jätkasid afgaanimässulised sõda maa kommunistliku valitsuse vastu. Võitluse ägenedes hakkasid pommid langema ka Kabuli. Najib teadis seda, et kuna ta oli töötanud vene tõlgina, peetakse teda kindlasti reeturina ja ta hukatakse, kui kätte saadakse. Nii põgenes ta linnast maale, et oodata võitluste lõppemist. Kuid siis ühel ööl kuulis ta, et pommid olid kukkunud nende pere elamukvartalis. Ta lahkus peidupaigast ja läks vaatama. Pomm oli tabanud otse tema maja. Rusude alt leidis ta oma ema, isa ja õe surnukehad. Kogu tema pere oli surnud.

Põgenemine Venemaale

Najib jätkas enda varjamist sugulaste ja sõprade juures. Kaks aastat elas ta nagu kohtuotsuse eest põgenev kurjategija, suutmata teha tööd või lahkuda maakohast. Lõpuks jõudis ta järeldusele, et ta oli sunnitud maast lahkuma.

Najib leidis 15-liikmelise grupi, kes kavandas põgenemist afganistanist Venemaale. Plaan oli lihtne. Nad põgeneksid Venemaa poolele Uzbekistani ja Taškendi kaudu ning sealt edasi Moskvasse. Nad hankisid endale võltsitud dokumendid, millede abil saaksid turvaliselt üle piiri. Nädalad hiljem saabusid nad Moskvasse.

Ootamatu haigestumine

Enamus põgenikke jätkasid teekonda Lääne-Euroopasse, kuid Najib jäi raskesti haigeks. Tema nägu oli halvatud ja muutunud tundetuks. Enne reisi jätkamist vajab ta arsti abi. Ta leidis neuroloogilistele haigustele spetsialiseerunud arstipunkti. Teda juhutati kolmandale korrusele, kuid kogemata läks ta teisele korrusele. Ta koputas uksele ja palus arsti vastuvõtule, kuid õde ütles, et arst oli juba ära läinud. Kui Najib tahtis ära minna, peatas õde teda sõnadega: "Oodake, vahest saan mina aidata." Ta juhatas Najibi koridori teise otsa ühte arstikabinetti. Ehkki ka sealt oli arst just lahkumas, lubas ta Najibi läbi vaadata.

Arst kirjutas välja mitmeid süste halvatuse vastu. Haiglaõde Ludmilla lubas need talle ära teha. Ravi kestis mitu kuud, mille kestel Ludmilla ja Najib said sõpradeks. Najib jutustas oma pere hukkumisest ja põgenemisest Afganistanist. Ludmilla mõistis teda, sest ta ise oli kaotanud oma mehe ja poja.

Ludmilla oli adventist. Süste tehes rääkis ta sellele üksikule ja kodutule noormehele ka oma usust. Ta kutsus Najibi suurele peole, mida tema kogudus Moskvast korraldas. Siiamaani oli Najib olnud karske muslim. Ta luges Koraani ja palvetas 5 korda päevas, nagu tema isa talle oli õpetanud. Armastusest ja austusest Ludmilla vastu nõustus ta siiski

peole tulema.

Uus usk, uus elu

Ludmilla koguduse liikmed võtsid Najibi rõõmsalt vastu. Ta oli alati uskunud, et Jeesus oli prohvet, kuid kui ta hakkas Ludmilla palvel käima piiblingis, selgus talle, et Jeesus polnud mitte ainult prohvet vaid ka Messias. Aasta hiljem teda ristiti. Najib oli taotlenud pagulasestaatus, kuid enne taotluse rahuldamist ei saanud ta turvaliselt Moskvast töötada. Keegi pakkus talle õppimisvõimalust, kuid ilma dokumentideta oli see võimatu. Lõpuks anti talle pagulasestaatus, mis andis võimaluse töötada ja õppida. Praegu lähenevad Najibi ülikooli-õpingud lõpule. Ta sooviks tunnistada oma usust afgaanidele, kuid tagasipöördumine Afganistani on võimalik alles siis, kui kodumaale saabub rahu.

"Jumal juhtis mind Afganistanist ära ja varjas mind teel Moskvasse. Jumal soovis, et jääksin Venemaale, et õpiksin tundma Jeesust Kristust. Usun, et Jumal juhib mind edaspidigi," tunnistab Najib.

Mõni aeg hiljem kutsuti teda tööle muslimite heaks Kirgiisias. "Ma lähen sinna kuhu Jumal juhib, sest minu elu ja minu tulevik on tema kätes."

Barbara Huff

Meremehest Kristuse sõduriks

Juba lapsena Ukrainas armastas Felix merd. Ta luges purjetusraamatutest ja unistas kapteni karjäärist. Ta kuulas meeleldi meremeestest sugulaste jutustusi. 16-aastasena luges Felix raamatut, mis muutis tema elu. See rääkis varajastest kristlastest, kes olid valmis kannatama ja surema oma usu pärast. Nende ustavus avaldas Felixile muljet ja temas ärkas soov teenida Jumalat. Kuid kuidas teenida Jumalat, keda ei tunne, mõtles ta. Ta soovis, et Jumal näitaks talle oma tahet.

Kohtumine Jumalaga

Mõni kuu hiljem nägi Felix kuulutust, kus reklaamiti evangeelset koosolekut. Koos oma emaga hakkas ta nendel käima ja aasta hiljem neid mõlemaid ristiti. Peale keskkooli seisis Felixil ees elukutsevalik. Ta otsustas viia ellu oma unistuse meremehe karjäärist kaubalaevastikus ning ta läks merekooli.

Esimese õppeaasta jooksul ei olnud tal probleeme hingamispäevaga, kuid ta taipas peagi, et neid tuleb. Sõbrad rääkisid, et kaubalaeval töötavad kõik seitse päeva nädalas. Ta ei saa tööd laeval, kui ta keeldub laupäeval töötamast. Felix oli otsustanud põhimõtetes mitte järgi anda, kuid iga uus nädal äratas kahtlusi unistuse täitumise suhtes. Ta jätkas siiski õpinguid, kuna ei teadnud mida muud teha.

Uus töö

Suvavaheajal pöördus Felix tagasi koju aitama oma koguduse pastorit tema töös. Koguduseliikmed panid tema aktiivsust tähele ja palusid teda oma diakoniks. Ka kohalik liit märkas tema aktiivsust ning kui lähedase küla väike 35-liikmeline kogudus vajab uut pastorit, pakuti ametit Felixile.

Algul Felix kahtles, et ta pole veel valmis töökutset vastu võtma. Tal oli ju enne nii palju õppida, enne kui teisi juhtida. Ta tundis kiusatust keelduda kutsest, kuid pastor julgustas teda proovima. "Vahest on see Jumala plaan sinu elu jaoks," sõnas ta. Ja nii võttis Felix ettepaneku vastu.

Ehkki kogudus oli nii väike, olid selle liikmed aktiivsed evangelistid, kes käisid ukselfuksele, müüsid kirjandust ja rääkisid oma usust kõigile, kes kuulata soovisid. Felix läks innuga nendega kaasa ja nii käis see väike rühm läbi 50 lähiümbruse küla! Felix töötas selles koguduses aasta, kuni ta lõpetas merekooli. □ hel päeval kutsusid kohaliku liidu juhid teda enda poole vestlusele. Kui Felix saabus, esimees õnnitles teda ja sõnas: "Oled teinud head tööd. Mis tulevikuplaanid sul on?"

Võimalus õppida

Felix kahtles. Talle oli pakutud kohaliku liidu kirjandustöö juhi kohta, kuid kutse oli tulnud üllatusena ning ta polnud valmis sellele vastama. Piirkonna esimees kordas pakkumist kirjandusjuhi kohast kuid lisas siis: "Või tahaksid minna meelsamini Zaokski teoloogilisse seminari õppima jutlustajaks?"

Feliksi süda hakkas kiiremini taguma. Ta oli unistanud minekust seminari, kuid koolimaks oli tema jaoks ülepääsmatu probleem. Esimees teadis, mida Felix mõtles ja ütles: "Käisin eelmisel nädalal Zaokskis ja kuulsin, et sinusugustele noortele on mõningaid stipendiume." Kahtlemata ütles Felix, et soovib õppida. Ta reisis Zaokskisse sisseastumiseksamitele. Pärast seda pöördus ta tagasi Ukrainasse et üht tähtsat asja ära teha.

Tema kodukoguduse pastoril oli Lilia-nimeline tütar. Lilia oli andekas muusik, kes oli huvitatud muusika õpetamisest ja koori juhtimisest. Felix kosis Liliat ja vastne abielupaar kolis Zaokskisse. Lilia hakkas õppima inglise keelt ja usuõpetust ja lisaks sellele juhib ta vene keelpillide ansamblit.

Zaokskis on aga ruumipuudus. Vajadus on uue auditooriumi ja spordisaali järele, et seminar saaks hoida oma positsiooni riigi poolt tunnustatud õppeasutusena. Küsi Jumalalt nõu, mis moel saad sina seda ettevõtmist aidata.

Vladimir A. Kotov

Röövlid rongis

Aleksander Salov oli uus kristlane. Ta oli äsja Zaokskis lõpetanud pastoritele korraldatud kolmekuulise intensiivkursuse ja oli tagasiteel rongiga koju. Ta soovis kahe päeva pikkuse rongisõidu ajal rääkida inimestele Jumalast. Kuid keegi ei paistnud huvitatud olema. Pettunult pöördus ta oma kohale tagasi ja palvetas, et Jumal ärataks reisijates huvi.

Ootamatud reisijad

Järgmises peatuses tuli rongile hulk mehi. Kohe kui rong hakkas liikuma, lukustasid nad ukсед ja ütlesid inimestele: "No nii, me tahame kõik teie kulla, hõbeda ja rahad." Aleksander nägi, et mehed olid relvastatud. Vastupanu oli mõttetu.

Röövlid kõndisid piki koridori ja kogusid reisijate väärisesemed riidest kotti. Suurim osa reisijatest olid vanad naised ja lapsed, kelledest mõned hakkasid nutma. Kui röövlid jõudsid Aleksanderi juurde, nad peatusid. Aleksander ei olnud samasugune nagu teised reisijad. Ta oli atleetlik ja kartmatu väljanägemisega. Ehkki röövlid seda ei teadnud, oli ta kuulunud ka kord Vene mafiasse.

Aleksandril kästi poetada väärisesemed kotti. Kui ta seda tegi, nägid röövlid tema kella. "Ilus kell," lausus kotti hoidev röövel. "Pane see kotti." Aleksander tegi nii. "Ilus lips," sõnas röövel kiuslikult. Aleksander võttis ka lipsu kaelast ja pistis kotti. Siis nägi röövel kõrvalistmel Piiblit. "Ilus raamat." Aleksander asetaskäe selle peale, kuid ei tõstnud seda üles.

□ ra seda puutu

"Kas see raamatut puutu," ütles Aleksander kindlalt, vaadates röövli maskis näkku.

"Oled sina alles julge! Kas unusta, et meil on relvad!" sõnas röövel. "Kas see raamat on sinu elu väärt?" Bande juht kuulis sõnavahetust ja tuli vaatama, milles asi. Ka teised röövliid tulid kuulama.

"Ma olen pastor," vastas Aleksander rahulikult. "Ja see ei ole mistahes raamat, vaid Piibel. Räägin selle abil inimestele elavast Jumalast. Ma ei karda teid, sest Jumal hoolitseb minu eest. Ta hoolitseb ka teie eest."

Osa röövliitest naeris Aleksandri üle, kuid tema otsusekindlus avas ukse küsimustele. Aleksander hakkas rääkima Piiblist, kuidas Jumal hoolitseb oma laste eest ja kaitseb neid häda hetkel. Osa pättidest pilkasid teda, osa aga kuulas. Bande juht oli kummaliselt vaikne. Kõik märkas üks röövliitest, et rong aeglustab kiirust.

"Läheb kiireks," sõnas ta. "Rong on kohe jaamas, me peame jalga laskma!" Kuid bande juht ei liigutanudki.

"Me ei ole jutlustajad nagu sina," ütles ta. "Kuid me peame su sõnad meeles." Samal ajal kui üks röövel avas vaguni ust, ütles juht midagi teistele. Röövliid pöördusid tagasi reisijate poole ja läksid veel kord kõndima piki koridori. Kas nad tapavad Aleksandri? Või ehk kõik reisijad?

Ilatus

Röövliid pistis käed taskutesse, kuid ei võtnud sealt välja mitte relvi vaid hoopis äsja röövitud kelli, ehteid ja raha. Jahmunult vaatasid reisijad, kuidas röövliid tühjendasid oma taskud ja panid saagi tühjale pingile. Kui rong peatus, avasid nad ukse ja kadusid pimedusse.

Reisijad ei liigutanudki endid paigast. Hetke pärast läks rong taas liikvele.

"Miks röövliid ei viinud meie vara minema?" küsis keegi.

"Miks nad sind kuulasid? Kes sa oled?" küsis teine.

"Mida sa neile ütlesid?" päris kaugemal istuv reisija.

Aleksander taipas, et nüüd olid inimesed valmis kuulama tema tunnistust. Järgnevate tundide jooksul vastas ta nende küsimustele, rääkis oma usust ja Jumala hoolitsusest. Mõned reisijad tulid esitama isiklikumaid küsimusi. Kõik soovis kuulda Jeesuse teisest tagasitulekust, teine surnute olukorrast ja üks küsis, miks maailmas oli nii palju kannatusi.

Enne kui rong saabus Aleksandri kodulinna, olid peaaegu kõik reisijad saanud võimaluse vestelda Aleksandriga. Paljud tahtsid õppida rohkem Jumalat tundma ja mõned palusid piibliuurimist. Aleksander palvetas koos soovijatega ja lohutas neid, kes olid röövimisest šokeeritud.

Aleksander hoolitses ka selle eest, et röövitud vara tagastati õigetele omanikele. Mis puutub aga Aleksandrit ennast, siis Jumala kuningriiki päästetud kallid vääriskivid on palju väärtuslikumad kui kogu tema maine vara.

Jobir Ishakov

Jumala baarman

Jobir Ishakov sirus Nõukogude Liitu kuulunud Uzbekistani vabariigis. Kultuuriliselt taustalt oli Jobiri pere muslimid, kuid nõukogude koolisüsteemi tulemusena pidas Jobir ennast ateistiks. Kõik hel päeval nägi Jobir televiisorist Jeesusest rääkivat filmi, mis liigutas

teda väga ja äratas soovi õppida juurde sellest hiilgavast õpetlasest.

□ Ilatav paljastus

Jobir töötas kalli hotelli baaris. □ hel päeval enne baari avamist astus tema poolt läbi hotelli pianist. Eduard oli vanem mees, lahke, viisakas ja tagasihoidlik. Meeste vestlus läks ka usu peale. Peagi oli aeg tööd alustada ja Eduard küsis, kas nad võiksid teinekordki vestelda.

Järgmisel päeval tõi Eduard talle Uue testamendi. Jobir rõõmustas ja hakkas seda kohe lugema. Pärast seda astus Eduard sageli baarist läbi teed jooma ja usust vestlema. Meestest said sõbrad ja sageli läksid nad koos töölt koju.

"Aastaid tagasi olin ma vangis," ütles Eduard ühel ööl. Vanglas oli ta kohanud kristlast, kes oli seal selle eest, et ei soovinud oma usust loobuda. Meest koheldi halvasti. Tal tuli olla kolm kuud ilma akendeta ja valguseta üksikkongis, kus polnud midagi muud peale ämbri. Tavaliselt haigestusid vangid seal tuberkuloosi, kuid see kristlane püsis tervena. Ja mis veelgi imelisem, ta oli rõõmus ega hädaldanud üldsegi.

Eduard küsis, kuidas ta oli kolm kuud eraldatuses ihu ja hingega vastu pidanud. Mees vastas: "Ma ei olnud üksi. Püha Vaim oli koos minuga igal päeval." Eduard küsis, kuidas saadakse kristlaseks ja mees hakkas talle õpetama Piibli tõdesid. Vabanedes leidis Eduard kristlaste grupi ja lasi end ristida. Siis aga Eduard ohkas ja ütles, et on kaotanud oma esimese armastuse ja lõpetanud kirikus käimise.

Pelgalt juhus?

□ hel päeval tuli hotelli ehitusettevõtja, et hinnata baari põranda parandamist. □ ks meestest tundis eduardi ja too tutvustas teda Jobirile. Enne kui remonditööd olid tehtud, kutsus mees Eduardi ja Jobiri laupäeval kirikusse.

Jobir tahtis väga minna, kuid Eduard kõhkles. Lõpuks leppisid nad kokku, et kohtuvad kirikus. Kuid kui Jobir saabus, polnud Eduardi veel kohal. Kuna Jobir polnud kunagi kristlikus kirikus käinud, otsustas ta tagasi koju pöörduda.

"Miks sa hommikul kirikusse ei tulnud?" küsis Jobir Eduardilt õhtul tööl olles. Eduard palus vabandust ja üritas jututeemat vahetada, kuid Jobir mõjutas teda lubama, et ta tuleb järgmisel laupäeval. Kuid seegi kord polnud Eduardi näha ja Jobir otsustas minna kirikusse üksi.

Kirikus sees nägi Jobir meest, kes oli baari põranda ära parandanud. Ta kallistas teda tervituseks ja tutvustas teda kogudusele. Jobir tundis end kohe koduselt.

Uus elu

Tavaliselt tuli Jobir töölt koju kella kahe aeg öösel ja magas enamasti poole päevani. Kui ta laupäeval varakult tõusis, küsis ta naine temalt: "Kuhu sa lähed?"

"Kirikusse," vastas mees. Naine oli vastusest šokeeritud, kuid ei saanud nuriseda. Ta oli märganud, et Jobir oli muutumas paremaks inimeseks. □ hel laupäeval tulid Jobiri sugulased neile külla ja märkasid, et Jobiri polnud kodus. "Kus su isa on?" küsis Jobiri vend pere pisipojalt.

"Kirikus," vastas poiss asjalikult.

"Mida ta seal teeb?" küsis üllatunud onu.

"Laulab, palvetab ja kuulab," sõnas poiss rõõmsalt onu uudishimu rahuldamiseks. Nii tuli saladus välja. Kui Jobir pöördus tagasi koju, pommitati teda küsimustega usu kohta. Jobir püüdis selgitada, kuid asjata. Lõpuks ütles tema öde: "Temast on tulnud parem abikaasa, parem vend ja parem poeg. Ta on jätnud maha suitsetamise ja muutnud oma elu. Mida te veel kaebate?"

Jobirile pakuti võimalust õppida Zaokski teoloogilises seminaris. Ta elatab oma peret müües vaimulikku kirjandust. Sageli võtab ta kaasa ka oma 3-aastase poja Ishmaeli. Koos on nad müünud rohkem raamatuid kui ükski teine õpilane seminaris.

"Jumal kasutas mu sõpra Eduardi, et juhtida mind kogudusse," sõnas Jobir. "Nüüd palvetan, et Eduard leiaks tee tagasi tõe juurde."

Katarina Antonjuk

Suusatamise meister

Katarina Antonjuk õppis suusatama Siberis. 11-aastasena käis ta juba võistlustel ja 15-aastasena oli ta omas vanuserühmas juba piirkonna murdmaasuusatamise meister. Koos oma rühmaga osales ta võistlustel Venemaa eri paigus. Treenerid märkasid tema andekust ja õhutasid teda siirduma spordikooli, kus ta saaks koolivälisel ajal rohkem harjutada. Ta kolis oma pere juurest Valgevenesse ja alustas õpinguid spordikolledžis. Ta liitus Valgevene suusakoondisega, võitus oma vanuserühma võistlusi ja sai kutse osalemiseks 1998 aasta taliolümpiamängudele.

Siis aga juhtus midagi, mis muutis tema elu.

"Kohtasin Ira-nimelist tüdrukut," sõnas Katarina. "☐ hel päeval nägin teda Piiblit lugemas. Ta pakkus ka mulle vaimulikku kirjandust, kuid keeldusin üteldes, et ma ei vaja religiooni. See aasta oli mu suusatajakarjääri parim. Treener nõudis mult siiski liiga palju ja ma väsisin. Järgmisel aastal läks mul halvasti. Vajasin uut treenerit ja Ira treener kutsus mind oma rühma. Ira ja mina elasime sel aastal samas toas ja ma nägin sageli teda Piiblit lugemas.

Jõulupuhkuseks kutsus ta mind külla oma koju. Seal tahtis ta minna vaimulikule koosolekule ja kutsus mindki kaasa. Ei saanud keelduda. Hämmastusin nähes, et kultuurimajja tuli nii palju inimesi -- vaimulikule koosolekule! Koosolekutel huvitusin religioonist ja soovisin õppida rohkem Jumalast. Vestlesime Iraga tundide kaupa ja seekord ma ei keeldunud, kui ta pakkus mulle Piiblit ja muud vaimulikku kirjandust.

Raamatute vahendusel hakkas Jumal vormima mu seisukohti ja väärtushinnanguid. Tajusin, et Piibel ei olnud kogu muistendeid, vaid hoopis elav ja tõeline raamat tõest. Rääkisin oma õpitud asjadest ka mõnedele teistele suusasõpradele ja soovitasin neil minna linna adventkirikusse, ehkki ma ise ei olnud seal veel kordagi käinud! Pärast suusahooaega jäin linna ja hakkasin käima adventkirikus. Seal lei sain kaks tüdrukut, keda olin kirikusse kutsunud. Nemad olid seal käinud juba mitu nädalat! Hiljem kevadel ühte neis ja mind ristiti."

Vastuseis

"Emal ei olnud hea meel kui ta kuulis, et olen liitunud väikese kristliku grupiga millest ta ei teadnud suurt midagi. Läksin koju ja püüdsin talle oma usust rääkida, kuid ta ei soovinud kuulata. Kuid vanaema kuulas ja aasta pärast hakkas ta pidama hingamispäeva. Hiljem huvitus emagi ja eelmisel aastal ristiti neid mõlemaid!

Isa pole ma näinud kolm aastat. Siis aga tuli ta mind vaatama Zaokskisse, kus ma õpin, ning õpetajad ja õpilased avaldasid talle sügavat muljet. Andsin talle mitmeid raamatuid lugeda. Ta rääkis, et luges neist kolme ja ka tema uus naine on neid lugenud.

Hingamispäevaprobleem

Mulle pakuti lepingut olümpiamängudeks valmistumiseks. Enne kui lepingule alla kirjutasin, ütlesid treenerid, et mul tuleb valida spordi ja usu vahel. Palvetasin koos sõpradega asja pärast kogu õhtu ja järgmisel päeval ütlesin treenerile, et ma ei saa panna sporti oma usust kõrgemale. Treenerid olid mu otsuse tõttu üllatunud, kuid soovisid siiski mind oma koondisesse ning lubasid laupäevad vabaks. Rõõmsana kirjutasin lepingule alla. Esimeste kuude jooksul treenerid pidasid oma lubadust, kuid olümpiamängude lähenedes olukord muutus. ☐ ha tähtsamaid võistlusi sattus hingamispäevale. Tundsin

süümepiinu pettes Jumalat, kuid kui ma ei võistelnud, süüdistati mind kodumaa petmises.

Kui saabusime olümpiamängudele, märkasin oma rõõmuks, et laupäevaks ei olnud võistlusi. Liitusin olümpiakülas kogunevate usklikest sportlaste grupiga. Tunnistasime oma usust teistele sportlastele ja julgustasime neid tutvuma Jumalaga.

Veel valikuid

Soovisin pärast olümpiamänge spordist loobuda, kuid treenerid ahvatlesid mind jääma ning lubasid head palka, mugavustega korterit ja palju teisi eeliseid. Võitlus oli raske, kuid ma palvetasin koos oma sõpradega asja pärast. Tajusin, et kui kaotan sideme Jumalaga, ei suudaks seda asendada mingid maised rikkused. Kui otsustasin usaldada Jumalat, täitis mu hinge rahu. Seda ei vahetaks ma millegi vastu!

Nüüd õpin ma Zaokskis adventseminaris ja pean sidet kristlastest sportlaste ühendusega. Olen käinud koos ühenduse teiste liikmetega mitmetel suurtel spordiüritustel tunnistamas oma usust teistele sportlastele. Jumal on avanud mulle suurepäraseid uksi selles töös!"

Irina Bolotnikova ja Barbara Huff

Lendur muudab suunda

Aleksei Salnikov sündis lenduriks. Tema isa, sõjaväelendur ja õhujõudude ohvitser, võttis teda sageli kaasa sõjalennuki juhikabiini. Isa soovis, et poeg käiks tema jälgedes ning see sobis Alekseile väga. Aleksei käis sõjakoolis, kus ta sooritas oma esimese langevarjuhüppe 14-aastasena ning esimest korda lendas ta üksinda 15-aastasena.

Lenda koos Jumalaga

Alekseil oli palju sõpru, kuid elu tundus siiski tühisena. Ta oli kuulnud sageli, kuidas lendurid üksteisele soovisid: "Lenda koos Jumalaga" ja ta mõtles, milline osa on tema elus Jumalal. □ hel päeval sai ta turul kutse vaimulikule koosolekule.

Juba esimesel koosolekul taipas Aleksei, et on leidnud selle mida otsis. Sõjakoolis oli ta õppinud, et kui kord oled otsustanud, tuleb otsusest kinni pidada. Koosolekuteseeria jooksul tegi Aleksei kogu südamest otsuse Kristuse poole.

Pastor ja koguduse liikmed toetasid Alekseid ja aitasid tal vastu võtta uusi väljakutseid. Hingamispäeva pidamine armees saab olema väga raske.

Sõjaväelase elukutsest loobumine oli siiski veelgi raskem. Aleksei oli kirjutanud alla riiklikule lepingule, kus riik maksis kinni tema koolituskulud kui tema teenib pärast kooli 6 aastat armees. Kui Aleksei rikuks lepingut, tuleks tal õppemaks riigile tagasi maksta. Seda aga ta ei suudaks teha mitte kuidagi.

Puhkusel kodus

Varsti pärast ristimist läks ta koju puhkusele. Vanemad hakkasid pärima tema usu kohta. Isa kartis, et poeg jätab sõjakooli pooleli, kuid Aleksei kinnitas, et seda ta ei tee. Mida rohkem Aleksei tuleviku pärast palvetas, seda veendunumaks ta muutus, et adventistina ei saa ta minna armee teenistusse. Ta palus Jumalalt tupikust väljapääsemiseks juhtimist.

Ootamatu ilmutus

Mõni nädal enne kooli lõppemist kuulis Aleksei kooli tulnud armee komandöriilt, et armee isikkoosseisu vähendamise tõttu ei ole kõigile uutele lenduritele tööd. Teised õpilased olid pettunud ja vihased, kuid aleksei rõõmustas. Jumal oli andnud talle

väljapääsutee. Riik oli lepingut rikkunud ning temal ei tule oma õpingute eest maksta.

Kui Aleksei läks koju uudisest teatama, pakkus isa võimalust kasutada oma mõjuvõimu lenduri koha saamiseks temale. Aleksei ei ütelnud midagi, sest ta ei tahtnud isale pettumust valmistada. Kuid ta palvetas, et Jumal sekkuks asjade käiku ning isal ei õnnestunud kõigist pingutustest hoolimata talle töökohta armees saada.

Seminari

Peale Aleksei kooli lõpetamist pakkus keegi talle, et ta läheks Zaokski teoloogilisse seminari õppima sõnakuulutajaks. Alekseile see mõte meeldis, kuid tal ei olnud raha ning ka vanemad ei soovinud teda toetada. Kuidas ta hakkama saaks? Aleksei otsustas minna küsima nõu pastorilt, kes teda oli ristinud. Kui ta helistas pastori maja uksekella, avas viimane ukse ja lausus: "Sa tuled nagu vastusena minu palvele! Olen palvetanud, et Jumal su siia saadaks! Meie tööpiirkond soovib maksta osa sinu koolimaksust Zaokski seminaris." See uudis oli samaaegselt ka vastus Aleksei palvetele. Nüüd suudab ta õppida ja valmistuda Jumala tööle.

Isa soovib, et ka noorem vend hakkaks sõduriks, kuid too keeldus. Vend pooldas Aleksei otsust hakata sõnakuulutajaks, ehkki ta pole ennast veel täiesti Kristusele andnud. Aleksei palvetab, et Jumal hoiaks tema 14-aastast venda maailma mõjutuste eest.

Kui Aleksei käib kodus, küsib isa ka tema õpingute kohta, kui nad töötavad pere aias või parandavad maja. Ka ema on hakanud kirikus käima. Aleksei vestleb ka noorema vennaga ja julgustab teda püsima õigel teel.

Aleksei on innustunud elu eest etapist. Ta ei tea mida tulevik toob, kuid ta teab, kelle käes see on.

Aleksei Bogomolof

Maadleja

Aleksei innustus spordist juba lapsena. Umbes kümneaastaselt hakkas ta maadlema. Varsti teadis ta, et tahab saada maadlustreeneriks ning hakkas selle nimel kõvasti pingutama, et saada oma ala parimaks. Ta võttis maadlustunde ja uuris karated. Kui ta oli juba teismeline, palus karatetreener teda omale abiliseks. □ hinaga oli Aleksei treeneri pakkumisega nõus.

Vaimulike juurte otsimine

Aleksei polnud saanud kodus vaimulikku kasvatust. Karateõpetaja pakkus õpetada budismi ning koollivend andis raamatu, mis rääkis teisest idamaisest usust. Kahe aasta jooksul uuris ta religioone osana oma treeningutest. Ta oli kindel hinge rändamisest.

Aleksei hakkas koos oma sõbraga õpetama 8-15 aastastele poistele vene maadlust. Kui ta kuulis skautlusest, võtsid nad programmi ka matkamise, ellujäämisoskuste õppimise ja rahvakunsti. Peagi oli nende klubi tunnustatud erilise noorteorganisatsioonina.

Uusi mõtteid, uus usk

□ hel päeval märkas aleksei kuulutust, kus reklaamiti evangeelseid koosolekuid. Ta ei teadnud kristlusest eriti midagi. Ehkki ta ei uurinud enam idamaiseid religioone, huvitas teda ühe koosoleku pealkiri: "Mis juhtub kui inimene sureb?" Aleksei otsustas minna kuulama, mida kristlased räägivad hinge rändamisest ja surematusest.

Kõne andis talle uut mõtlemisainet ja ta otsustas minna ka teistele koosolekutele. Ta hämmastus märgates, kui vähe ta teadis, kuid imestas ka selle üle, kui võrd kergesti

arusaadavad olid need kõned. Ta hakkas uusi põhimõtteid ka kohe ellu rakendama.

Tema ema ei olnud kõigist tema uutest mõtetest kuigi vaimustatud. Nagu näiteks sellest, et ta ei tahtnud enam süüa kõiki toite. Kuid kui ema nägi poja elus toimunud muutust, andis ta lõpuks oma õnnistuse ja Aleksei ristiti.

Kuidas sa valid?

Aleksei jätkas tööd noorte spordiprogrammiga. Kui ta rääkis oma uuest usust ühele sõbrale, lausus too: "Sa räägid kristlikest põhimõtetest kuid õpetad siiski noori olema agressiivsed. Kuidas sinu usk Jeesusesse ja su töö omavahel kokku sobivad?"

See pani Aleksei mõtlema. Ta küsis nõu asja kohta oma pastorilt, kuid too ei andnud otsest vastust. "Sa pead tegema ise otsuse sellel alusel, mida Jumal sulle ilmutab."

Mitu kuud hiljem kohtas Aleksei adventpastorit, kes oli olnud elukutseline maadleja. Nad vestlesid ja palvetasid tunde ning lõpuks otsustas Aleksei lõpetada maadlemise. Otsus oli raske, sest sport oli etendanud suurt osa tema elus. Lisaks sellele otsustas ta skautlusest loobuda.

Nüüd oli Alekseil palju vaba aega ja ta otsustas luua oma kodukoguduse juurde rajaleidjate klubi. Ta polnud kuulnud rajaleidjatest, sest venemaal neid veel ei olnud. Kahel suvel viis ta noori laagrimatkadele piirkondadesse, kus ei olnud veel adventiste. Lapsed ja noored käisid ükselt uksele rääkimas oma usust. Lisaks sellele aitasid nad kartuleid maha panna, aedu parandada ja teha muidki töid.

Koolipinki

Aleksei soovis hankida kirjandust ja käis adventistide kirjastuses Zaokskis. Reisi ajal elas ta adventistide seminarihoones, vestles õpetajate ja õpilastega ning otsustas pöörduda tagasi koolipinki. Aga kust saada raha? Tal polnud julgust seda omalt piirkonnalt ja koguduselt paluda ja nii küsis ta laenu oma endiselt ülemuselt. Oma üllatuseks kinkis boss talle raha esimese aasta õppekuludeks. Tema endine karateõpetaja, kes oli õpetanud talle budismi, maksis kinni järgmise aasta õppekulud.

Aleksei esimese õppeaasta ajal alustati Venemaal rajaleidjate liikumist ja tema asutas Zaokski perede lastele rajaleidjate klubi. Suvepuhkuse ajal viis ta koos oma kolme sõbraga rajaleidjad ja grupi koolinoori seminarist 7 km kaugusele külla telklaagrisse. Seal käisid nad kodudes laulmas, jagamas kirjandust ja tunnistamas oma usust. Need noored on jagunenud väikesteks gruppideks, kes käivad kolmes eri külas pidamas piiblitunde huvitunuile. Kaks korda nädalas käib Aleksei külades rääkimas oma usust. Ta kuulab inimeste muresid, palvetab koos nendega ja koguni laulab neile.

Ta saab hakkama nii vanade kui ka noortega. Ta soovib ühendada need kaks rühma üheks ja viia Jumala armastust sinna, kus seda veel ei tunta.

Barbara Huff

Otsiv leiab

Nazim oli pärit Aserbaidžaanist, muslimivabariigist, mis kuulus Nõukogude Liitu. Ehkki tema vanemad ei praktiseerinud usku aktiivselt, õpetas isa teda siiski Allahit paluma.

Muutus plaanidesse

Nazim tahtis hakata detektiiviks, kuid vanematel olit teised plaanid. Nad soovisid et ta õpiks juurat ja töötaks kuskil linna edukas õigusbüroos. Nazimi perel oli suhteid ja talle

pakuti töökohta juba enne kui ta õpingud lõpetas.

□ hel õhtul töölt koju minnes märkas ta, et õigusbüroo lähedal oleva koosolekusaali juures oli hulganisti noori. Ta läks vaatama, mis seal toimub ja leidis, et oli sattunud evangeelsele koosolekule. Kõne ei pakkunud talle huvi, kuid esitatud teaduslik film oli kõitev. Ta käis ka koosolekuteseeria teistel kordadel filme vaatamas.

Möödus kolm aastat, mille ajal tal polnud mingit kontakti kristlastega. Siis kohtas ta noort naist, kes oli käinud samadel koosolekutel. Nad said sõpradeks ja tüdruk kutsus teda kirikusse. Ta läks, sest tüdruk meeldis talle ning ta sai koguduse noortest endale hulga sõpru.

Uppumisoht

□ hel kaunil keskpäeval oli Nazim koos mõnede koguduse noortega ujumisretkel Kaspia mere ääres. Nad olid rannast kaugemale ujunud kui korraga pühkis torm neist üle. Noored ujusid ranna poole, kuid Nazim märkas, et tema jõud saab otsa. Ta arvas et upub ja palus kiiresti Jumalat teda päästa ning lubas hakata sõnakuulutajaks. Jumal andis talle jõudu ja kõik jõudsid ilusti randa.

Nazim ei unustanud oma töotust, kuid ta ei teadnud kuidas toimida. Kindel oli vaid see, et ta pidi vaimulikult kasvama.

Olles ülikooli lõpetanud, otsustas ta viia ellu oma unistuse detektiivi elukutsest. Ta reisis Moskvasse, kuid kohtas seal algusest peale raskusi. Ta vajab eluamis- ja tööloaba, kuid need olid kallid ja neid oli raske saada. Ilma paberiteta saaks ta kas trahvi või pistetaks vanglasse, kui miilits teda kinni peaks. Uute trahvide ja olukorra teravnemise mõjul pakkusid mõned sugulased, et ta võiks abielluda ajutiselt moskvalannast naisega, et vajalikud paberid saada ning hiljem lahutada. Nazim polnud sellega päri. Lõpuks jõudis ta järeldusele, et elamine Moskvast oli liiga raske. Ta pakkis oma asjad ja pöördus tagasi Aserbaidžaanis.

Muutusi ja väljakutseid

Nazimi kristlastest sõbrad olid rõõmsad tema tagasituleku pärast ja ta hakkas käima kirikus ning uurima koos nendega Piiblit. Peagi märkas tüdruk, kes õpetas hingamispäevakooli klassi, kui võrd innukas Nazim oli. Ta pakkus õpetaja kohta Nazimile. Alguses oli pastor vastu, kuna Nazim polnud veel koguduse liige, kuid tüdruk ütles, et ta on parem õpetaja kui tema. Peagi märkas seda ka pastor.

Nazimi vanemad panid imeks, kuhu nende poeg igal laupäevahommikul läheb. Kui nad lõpuks said teada, kurjustasid nad väga ning püüdsid poega mõjutada kristlust maha jätma. Nad nutsid ja palusid ning kui see ei aidanud, käskisid nad tal laupäeviti kodus olla. Kui lõpuks hakkas pinda käimine liiale minema, kolis Nazim vanavanemate juurde, kes ei küsinud midagi. Poolteise nädala pärast palusid vanemad tal koju tulla. Nad püüdsid siiski pidevalt tema meelt muuta. Lõpuks, olles käinud kirikus, taipasid nad et olid kaotanud.

Nazim ristiti ja ta hakkas õppima Zaokskis teoloogiat. Ka tema vanemad käisid koolis külas ja nende seisukohad kristluse suhtes on hakanud muutuma. Nüüd lepivad nad Nazimi usuga. Tema aga palvetab, et saaks peagi ka pere Jeesuse juurde tuua.

A. Shatan

Paavli avastus

Pavel sündis kurdina. Tema vanemad, kes olid ka kurdid, õpetasid talle viipekeelt ja saatsid ta vaegkuuljate kooli. Kuid Pavel igatses väga oma vanemaid ja koolis tal edu ei

olnud. Koolivaheaegadel pääses Pavel vanaema juurde, kes oli usklik naine. Ta vaatas, kuidas tema vanaema põlvitas ikooni ees ja palvetas. Ka tema hakkas igatsema sügavat vaimulikkust. Vanemad ostsid talle ortodoksi palveraamatu ja ta luges palveid hommikuti ja õhtuti. Tema igatsus siiski ie täitunud.

Paveli vanemad leidsid teise kooli, mis oli nende kodulinnale, tulale, lähemal. Nad teadsin, et poiss oli tark ja lootsid, et tal läheb kodule lähemas koolis paremini.

Uus kool

Kool, kuhu Pavel läks, asus väikses Zaokski külas. □ hel päeval ta märkas, et külla ehitatakse uut kooli. Ta sai teada, et see oli Zaokski teoloogiline seminar. Ta naeratas, märgates risti kellatorni tipus ja soovis, et ka tema saaks õppida sellises koolis. Vahest ta õpiks siis tõeliselt armastama ja teenima Jumalat.

Kord märkas Pavel kooli sekretäri rinnas märki, kus oli tekst: "Armastan hingamispäevakooli". Pavel küsis mida see tähendab. Sekretär selgitas, et ta õpib seminaris ja et hingamispäevakool on koosolek, kus uuritakse Piiblit ja õpitakse lisa Jumalast.

"Ma tean Jumalast," vastas Pavel. "Ma palvetan ja oskan isegi Meie-Isa-palvet slaavi kiriku moodi." Noor naine naeratas ja sõnas, et Jumal kuuleb küll igakeelset palvet. Pavel märkas, et Jumal tõepoolest vastas tema palvetele. Ta palus omale Piiblit ja kolme päeva pärast sai ta kingipaki, kus oli Piibel.

Pavel otsis Jumalat paljudest kirikutest. Vanaema hoiatas valeõpetuste eest, kuid Pavel ei teadnud mis oli tõde, mis vale. Keegi tema õpetaja oli vaimuparandaja ja andis Pavelile raamatuid lugeda ning ütles, et temast võib saada sama suur nagu Kristus ise! Võttis kuid aega, enne kui Pavel mõistis et okultism ei olnud Jumalast vaid hoopis saatanast.

Uni

Siis andis Jumal Pavelile une, mis muutis tema elu. Ta jutustab sellest nii: "Seisin inimhulgas. Ka Jeesus oli seal, kuid ma ei pööranud talle tähelepanu. Tundsin, et ei vaja teda. Korraga ümbritses mind pimedus ja keegi pani mu ümber ahelad ja hakkas kiskuma põrgusse. Hüüdsin Jeesust, kuid ta ei kuulnud. Lõpuks hüüdsin viimses jõus: "Issand, ma hukkun! Päästa mind, siis ma annan end sinule!" Jeesus sirutas käe ja ahelad kukkusid kõlinal maha. □ rkasin ja otsustasin teenida Jumalat."

Pavel hakkas käima adventkirikus ja teda ristiti oma kodulinnas Tulas. Kui ta kuulis, et Tula piirkonnas elab üle 2000 kuulmispuudega inimese, taipas ta, et Jumal kutsub teda tööle nende heaks.

Kutsutud Jumala tööle

Ehkki kogudus oli soe ja armastav, eraldas Paveli kurtus teda siiski teistest. Ta teadis, et samasugust eraldatust kogevad ka teised kurdid. Ta leidis palju vaegkuuljaid, kes ostsid Jumalat ning märkas, et tal oli ainulaadne ettevalmistus neile temast rääkida.

Pavel taipas, et ta peab õppima palju paremini Piiblit tundma, et teisi õpetada. Keegi naine soovis finantseerida Paveli Zaokski seminari õpinguid. Ta käib oma endises koolis pidamas piiblitunde kuulmispuudega lastele ning jutustab oma usust ka endistele õpetajatele. Peale selle õpetab ta ka viipekeelt Zaokski õpilastele.

Jumal on Paveli pingutusi õnnistanud ja Tulas on praegu 75 kuulmispuudega inimese kogudus, mida ta juhib. Ka tema ema ja isa kuuluvad sellesse kogudusse.

Victor Begas

Võitlus hingede pärast

Zaokski teoloogilise seminari õpilased osalevad koolivaheajal erinevates evangeelsetes kampaaniates. Nende ürituste kaudu on sajad inimesed leidnud Jeesuse. Hiljuti pidasid 42 Zaokski õpilast 11 koosolekuteseeriat 9 linnas ja 420 uut usklikku ristiti. 250 on valmistumas ristimisele tulekuks. □ pilased jutustavad oma suurepärase kogemustest.

Tahtmatu osaleja

Victor pidas evangeelseid koosolekuid Arhangelskis, Venemaa põhjaosas. Ta märkas, et esireas istus noor tüdruk, kes tegi märkmeid. Tema kõrval istus vanem naine, kes iga natukese aja pärast sikutas tüdrukut käest ja sosistas talle. Oli selge, et naine ei tahtnud osaleda koosolekul.

Koosoleku lõppedes tuli naine kõneleja juurde ja sõnas: "Kui kaua te kavatsete kiusata minu tüdruku Jumalast, keda pole olemas? Niipalju kui see minust oleneb enam ta koosolekutele ei tule!" Nende sõnadega vedas naine tütre minema.

Kahel järgmisel õhtul polnud tüdrukut näha ja Victor mõtles, kas emal oli õnnestunud oma tütar pehmeks rääkida. Ta võis üksnes palvetada tüdruku pärast.

Kolmandal õhtul tulid tütar ja ema koos. Nad naeratasid. Pärast koosolekut tuli naine oma käitumise pärast vabandama ja ütles et ta eksis. Ta rääkis mis oli juhtunud.

"Ma ei tahtnud, et mu tütar enam siia tuleb, nii et lahkudes tööle haiglasse panin ukse lukku. Järgmisel päeval läksin ortodoksipapi poole. Rääkisin talle, et olin teda kuulnud raadios nende koosolekute eest hoiatamas. Küsisin, mida teeksin tütreaga, kes põikpäiselt soovis neid kuulama minna.

"Kallis proua," sõnas papp, "sooviksin rääkida teile midagi. Sõja ajal saadeti meie pere Siberisse ühte tehasesse tööle. Sinna saabudes polnud meie suurel perel ei süüa ega riideid. Siis tabas õnnetus: meie isa suri ja mei polnud mingit toimetulekut. Saime väikseid toiduannuseid, kuid igal õhtul läksime näljastena magama.

□ hel õhtul tuli uksele mees, kes ütles, et elab meie naabruses ja tahab aidata. Ta oli märganud, et olime paljajalu, ehkki oli siberi talv. Palju aastaid andis naabripere meile süüa, riideid ja muud hädavajalikku, nii et me jäime ellu. Kui me ema oli tööl, saime ööbida nende juures. Proua rääkis meile Jumalast ja laulis kauneid laule. Igal laupäeval tuli nende juurde inimesi ja tihti läksime meiegi.

Täiskasvanuna mõistsin, et nad olid adventistid. Oleksin tahtnud tänada neid abi eest, kuid ma ei leidnud neid. Minust sai ortodoksi preester, kuid ma pole kunagi unustanud seda suurepärase kristlastest pere. Olge tänulik, et teie tütar tahab hakata adventistiks. See on tõsi, et ma raadios ütlesin, et evangeelsetele koosolekutele ei peaks minema, kuid kui adventistid tulid siia, läksin koosolekule kohe esimesena. Kui taipasin, et kõneleja on tõeliselt usklik nagu meie naabripere, tulid mulle pisarad silma. Minu positsioon takistab mul hoiatust tagasi võtta, kuid alati kui keegi küsib adventistidest, ütlen, et minge neid kuulama, nad räägivad tõde." "

See naine ja tema tütar ristiti koos muu rohkem kui 200 inimesega.

Perekonnatüli

□ hes noores peres oli tüli evangeeliumikoosolekute pärast. Mees soovis käia koosolekutel, kuid naine mitte. Lõpuks naine lausus: "Kui sa veel sinna lähed, jätan su maha."

Järgmisel õhtul oli mees taas koosolekul, kuid kui ta pöördus tagasi koju, oli maja tühi. Naine, laps ja kõik nende isiklikud asjad olid kadunud. Laual oli naise jäetud kirjake. □ nnetu noor mees küsis pastorilt nõu. Viimane pakkus, et käib räägib naisega. Kui pastor läks naist kohtama, viskas too ta peaaegu uksest välja. Pastoril õnnestus siiski lausuda mõni sõna sellest, kuidas saatan püüab lõhkuda õnnelikku peret. Mõne tunni pärast naine

helistas ise pastorile ja teatas, et soovib pöörduda tagasi koju.

Pastor mõtles, mis oli muutnud naise meelt nii kiiresti. Siis rääkis mees, et ta oli just siis elus esimest korda palvetanud, kui naine otsustas tagasi pöörduda. "Nüüd ma tean palve väge!" sõnas mees. Neid mõlemaid ristiti.

Gena Vlasik

Muutunud elud

Gena oli 19 aastane ja teenis Valgevene armees, kui ta kuulis et üks tema koolivendadest oli pandud vangi, olles tapnud narkootikumide mõju all oma isa. Nüüd oli ta siis hämmastuses, kui kuulis, et poisist oli saanud kristlane.

Olles kodus puhkusel, kohtas Gena seda koolivenda, kes oli just vanglast välja saanud. Gena poleks teda ära tundnud. Viimati kui ta teda nägi, oli too metsiku ja kasimata väljanägemisega, kuid nüüd oli tal seljas ülikond ning juuksed olid kenasti kammitud. Kui nad vestlesid, mainis gena poisi elus toimunud suurt muutust. Sõber vastas: "See tuleb sellest, et ma ei ole enam seesama Šaša. Minust on saanud kristlane, uus inimene Kristuses." Šaša rääkis avameelselt oma eelmisest elust. Tema uus eluhoiak tegi Gena veelgi uudishimulikumaks, uurimaks, kuidas Jumala vägi võib mõjutada inimese elu. Ta otsustas hakata otsima Jumalat.

Jumalat otsimas

Gena ostis Piibli ja hakkas seda oma sõjaväeosas lugema. Kuid ta ei saanud loetust suurt midagi aru. Ta palvetas: "Issand, ma ei tea kes sa oled, kuid ma nägin et Šaša oli muutunud. Avalda ennast minule. Aita mul sind mõista." Nii palvetas ta kolm kuud.

Gena mõtles, et kindlasti peaks ta midagi tegema, et Jumalale lähemale pääseda ja nii ta kirjutaski siis kõigile, keda ta oli ehk valesti kohelnud. Siiski tundus et Jumal ei avaldanud ennast. Siis otsustas Gena lõpetada suitsetamise ja joomise.

Ta soovis leida kirikut, kus ta võiks leida Jumalat. Ta läks talle ainsasse teadaolevasse kirikusse, ortodoksi-kirikusse, kuid see oli puupüsti täis ja lärmakas ning Gena ei leidnud sealt Jumalat. Kust ta võik veel otsida?

"Vāju bussist"

Kui ta istus bussis teel tagasi oma väeossa, kuulis ta selgesti häält, mis keelitas teda bussist lahkuma. Ta kuuletus, ehkki ei mõistnud miks. Kui ta seisis enda ümber vaatamas, keelitas häält teda minema läheduses olevasse toidupoodi. Ta järgis juhtnööre ja leidis kaupluse. Ikka veel ei mõistnud ta, miks ta seal oli. Siis märkas ta tänavavalgustiposti küljes kuulutust, kus kutsuti inimesi koosolekule, kus nad võiksid saada teada Jumalast. Gena kirjutab aadressi üles. Tal polnud õrna aimugi, mis kirik koosolekuid korraldab, talle tundus vaid, et ta lihtsalt peab minema vähemalt ühele koosolekule.

Koosolekul jõudis Gena veendumusele, et Jumal oli teda sinna juhtinud. Läinud tagasi oma sõjaväeossa läks ta kohe oma ülemuselt küsima luba kolmeks vabaks õhtuks nädalas.

"See on armee. Kuidas ma võin sulle nii palju vabaks anda?" Kui Gena selgitas, miks ta soovib õhtupuhkust, siis ohvitser, kes oli kristlane, nõustus. Gena pääses kõikidele koosolekutele ja lõpuks teda ristiti.

Raskused

Pool aastat hiljem käskis komandör kõikidel sõduritel osaleda hingamispäeval

sõjaväebaasi mujale kolimises. Gena selgitas, miks ta ei saa töötada laupäeviti. Teda ähvardas isegi 10 aastane vanglakaristus ja ta oli valmis vangi minema. Ta palvetas, et asi laheneks Jumala kiituseks.

Jumal vastas ja Genat viidi üle teise rügementi, kus ta sai hingamispäevad vabaks. Selle vastutasuks pakkus Gena tegema raskeid töid, mida teised teha ei soovinud. □ ks sõduritest kiusas Genat pidevalt. □ hel päeval mees siiski palus Genat palvetada, et ta saaks armeest välja samal ajal kui Genagi. Ja alati kui nad kohtusid, mees küsis: "Oled sa mu pärast palvetanud?" Gena kinnitas talle, et on. See, kuidas Gena julgustas teisi sõdureid tegema väeosast parema, avaldas ohvitseridele sügavat muljet.

Olles armeest vabanenud, tundis Gena Jumala kutset sõnakuulutaja tööle. Nüüd õpib ta Zaokski seminaris. Mõttele, kuidas sina võiksid toetada noori, kes vastavad Venemaal Jumala töökuutsele.

M. M. Rimsu

Salajane hingamispäevapidaja

□ petaja Hezilla Marak ärkas laupäeva hommikul rahulolevana. Eelmisel päeval oli ta direktorile ütelnud, et võtab laupäeva vabaks. Ta tõusis, et perele süüa valmistada ja saatis siis oma mehe ja neli last igapäev oma toimetuste juurde.

See on minu esimene hingamispäev, mõtles ta. Olen nii rõõmus, et võin täna Jumala tahtmist teha. Hezilla võttis riulilt kaks raamatut ja heitis sohvale lugema. Need raamatud olid talle viimaste aastate jooksul saanud väga armsateks. Need olid muutnud tema elu. Kristliku kodu lapsena oli Hezilla harjunud pühitsema hingamispäevana pühapäeva. Kuid olles lugenud vennalt saadud raamatuid, märkas Hezilla imestusega, et Piibli järgi oli hingamispäev laupäev.

Hezilla teadis seitsmenda päeva adventistidest. Külas oli adventkogudus. Tal oli aga siiski häbenes sinna minna. Kuude kaupa pühitses ta hingamispäeva üksinda omas kodus. Siis ta aga enam ei pidanud vastu ning otsustas ühel reede õhtul koos kahe tütreaga minna kirikusse. Koguduse liikmed hämmastusid neid nähes ja võtsid lahkesti vastu.

Sellest päevast alates käivad Hezilla ja tüdrukud kirikus igal hingamispäeval. Koguduse vanem tuli tema koju üheskoos Piiblit uurima. Hezilla soovis, et ka tema mees Grewinden huvituks Piibli tõdedest, kuid ta keeldus osalemast piibliuurimistes.

Lily kutse

Uusaasta päeval oli tulemas adventkirikusse külalisjutlustaja. Lapsed tahtsid, et isa tuleks kirikusse koos nendega.

"Tule nüüd, isa," palus 6-aastane Lily. "Tule ainult sel korral." Grewinde nõustus ja oma üllatuseks märkas ta, et ta naudib jumalateenistust. Ta nägi, kuivõrd liigutatud olid tema naine ja lapsed tema kohalolekust ja nii otsustas ta tulla kogu perega kirikusse ka järgmisel hingamispäeval.

Muutunud elu

Grewinde elu hakkas muutuma. Ta jättis maha suitsetamise ja viina joomise ning tema ründav meelelaad hakkas Jumala puudutusest pehmenema. Lõpuks teda ristiti.

"Saades adventistik, hakkasin rohkem tähelepanu pöörama oma firmale. Varem olin ma palju raha kokku ajanud, kuid raiskasin need samas ära. Elasime kitsalt väikses

majakeses, sest muuks meil raha polnud. Kuid õppides, et Jumalale tuleb anda kümnnist, hakkasin pidama arvestust oma tuludest ja kuludest, et suudaksin välja arvutada kümnnist. Jumal on mind pärast ristimist igati õnnistanud," tunnistab Grewinde.

Hezilla on näinud oma meest muutumas ka muul viisil. Ta jutustab: "Grewinde oli varem tohutult vihane, kui rääkisin teistele hingamispäevast. Alati kui meile tuli külalisi, hakkasin neile esmalt rääkima oma usust ning hiljem noomis ta mind ja sõnas, et ma peaksin oma usu endale hoidma. Peale ristimist on ta usust tunnistanud rohkem kui mina."

Osaline Jumala töös

Grewindest on saanud aktiivne entusiast-evangelist. Ta peab vähemalt ühe koosolekuteseeria aastas ja tasub suurima osa kuludest omast taskust. 1996 aastal tõi ta Kristuse juurde 40 inimest. Järgmisel aastal oli pöördunute arv juba 60 ja sellele järgneval aastal 109. Uued kogudused vajavad ka kirikuid. Raha ehitusmaterjalide muretsemiseks neil ei ole, kuid seda enam on nad valmis aitama ja kaasa lööma ehitamise juures. Koos palvetavad nad Jumala poole, et Taevane Isa võiks neile vajalikud vahendid kinkida.

Y. P. Mohan Rao

Imesid Mominpetis

Pinevus hõljus õhus Mominpeti piirkonnas. Pastorid ja abijutlustajad ühendasid oma jõupingutused, et pidada samaaegselt evangeeliumikoosolekuid 25 külas. Nad alustasid otsides inimesi, kes soovisid kuulda Jeesusest. Huvitatuid leidis isegi sellistest küladest, kes olid varem kristlust tõrjunud.

Keegi entusiast käis ühe küla vanemate juures koosolekute pidamiseks luba küsimas. Vanemad kahtlesid, kuid siiski nõustusid. Nüüdseks on selles külas ristitud 50 inimest. □ ks külaelanikest oli Manamma-nimeline naine. Ta oli aastaid otsinud asjatult abi rahvaparandajatelt ja arstidelt liigesepõletiku raviks. Yalliah, üks uutest adventistidest, kutsus pastori ja veel mõningaid usklikke Manamma koju tema pärast palvetama. Liigesevalud lakkasid peaaegu koheselt.

Peagi pärast seda kaotas Manamma uskmatu abikaasa kõnevõime. Manamma rääkis sellest Yalliahile, kes kutsus taas pastori palvetama ka mehe eest. Uskmatu mees paranes koheselt ja otsustas järgida Jeesust.

Tule õpeta meid

Keegi noormees kuulis adventistide koosolekukohast laulu ja peatus kuulama. Ta kuulas ka pastori kõnet ja Piibli tõed avaldasid talle sügavat mõju. Oma kodukülla naasnuna rääkis ta inimestele, et adventpastor peab naaberkülas koosolekuid. Külaelanikud läksid pastorilt küsima, kas ta tuleks ka nende külla koosolekuid pidama ja pastor nõustus.

Koosolekute tagajärjel ristiti selles külas, kus varem polnud adventiste, 16 uut usklikku. Nüüd on nende arv tõusnud üle saja.

"Me tunneme ennast palju paremini nüüd, kui tunneme Jumala tahet," sõnas üks meestest. "Me teame, et Jumal on meiega."

Usklikud rääkisid, kuidas Jumal päästis uue uskliku kindlast surmast. □ hel päeval, kui mees tuli töölt koju, rääkis naine talle pakist, mis ootas teda postkontoris. Mees läks tundmatule pakile järele. Väljaspool postkontorit sai aga siiski uudishimu võitu ja mees

hakkas pakki lahti tegema. Korruga lõhestasid õhku pimestav sähvatus ja tohutu plahvatus. Pakikeses oli olnud pomm. Mehe käed said tõsiselt viga ja lähedal seisnud poiss sai samuti kannatada.

Kiiresti toimetati neid haiglasse, kus arstid puhastasid nende haavu. "Ime küll, et su käed on veel ühes tükis," lausus arst mehele. "Me ei saa aru, kuidas sa üldse veel plahvatusest elus oled."

"Issand Jeesus varjas mind," sõnas mees alandlikult. "Tean, et Jumal päästis mu elu." Keegi ei ilmutanud ennast pommisaatjaks, kuid külaelanikud kahtlustasid fundamentalistide rühmitust, kes oli mehe pöördumisest ägestunud. Mehe jutustusest julgustatutena on ka paljud teised võtnud Kristuse oma Päästjaks.

Vastupanija küla

Kadicherlani küla oli pikka aega tõrjunud kristlasi eemale. Siis läksid mõned küla noortest naaberkülla, kus adventistid pidasid koosolekuid. Laulud avaldasid neile muljet ja nad palusid pastoril ja adventnoortel tulla ka nende külla neile kristlikke laule õpetama. Koju pöördudes palusid mõned noored küla vanematelt luba, et adventistid võiksid tulla.

"See pastor on eriline," ütlesid noored vanematele. "Ta suhtleb inimestega ja hoolib nii noortest kui vanadestki. Tahame, et ta tuleks meid õpetama."

Vanemad ei suutnud tõrjuda oma küla noorte palvet ja nii saabuski adventpastor külla. Koosolekute lõppedes on külas ristitud umbes 90 inimest. On hakanud sündima ka imesid.

Kedagi maaharijat salvas põllul madu. Ta kartis, et ta sureb, kuid koguduseliikmed palvetasid tema pärast terve öö; ta ise lamas aga meelemärkuseta põrandal. Järgmisel hommikul ärkas põlluharija aga täie tervise juures. "Jumal kuulis meie palvet ja päästis mind," ütles ta neile.

Koosolekuid puude all

Enamuses Mominpeti piirkonna kogudustest ei ole oma kirikut ning nad kogunevad puude all. Kuid nad on näinud, et Jumal teeb imet ja usuvad, et Jumal saab neile mingil viisil muretseda raha kirikute ehitamiseks.

Dorothy Eaton Watts

Uned juhivad otsijaid Jeesuse juurde

Indialased on sügavalt usklik rahvas. Sageli tõmbab Jumal neid enda poole unede kaudu.

Arjuna

Arjuna oli kristluse vaenlane. Kui advententusiastid hakkasid pidama külas koosolekuid, hoiatas ta oma naabreid sinna minemise eest. Tema naine ei hoolinud mehe hoiatustest, vaid käis koosolekutel, võttis vastu Kristuse ja palus luba ristimisele pääsemiseks. Arjuna oli raevus. Ta ei saanud enam takistada naise kristlaseks pöördumist, kuid ta otsustas takistada pastorit ostmast krunti kiriku jaoks. Tema tegevuse tulemusena keeldusid maaomanikud müümast maad adventkirikule.

Kui pastor oli taas kord pöördumas koju ebaõnnestunud maaostuüritusest, kõndis Arjuna temale vastu. Oi ei! ohkas pastor omas mõttes. Tema on küll viimane isik, keda soovin kohata! "Namaste!" tervitas Arjuna pastorit naeratades. "Mul on teile asja. Olen otsustanud müüa sinule tükikese maad kiriku jaoks."

"Kuidas on see võimalik?" küsis pastor. "Sa oled ju keelitanud kõiki maad mitte müüma." "Tean," ütles Arjuna. "Kuid eelmisel ööl nägin ma und, et Jeesus Kristus ilmus mulle ja käskis mul müüa." Arjuna hakkas käima kirikus ja hiljem teda ristiti. Tema maale ehitatakse praegu kirikut.

Raju

Raju sõrmitses oma kaelas rippuvaid palvehelmeid. Ta kavatses selle kaasa võtta palverännakule kuulsasse templisse. Kui ta end minekule sättis, tulid talle külla adventpastor koos oma naisega. Pastor pakkus et ta võiks palvetada Raju pere pärast. Raju ei uskunud Jeesusesse, kuid ta lubas pastoril tema pärast palvetada. Kui pastor lahkus, unustas ta peagi viimase külaskäigu ja jätkas ettevalmistusi palverännaku jaoks. Järgmisel ööl nägi ta und ja ärkas rahutuna. Hommikul läks ta pastori juurde oma unest rääkima.

"Nägin unes Jeesust Kristust seismas minu ees. Mida see tähendab?"

"Selle une andis sulle Jumal," vastas pastor. "Ta soovib, et sa, et sa järgiksid Jeesust. Võta, annan sulle Piibli. Loe seda, sest see räägib, mida Jeesus soovib sul teha." Kõheldes haaras Raju Piiblist.

"Kui ma näen sama und uuesti, hakkam Jeesuse järgijaks," töötas ta. Siis pöördus ta oma koju ja jätkas ettevalmistusi palverännakuks. Järgmisel ööl nägi ta sama und uuesti. □ rgates võttis ta palvehelmed kaelast ja loobus oma palverännakust. Nüüd on Raju ja tema naine adventistid.

Bage

Aastal 1996 liitus Orissa osariigis adventkirikuga 40 baptistipastorit, kui Jumal oli neile teatanud, et nad peavad ühendust võtma ühe adventpastoriga. □ ks pastoritest hakkas käima oma koguduseliikmete juures, jagama neile voldikuid ja brošüüre ning koos nendega palvetama ja Piiblit uurima.

Bage oli üks neist, kelle juures pastor käis. Tal oli palju küsimusi. "Mina arvasin, et kristlased lähevad kohe peale surma taevasse, kuid selle voldiku järgi jäävad nad oma haudadesse. Mida sina arvad?"

"Minu arvamus ei tähenda midagi," vastas noor pastor. "Vaata mida Piibel ütleb." Ja pärast pikka uurimist tunnistas Bage, et Piibel õpetab selgesti, et surnud püsivad oma haudades niikaua, kuni Jeesus tuleb. Lahkudes andis pastor Bagele hingamispäeva puudutava lehekese.

Kui pastor järgmisel nädalal uuesti tuli, oli Bage erutunud. "No see läheb juba liiga kaugele! Selles traktaadis käsitakse pühitseda hingamispäeva ehk sabbatit (laupäeva). Mina olen aga kogu oma elu käinud kirikus pühapäeviti. Ega sa ometi tõesti seda usu?" Pastor püüdis seletada, kuid Bage keeldus kuulamast. Siis ühel ööl nägi ta und, kus Jeesus ütles temale: "□ hine usklikega, kes pühitsevad seitsmenda päeva hingamispäeva."

Järgmisel päeval kiirustas Bage pastori juurde ja jutustas talle oma unenäost. "Nüüd ma usun, mida sa oled mulle rääkinud," sõnas Bage. "Tahan järgida Piibli õpetust." Nii Bage kui ka tema 40 sugulast ja sõpra on hiljem ristitud.

C. Aitawna

Uus uks avaneb

Arunachal Pradesh on väike osariik India kaguosas. Tal on ühine piir Bhutani, Hiina ja Myanmariga. Sellel mägisel ja metsaderohkes piirkonnas elavad hõimud jagunevad

vähemalt 60-sse keeldkonda.

Turismi sinna piirkonda piiratakse hõimusõdade pärast. □ ksnes neli protsenti rahvastikust on kristlased. Enamus on kas ateistid või traditsiooniliste hõimuuskude järgijad. Hindude osakaal on 29%, budausuliste oma 14%. Piirkonnas on tööd teha raske ning adventistid on sinna alles äsja saabunud.

Thalom Mize

Ukselt kostis koputus ja pastor Aitawnani naine läks avama. Lävel seisid mees ja naine. "Mina olen Thalom Mize," alustas mees. "See on minu naine. Me oleme tulnud pastoriga kohtuma."

"Teda pole kodus," vastas proua Aitawna. "Kas te võiksite tulla uuesti kolme päeva pärast?" Mees ütles et see polevat võimalik. Siis ta jätkas: "Me tahaksime hakata kristlasteks." □ llatunud proua kutsus abielupaari sisse. Kui külalised olid istet võtnud, jutustasid nad oma loo.

"Kas te mäletate oma külaskäiku Todes?" küsis Mize.

Pastori proua noogutas. Nad olid käinud seal mõned kuud tagasi uurimas misjonitöö alustamise võimalusi.

"Aga seda maja mäletate, kus ööbisite?"

"Mäletan," vastas pastoriproua. "Meid koheldi seal väga sõbralikult."

"See oli minu ema maja," sõnas Mize. "Käisin teda vaatamas peagi pärast teie lahkumist ja ema oli väga indu täis. Ta rääkis, et te olite talle rääkinud Jeesusest. Ka meie tahame leida rahu ja rõõmu. Soovime õppida tundma Jeesust."

Kui pastor Aitawna kuulis abielupaari külaskäigust, läks ta nendega kohtuma ja leppis kokku piibliuurimistundide alustamisest. Mõni kuu hiljem neid ristiti. Härra Mize on lubanud kasutada ka oma mõjuvõimu adventkoolide loomiseks sellesse kõrvalisse maakotta. Indias on koolid üheks mõjusaimateks evangeeliumi levitamise vahenditeks.

Suren Rao

Teel ühte teise külla kohtas pastor Aitawna Suren Rao nimelist noormeest. Rao küsis pastorilt, mida too siinkandis teeb.

"Olen pastor," vastas Aitawna. "Olen minemas ühte külla rääkima Jeesusest Kristusest." "Minu kodu on poolel teel," sõnas Rao. "Me tahame ka kuulda Jeesusest."

Kui mehed saabusid Kobu külla, järgnes pastor Raole väiksesse teivaste peale ehitatud bambusmajasse. Ta istus põrandale ja hakkas rääkima Raole ja ta perele Jumalast. Kui pastor oli rääkinud tund aega, palus Rao tal jätkata. "Mulle meeldib teie sõnum," sõnas Rao. "Tulge teinekordki meid õpetama."

Piibliuurimiste tagajärjel Suren Rao ja tema naine ning veel 8 külaelanikku ristiti. Praeguseks koguneb umbes 30 usklikku Rao kodus. Rao on kinkinud ka tükikese maad kiriku ehitamiseks.

Oma ristimispäeval viis Rao pastori oma põllule, kus ta kasvatas kanepit, taimi, mille lehtedest valmistatakse narkootikumid. Ta võttis suure noa ja raius mõned taimed maha. "Sellega lõpeb kanepi kasvatus," sõnas Rao. "Tänasest alates kasvatan riisi ja annan kümnendiku Jumalale."

Suren Rao ja Kobu küla väike usklikke rühm palvetab igal nädalal: "Kallis Issand, aita meil ehitada Kobusse kirik sinu auks. See ühe toaga maja on meile muutumas liiga kitsaks. Vajame kirikut, kuhu saaksime kutsuda ka teisi sinu palge ette." Rao ja teised usklikud on rohkem kui valmis ehitama kirikut, neil puudub vaid raha ehitusmaterjali ostmiseks. Meie saame neid aidata kvartali viimase hingamispäeva annetustega.

Ch. Victor Sam

Davidi hämmastav leid

David Vikas Pan vahtis üksisilmi bengalikeelse Piibli sõnu. Ta töötas õpetajana traditsioonilises kristlikus kirikonnas ning talle tundus uskumatu, et ta polnud varem näinud selliseid sõnu: "Seitsmes päev on Jehoova, sinu Jumala hingamispäev." Mida see tähendas? Milline oli seitsmes päev? Davidi kalendri järgi oli see laupäev. "Pean selle kohta piiskopilt nõu küsima," ütles David oma naisele Swarnale. "Tema teab kindlasti, miks me peame pühapäeva."

"Unusta, mis Piibel räägib," andis piiskop Davidile nõu. "Käi kirikus pühapäeviti, nagu siamaanigi."

Piiskopi vastus hämmastas Davidit veelgi enam. Miks ei taha piiskop temaga rääkida hingamispäevast? imestas ta.

"Võib olla peaksime paastuma ja palvetama asja juhatuse pärast," sõnas Swarna, kui oli juhtunud kuulnud. "Kui oleme vale päeva pidanud, annab Jumal meile sellest teada." Niimoodi siis David ja Swarna paastusid ja palvetasid, et õppida tundma Jumala tahet hingamispäevaküsimuses. Palve ajal täitis nende meeli kindel veendumus, et sabbat oli õige hingamispäev.

Külaline

Järgmisel päeval tuli majja külaline. "Kas sa oled kuulnud kunagi kirikust, mis peab oma jumalateenistusi laupäeviti?" küsis David.

"Olen küll," vastas külaline. "Kalkutas on selline kirik." Siis andis ta kiriku aadressi. Järgmise laupäeva hommikul läksid David ja Swarna Kalkutasse ja leidsid kiriku. Nad rõõmustasid märgates, et kogudus uurib üheskoos Piiblit. Pärast jumalateenistust olid nad külas Johni-nimelise ärimähe kodus.

"Me tahaksime, et keegi tuleks meie koju rääkima, miks te pühitsete hingamispäeva," ütles David.

"Ma tulen," lubas John.

Varsti pärast seda tulid John ja veel üks mees Davidile ja Swarnale külla. Koos hakkasid nad uurima Piiblit, ning olles veendunud, et adventistid õpetasid Piibli tõde, lahkus David oma kirikonna õpetaja töölt ja hakkas kõigile rääkima hingamispäevatõde. Rohkem kui 7 kuu pärast David ja Swarna ristiti ning koos temaga ka palju teisi, kellele nad olid rääkinud oma uuest usust.

Uudis levib

Swarnal on Shikha-nimeline sõbranna, kes omas väikest riietepoodi. "Mis mõtet on ohverdada jumalatele kogu aeg nii palju kingitusi?" küsis Shikha oma sõbrannalt. "Nad ei tee ju kunagi midagi minu heaks."

Swarna kutsus teda oma koju palvekoosolekule. "Me teenime taeva Jumalat, kes kuuleb meie palvet ja täidab meid lootuse ja rõõmuga," lausus Swarna. Shikha tuli ja kuulis esimest korda Piibli õpetustest. Ta hakkas käima koosolekutel regulaarselt ja otsustas lõpuks järgida Jeesust.

"Olen leidnud õnne Kristuse juures," tunnistas Shikha oma ristimispäeval.

Lähedalasuvas külas elas Victori-nimeline mees, kes palvetas koos oma abikaasaga: "Jumal, me loeme hea meelega sinu sõna, aga me vajame abi selle mõistmiseks."

Siis ühel päeval kutsus keegi neid piibliuurimisele Davidi ja Swarna koju. Victor ja tema naine olid kindlad, et Jumal oli saatnud selle inimese vastuseks nende palvele. "Hämmastav!" hüüatas Victor õpetusi kuulates. "Nüüd saan vastused küsimustele, milledega olen maadelnud aastaid. Ma olen nii õnnelik." Sõnum levis kiiresti ümbruskonna küladesse. Inimesed tulid koputama Davidi uksele ja palusid tal õpetada neile tõde.

1999 aastal koolitati David ja Swarna Maailma Misjoni pioneerideks. Nad pidasid

erinevates piirkondades 20 koosolekuteseeriat ja asutasid 20 uut kogudust. Nende töö tulemusel on ristitud üle 2000 uue liikme.

D. Francis

Kasuta minu käsi

Kastiauto sõostis mööda kitsast augulist teed läbi Melasangami küla. Sohver tuututas, kihutades mööda majadest ja väikestest poodidest. Kitsed, lehmad, kanad ja inimesed hüppasid kõrvale. Emad tõmbasid oma lapsed varju.

Balliah, kuuldes tuututamist, pöördus vaatama ja nägi kuidas koormaauto tema poole kihutas. Instiiktiivselt tõstis ta oma käed nagu püüdes ohtu tõrjuda, kuid auto ei peatunud, vaid tabades käsi tõukas ta hoopis ojasse.

Rahvas kogunes vaatama kuidas Balliah end vaevaliselt püsti ajas. Tema mõlema käe randmeluud olid katki. Käed läksid turse ja valutasiid tohutult, kuid Balliahil ei olnud haiglaraviks raha. Kohalik arst sidus ta käed kinni ja ütles siis: "Turse läheb omal ajal üle, kuid tõenäoliselt ei saa enam kunagi oma käsi kasutada."

Jeesus, paranda minu käed!

Balliah läks koju ja vaatas oma sidemetes käsi. Kuidas ta saaks ilma käteta atra juhtida? Kuidas ta saaks külvata läätsesid, päevalilli või puuvilla? Ilma käteta ei suudaks ta harida maad ja koristada saaki. Kuidas ta suudaks oma peret elatada? Läbi süngete muremõtete vilksatas hetkeks lootuse säde. Ta ei anna alla. Ta palub Jeesusel käed terveks teha!

"Armas Jeesus," ütles ta, tõstes oma sidemetes tursunud käed taeva poole, "tee mu käed terveks. Ma annan need sinule. Kui sina teed need terveks, luban ehitada külla kiriku sinu auks."

Käte turse andis järele ja sidemeid eemaldades hämmastus arst, nähes kui kiiresti ja täiuslikult olid Balliahi käed terveks saanud. "Halleluuja!" hüüdis Balliah taibates, et Jumal oli tema palvele vastanud. Tema käed olid üha veel hellad, kuid nad töötasid! Balliah rääkis kõigile, kuidas Jumal oli tema käed terveks teinud. "Nüüd pean ma oma lubaduse täitma," sõnas ta. Ta kogus kivisid vundamendi jaoks, segas tsementi ja hakkas vundamenti valmistama. Töö oli raske ja vaevarikas, kuid Balliah jätkas visalt, kuni vundament oli valmis. Siis aga lõppesid Balliahi rahad.

Valge lipp

Ehitus peatus. Koguduse liikmed püstitasid kepi otsa valge lipu selle märgiks, et siia tuleb kirik. Lipp oli võrdkujuna nende usust, et ühel päeval sellel kohal seisab kirik. Kõigile pole aga lipp võrdkujuks. Lähedalasuvasse templisse minevad inimesed pilkasid hingamispäeviti lipu ümber kogunevaid usklikke üteldes: "Milline Jumal teil on, kui ta ei suuda teile idsegi kirikut muretseda? Vaadake meie templit!"

Lambad ilma karjaseta

Esimesed protestantlikud misjonärid saabusid külla 30 aastat tagasi ja paljud külaelanikest pöördusid kristlasteks. Kuid siis misjonärid lahkusid ja usklikud oli aastaid ilma hingekarjaseta. 1997 aastal saabus külla adventpastor pidama koosolekuid ning peagi pöördusid kõik küla elanikud adventistideks.

Küla asub linnadest kaugel ja maapinnas on seal kuiv ja kõva. Elanikud on vaesed ning usklikel ei ole raha kiriku ehitamiseks. "Hea meelega kasutame me oma käsi kiriku ehitamisel," ütlevad Balliah ja teised külaelanikud, "kuid vajame ehitusmaterjale ja abinõu

ehitustöodes."

Viljakandmatul Deccani tasandikul Kesk-Indias on sadu samasuguseid külasid ja paljudes neis on usklikke, kes kogunevad valge lipu ümber.

C.S.Marandi

Päästmine jõel

Benjamin Murmu haigestus lapsena lastehalvatusse. Ta suudab siiski liikuda kepi abil. Benjamini tunti Bihari kõrgendikel hästi nõidarstina ja hiljem ka poliitikuna. Siis aga ühel päeval ilmutas Jumal ennast talle.

Raevukas jõgi

Benjamin ratsutas hobusega läbi tsungli ja jõudis jõele, mida ta pidi ületama. Jõgi tulvas ja vetevool näis ohtlikuna. Aeglaselt juhtis Benjamin oma hobuse veekeeristesse. Hobune püüdis hoida pead veest väljas, kuid kiire vool viis ratsaniku endaga kaasa. Benjamin ei osanud ujuda ja tema ainuke lootus oli klammerduda hobuse külge. Südame põksudes püüdis ta juhtida ratsut ranna poole. Loom aga ei suutnud voolule kuidagi vastu seista. □ udusega palvetas Benjamin esimest korda elus Jumala poole: "Jumal! Kui sa oled olemas, aita!"

Korraga nägi Benjamin vees enda kõrval kahte meest. Sõnagi lausumata haarasid nad hobusest kinni ja tõmbasid ta kindlale maapinnale. Benjamin lebas rannal ja ahmis õhku. Kui ta pöördus, et mehi tänada, polnud neid enam kusagil. Ta silmitses tasast, puudeta maastikku enda ümber, kuid mehed olid kadunud. Aeglaselt taipas Benjamin, et Jumal oli saatnud oma inglid teda päästma. See hetk oli Benjamini elus pöördepunkt. □ ha oma katsumustest värisedes otsustas Benjamin hakata kristlaseks. Mõne aja möödudes tuli külla adventevangeliste koosolekuid pidama. Benjamin käis neid kuulamas, võttis vastu tõe ja palus luba saada ristitud.

Raskused

Teel ristimiskohta kohtasid pastorid oma teel purjus meestegrupi. Mehed lasid pastorid mööda, kuid sulgesid siis tee. Pastorid ootasid usklikke ristimispaika, kuid kui kedagi ei tulnud, hakkasid nad muretsema. Peagi nad taipasid, et vihased külaelanikud takistasid usklite kohale saabumist. □ hkkond tee peal aga teravnes. Kantpead ähvardasid ristimiskandidaate keppidega. "Me ei taha kristlasi oma külla," hüüdis üks meestest. "Meil on omad jumalad ja omad kombed neid teenida. Te peate jääma meie esi-isade usu juurde." "Tundub, et täna ei ristita kedagi," sosistas keegi pastoritest. Vahest peaksid nad tulema teisel päeval.

Julge esiletulek

Samas kuulsid pastorid noore naise häält kostmas üle vihaste hüüete. Naine oli Rebecca Tudu, üks ristitavatest. "Mitte keegi ei takista mind ristimisele minna," hüüdis ta. "Me elame vabal maal. Mina saan ise valida oma jumalat ning mina valin Jeesuse Kristuse." Seda öeldes astus Rebecca läbi rahvahulga koosolekusaali poole. Keegi meestest ei püüdnud teda takistada. 15 muud ristitavat järgis tema kartmatut eeskjuu.

Ka Benjamin oli tol päeval ristitavate hulgas. Ristimisega koges ta oma elu teist suurt imet. Enne ristimist oli tema nägemine väga vilets, kuid pärast ristimist see paranes niivõrd, et ta suudab nüüd ilma raskusteta Piiblit lugeda. "Jumal on ennast mulle kaks korda ilmutanud," tunnistas Benjamin. "Olen täiesti kindel, et Jumal on olemas ja kuuleb mu palvet."

Uksed on Biharis lahti

Uksed Jeesuse evangeeliumi kuulutamiseks on lahti kõikjal Bihari osariigis, eriti just metsastel kungastel elavate suguharude keskel. Vaid pooled neist meestest ja veerand naistest oskab seal lugeda ja kirjutada. Biharis on rohkem vaeseid kui mistahes mujal India osariigis ning hõimude juures on sissetuleku tase veelgi madalam. Neil pole võimalik endale kirikuid ehitada. Nad vajavad meie abi ja seda saame me ka pakkuda. Juuni viimase rahupäeva annetusega saame ka meie nende õdede-vendade tööd toetada.

Samuel S. Masih

Pikk ootus

80-aastane Jagat istus jalad ristis oma küla uue adventkiriku põrandal. Säravate silmadega vaatas ta, kui 200 inimest mahutas ennast väikesesse kabelisse ja istus tsementpõrandat katavatele vaipadele. Päikesest põlenud näol laia naeratusega ta plaksutas ja laulis koos teiste usklikega. Seda suurt päeva oli Jagat oodanud kogu oma elu. Täna õnnistati sisse küla uus adventkirik.

"Olen oodanud seda päeva 57 aastat," ütles Jagat kõigile, kes kuulata soovisid. "Nüüd olen õnnelik. Palusin Jumalalt, et külla ehitataks adventkirik enne kui ma suren ja täna on mu palvele vastatud."

Tagasi algusesse

Jagat oli teismeline, kui tema koju tuli adventpastor pakkuma piibliuurimist. Pere oli nõus uurima Piiblit ning Jagat ja tema vennad ristiti. Jagat palvetas, et ühel päeval nad saaksid külla oma kiriku.

Jagat abiellus ja kasvas ka oma lapsed Kristuse järgijateks. Nad tunnistasid oma usust naabritele ja tasapisi hakkas grupp suuremaks kasvama. Siis ühel päeval juhtus ime, mis raputas kogu küla.

Jagati tunnistus

Jagat haigestus tõsiselt ega pääsenud voodist välja. Tema nahapooridest voolas verd ning arstid ei osanud teda aidata. Perekond ootas juba tema surma. Ka Jagatkin uskus, et lõpp on lähedal. Ta hüüdis Jumalale: "Issand aita mind või ma suren!" Kui ta ikka veel palvetas, kuulis ta samme. Ta avas oma silmad ja nägi säravatesse valgetesse riietesse riietunud vana meest oma voodi kõrval.

Mees ütles talle: "Mina olen maailma valgus. □ ra karda. Sa paraned ja näed veel häid päevi. Käi tões ja sa saad õnnistatuks. Pea minu käske ja sul on edu." Mees laskis oma käed Jagati pea peale ja siis ta kadus.

Järgmisel hommikul ärgates tundis Jagat ennast tervena. Ta tõusis voodist ja läks vanni. Jagati naine sai šoki, kui ta oma meest vannist leidis. "Miks sa voodis ei ole?" küsis naine. "Oled liiga nõrk selleks et üles tõusta." "Vaata minu ihu!" sõnas Jagat. "Jumal saatis eelmisel öösel minu juurde oma ingli mind terveks tegema!"

Naabrid hämmastusid Jagati tervena nähes. "Mis rohtu sa said?" küsisid nad. "Kes arst sind terveks tegi?" "Taeva Jumal on minu suur arst," vastas Jagat. "Tema tegi mind terveks. Tema on ainuke tõeline Jumal ja tema vastab minu palvetele."

Küla elanikud soovisid veel kuulda Jagati Jumalast ja Jagat kutsus neid oma koju Piiblit uurima. Mitmeid perekondi ristiti. Jagati poeg, Madan, töötas naaberkülades. Tööpausidel rääkis ta sageli Jeesusest Kristusest ja tema väest palvetele vastata. Ta jutustas ka oma isa paranemisest. Tema tunnistuste tulemusena loodi naaberküladesse

mitmeid uusi kogudusi.

Jagati uni

Jagat oli oodanud oma unistuse täitumist 57 aastat ning nüüd oli külla saadud kirik. Siis ühel ööl nägi ta und, kus ta rääkis Jumalale nagu parimale sõbrale: "Issand, miks sa veel pole tulnud? Olen sind oodanud kogu oma elu ja tahaksin juba koju taevasse." Issand vastas: "Ma ootan, et minu rahva liikmed kõikjal Punjabis võiksid minu tulekuks valmistuda. Mul on rahvast kõikides Punjabis külades ning nad peavad minu juurde tulema. Siis tulen ma tagasi." Järgmisel hommikul rääkis Jagat unest oma perele. "Me peame viima sõnumit Jeesusest kõikidesse küladesse," ütles ta. "Alles siis võib Jeesus tulla."

Punjabis elab üle 20 000 000 elaniku. Jeesus kutsub neid ja nad on hakanud tema juurde tulema. Punjabis levib tuli, mis on süttinud Kristuse järgijate südameis. Sama tuli levib kõikjale Indiasse. See põleb igas osariigis, igas keelkonnas. Ka sina võid oma annetuste ja palvetega sellele kaasa aidata.

J. N. Sathe

Imesid Mumbais

Mumbai (endine Pompei) on India suurim linn. Seal elab ligikaudu 15 miljonit inimest. Aastaid kasvas seal adventkiriku liikmeskond aeglaselt. Pisuke liikmeskond koondus kiriku peahoone ümbrusesse. Nüüd on aga olukord kiiresti muutumas.

1999 aastal organiseeriti Mumbai töö ümber ja rõhuasetus pandi evangeliseerimisele ja uute koguduste loomisele linna keskusesse ja eeslinnadesse. Esimese aasta jooksul ristiti 510 inimest ja loodi kolme eri keelerühma keskele 14 uut kogudust. Kiire kasv on hämmastav, sest selles piirkonnas pole peetud ainustki koosolekuteseeriat. Uusi kogudusi asutatakse kodukülastuste ja väikegruppide töö alusel. Eesmärgiks on hõlmata linna kõiki etnilisi rühmi. Järgnev kirjeldus iseloomustab viisi, kuidas need kogudused on sündinud.

Põletav küsimus

"Milline päev on hingamispäev?" küsis John Nirmal oma naiselt. Ta oli uurinud piiblit ja lugenud 2. Moosese raamatust, et Jumal oli oma rahval käskinud pühitseda nädala seitsmendat päeva, sabbatit ehk hingamispäeva. John oli hämmastunud. Tema suguvõsa oli tunnistanud kristlust juba pea sada aastat ja niipalju kui John mäletas, pühitsesid kõik kristlased pühapäeva.

Piiblit lugedes märkas John üllatusega, et Jeesus viitas sageli Vanale testamendi kirjutistele. Ta hakkas hoolikalt uurima Vana testamenti ning lõpuks leidis ta hingamispäevakäsu.

"Me peame palvetama ja paastuma Jumalalt vastuse saamiseks," ütles John oma naisele. Jumal juhatas Johni lugema kirjutisi Jeesuse ülestõusmisest ja sealt leidis ta vastuse oma küsimusele. "Ma olen leidnud vastuse," rääkis ta õhinaga oma naisele. "Kristus löödi risti reedel, puhkas hauas laupäeval ja tõusis üles pühapäeval, nädala esimesel päeval. Hingamispäev on seega laupäev!" Sellest päevast alates pühitsesid John ja Usha hingamispäeva ning palvetasid, et Jumal juhiks neid hingamispäeva pidava koguduse juurde. Olles külas oma sugulaste juures teises linnas, kohtas John meest, kes oli seitsmenda päeva adventist. Ta rääkis mehele, et otsib kogudust, milline pühitseb hingamispäeva ning mees vastas talle. "Minu vend töötab pastorina Mumbais." Mees andis talle venna aadressi ning koju naasnuna hakkas koos perega käima adventkirikus.

Naabrid

John hakkas käima naabrite juures pidamas kodus palvekoosolekuid. Peagi oli 12 inimest valmis tulema ristimisele. Loodi grupp ja nüüd koguneb Johni ja Usha kodus hingamispäeviti 20-30 inimest. Grupp otsib maatükki kiriku jaoks, kuna Johni ja Usha kodu hakkab juba kitsaks jääma.

Sakharbai

Sakharbai on lesknaine, kes elab Vadalas, Mumbai getos. Ta elas koos oma 5-aastase tütre ja lehmaga, oma ainsa tuluallikaga, väikeses majakeses. □ hel päeval läitis ta oma savipliidis tule ja läks tänava otsa vee järele. Tema tütreke magas põrandal ja ka lehm oli maja sees kinni seotud.

Sakharbai oli just oma veenõu täitnud, kui keegi jooksis tema poole hüüdes: "Sakharbai! Tule kiiresti! Sinu maja põleb!" Sakharbai pöördus vaatama ja nägi kuidas leegid tema maja rookatust neelasid.

Ta laskis oma veenõu maha ja langes põlvili. "Oh, Issand, päästa mu laps! Päästa mu lehm!" Oma silmi avades nägi ta oma väikest tütart jooksmas tema poole. Ka lehm järgnes tüdrukule köit järel vedades.

Kes oli tüdruku äratanud? Kes oli päästnud lehma kõie lahti? Keegi naabritest polnud majas käinud. "Ma usun, et Jumal saatis oma ingli tütart äratama ja lehma lahti laskma," sõnas Sakharbai. "Jumal tegi ime vastuseks mu palvele."

Veelgi suurem ime on aga see, et piirkonnas, kus varem oli 2 kogudust, on nüüd neid 16. □ he aasta jooksul on loodud 14 uut kogudust! Nüüd palvetame me Mumbaisse 100 uut kogudust. Palvetage teiegi koos meiega.

Dorothy Eaton Watts

Pastorid leiavad tõe

Neid on tulnud mitmetest protestantlikest kirikutest ja ka mitmetest vabadest kogudustest. Viimaste arvestuste kohaselt on neid 150 ja hulk kasvab pidevalt. Mis neis uutest pöördunutes siis nii eristatavat on? Nimelt see, et nad kõik töötasid pastoritena, kui Jumal saatis neid otsima sügavamalt Piibli tundmist. Nüüd saame kuulda, kuidas Jumal on neid mehi juhtinud.

Usuga parandaja

Triptimoy Baidyat tuntakse Sagardwipis hästi. Saarel on pool miljonit elanikku ja veel pool miljonit käib igal aastal jões suplemas ja külastuskäigul kuulsas templis. Triptimoy tegutses saarel aastaid usuga tervistajana. Tänu tema tööle paranes umbes 60 000 inimest füüsilistest haigustest ja pea 15 000 vabanes deemonitest.

Mida teeb kuulus pastor märgates, et ta on järginud valeõpetusi ning juhtinud ka teisi valele teele? Olles liitunud kogudusega, pöördus Triptimoy tagasi saarele õpetama Piibli tõdesid. Tema tundus garanteerib, et kui ta räägib, inimesed kuulavad.

Pastor toob endaga kaasa koguduse

1994 aastal käis proua Sharal evangeliseerimiskoosolekutel Tamil Nadus ja võttis vastu adventsõnumi. Ta pöördus tagasi oma kodukülla ja hakkas tunnistama naabritele. Ta luges neile Piiblit ja palvetas haigete eest. Inimesed olid vastuvõtlikud. Külas oli protestantlik kogudus, kuid kui pastor läks ära ja uut ei saadud asemele, tundsid usklikud end hüljatuina. Proua Sharal hakkas neid siis õpetama ja kutsus ka evangeelsetele koosolekutele. Praktiliselt käis terve küla koosolekutel ja 51 inimest ristiti.

Nende hulgas oli pastor, kes oli äsja püüdnud alustada tööd selles külas. Ta võttis

vastu hingamispäevatõe ja kutsus evangelistid ka oma külla koosolekuid pidama. Kui koosolekud algasid, käis nendes terve pastori kogudus ja koos pastoriga ristiti 93 inimest. See pastor oli esimene. Järgmisel aastal järgisid veel 15 pastorit samast kirikkonnast tema eeskujule. Nüüd nad kõik tunnistavad uuest usust oma kogudustele.

Pastorid pöörduvad

1996 aastal pidas pastor Bhasker Rao, tuntud adventjutlustaja, Bobilli linnas koosolekuteseeria, mille ajal ristiti 463 inimest. Koosolekute lõpul läks pastor koos rühma ja väikebussiga pidama koosolekuid teise piirkonda.

Nad ei jõudnud küllalt kaugele, kui mootor jäi seisma ning auto tuli viia tagasi linna remonti. Pastor Rao pöördus tagasi koju, et oodata, millal auto terveks saab. Kui pastor jõudis koju, koputas uksele keegi võõras, kes oli teda otsima tulnud.

"Olen saabunud Orissast, mis asub siit 400 km põhja poole," lausus võõras. "Olen 40 protestantliku pastori esimees ja sooviksin kutsuda teid pidama neile evangeliseerimiskoosolekuid." Korruga pastor Rao taipas, miks auto oli katki läinud. Ta ütles võõrale: "Mina olen seitsmenda päeva adventist. Te saate kindlasti aru, et kui ma tulen teie pastoritele jutlustama, võtan läbi kõik Piibli õpetused, kaasa arvatud ka hingamispäeva käsu."

"Me teame seda," sõnas mees. "Me tahame, et te tulete meile õpetama Jumala tödesid." Nii läkski siis Rao pidama koosolekuid 40-le pastorile. Koosolekuteseeria lõppedes neid kõiki ristiti. Peale kahte seminari pöördusid pastorid tagasi oma kodulinnadesse ja -küladesse jutustama oma kogudustele, mida olid õppinud. Järgmise kolme aasta jooksul ristiti 3000 inimest ja veel paljud jätkavad Jumala sõna uurimist.

1999 aastal teatasid 47 iseseisvat pastorit koos kogudustega, et soovivad liituda adventkirikuga. □ hes piirkonnas soovis 13 kogudust saada adventõpetust. Teisel pool aga tulid 15 pastorit koos kogudustega kuulama õpetust hingamispäevast. Kõik 15 lubasid pühitseda hingamispäeva ja töötada selle nimel, et liita kogudused adventperesse. Uusi kogudusi sünnib pidevalt ning Indias vajatakse hetkel üle 2000 uue kiriku. Küsi Jumalalt, mida ta sinult ootab selle asja heaks.

Rosalyn Philip

Jumala Vägi

Philip Jagadeeson tegutseb Tamil Nadus abievangelistina. Tema lugu on hämmastav tunnistus Jumala väest Indias. Philip kasvas üles kodus, kus praktiseeriti traditsioonilist usku. Teismelisena liitus ta radikaalse poliitilise organisatsiooniga, mis püüdis hävitada Indiast kristlust. Siis haigestus ta raskel kujul lastehalvatusse. Kuue aasta jooksul otsis pere abi, kuid keegi ei suutnud poissi terveks teha. Philip vajus masendusse ja plaanis enesetappu.

Philip teadis, et mõned kristlased palvetavad tema pärast. □ hel päeval tundus talle, et ta peab käima kohalikus kirikus. Ta lonkas kirikusse, kus juhtus olema palvekoosolek. Ta tundis sügavat puudutust, kui ta kuulis kuidas tema varem pilgatavad kristlased tema pärast palvetasid.

Imeline paranemine

Philip ei saanud tollel päeval terveks, kuid kristlased jätkasid tema pärast palvetamist ning vähehaaval õppis Philip usaldama nende Jumalat. Kolm kuud hiljem hüüdis Philip sügavas ahastuses Jeesust appi ja siis paranes ta imeliselt. Valu oli lahkunud ja ta suutis

kõndida ning joosta ilma lonkamata.

Uudis Philipi paranemisest ja pöördumisest levis nagu kulutuli. Kõikjal kogunesid inimesed kuulama tema jutustust. Tema radikaalidest sõbrad olid raevus ja otsustasid teda peatada. Tulles ühel õhtul koju, sattus ta varitsusse. Tema endiste sõprade näol paistis viha. Ta nägi nende käes nuge, kive ja kaikaid. Ta aimas surma ja ütles vihasele rahvahulgale: "Lubage mul rääkida teile 5 minutit; siis võite te mind tappa."

Philip rääkis neile, kuidas Jeesus oli parandanud tema ihu ja puhastanud tema hinge. Kuid enne kui ta lõpuni jõudis, peatas teda jõugu juht: "Aitab. Mul on südames kummaline tunne, kui sa räägid. Kui sa sama viisi jätkad, pöörad meid kõiki kristlasteks." Siis viskas juht oma relva maha ja läks minema. Teised järgisid tema eeskujul.

Philipi isa tundis muret poja pöördumise pärast ning kutsus appi šamaanist nõidarsti. Šamaan ähvardas teha Philipi vigaseks, kui ta Jeesusest rääkimist ei lõpeta. Mitmeid tunde püüdis šamaan Philippi ära nõiduda, kuid asjata. Lõpuks ta ütles Philipi isale. "Sinu poega kaitseb kõrgem vägi." Siis korjas ta oma nõiariistad kokku ja lahkus majast.

Jumala vägi

Philip kasutab palju aega piibliuurimistundi pidamiseks ja haigete eest palvetamiseks. Ta on asutanud viis kogudust ja võitnud kristusele üle 200 inimese. Nende hulgas on endine preester, kelle elus puudus midagi. Ta kuulis kristlaste palvete tagajärjel toimunud imest ja nägi naist, kes oli Jeesuse nimel vabastatud Saatana võimusest. Preester hakkas koos Philipiga uurima Piiblit ja leidis otsitud rahu Jeesuse juurest.

Jaya Prakhas oli istunud 14 aastat vangis mõrva eest. Vabanemise järel hakkas ta uurima koos Philipiga Piiblit ning peagi ta ristiti. Koguduseliikmed aitasid tal luua väikse firma, millega ta teenib oma elatist. "Jumala vägi ja arm muutis mu elu," tunnistab ta. "Olen väga tänulik lootusest, mille on mulle andnud evangeelium."

Tööd piisab

Philipi kodupiirkonnas on 350 küla, kus pole veel kuulnud adventsõnumit. Tema ja teised usklikud on võtnud nõuks viia evangeeliumi neisse igaühesse. Ja iga uus kogudus vajab muidugi kirikut. Osa meie selle kvartali viimasest ohvriannist läheb Philipi kodukoha kirikute ehitamiseks.

Dorothy Eaton Watts

Kulutule sarnaselt

Püha Vaim mõjutab Indias tohutult. Kõikjal maal on ukсед evangeeliumi kuulutuseks lahti. Rahvast tulvab koosolekutele ja tuhanded on vastu võtnud Kristuse. □ le kolmandiku meie liikmetest on rist □ itud viimase kolme aasta jooksul! Muutus on tohutu, sest varem edenes töö väga aeglaselt.

Kiire kasv ei tähenda siiski seda, et töö oleks kerge. Nii usklikud kui ka evangelistid kogevad raskusi. Kirikuid on maha põletatud, uusi liikmeid hirmutatud, pastorite kallal tarvitatud vägivalda ja inimesi on kodudest minema aetud.

Gujarat

Nii nagu omal ajal Jeruusalemmas, on ka Indias tagakiusamised toonud kogudusse uusi liikmeid. 1998 aasta detsembris puhkesid Gujarati osariigis rahutused. Vastutasuks pöördumistele hävitasid religioossed fundamentalistid neli külakabelit. Peale rahutusi saatis valitsus sõdureid kirikuid kaitsma.

Adventmisjonärid pole lasknud vastuseisul ja ähvardustel ennast hirmutada. Nad on

töötanud usinalt ning Jumal on nende pingutusi õnnistanud. Keegi evangelist pidas koosolekuid Lõuna-Gujarati piirkonnas, kus oli palju raskusi. Koosolekutel käis pea 150 inimest ja 35 neist tuli ristimisele. Ka mujal on ristimiste arv suurenenud.

Madya Bharat

Vastuseisust ja ähvardustest hoolimata ristiti ühe piirkonna 10 külas kokku üle 400 inimese. □ ks neist oli Joginder Singh. Kaks korda käisid küla vanemad temalt küsima: "Miks sa pöördusid kristlaseks? Kas sind osteti ära? Või kas sind sunniti pöörama selga esi-isade usule?"

"Keegi ei ole mind ära ostnud," vastas Singh. "Keegi pole mind sundinud. Hoopis mina andsin oma põllult pastorile nisu tänuks selle eest, et ta aitas mul lõpetada mu laste joominguid ning näitas mulle teed paremale elule. Nüüd valitseb meie peres rahu. Enam me ei riidle. Oleme otsustanud järgida Kristust, sest armastame teda ja tahame olla valmis, kui ta tagasi tuleb."

Tamil Nadu

□ hel õhtul päikeseloojangu ajal olid keegi pastor ja kogudusevend sõitmas mootorrattaga tagasi koju, kui nad peatusid, et taksofonist helistada. Keegi kristluse vastane mees nägi neid ja hakkas esitama neile küsimusi, justkui ta oleks soovinud leida teed Jumala juurde. Pastor istus koos mehega lähedaloleva templi esisele pingile ja hakkas rääkima, kuidas ta oli leidnud Jeesuse. Olles kõne lõpetanud, läks ka kogudusevend nende juurde. Kohale kogunes inimesi kuulama pastori tunnistust ja mehed vestlesid kaks tundi. Kui pastor tõusis, et lahkuda, lõi huvi teeselnud mees talle vastu nägu. Rahvamass järgis tema eeskujuga ja hakkas teda peksma.

Pastor seoti templi samba külge. Siis hakkas rahvahulk tümitama kogudusevenda, kes kukkus verisena maha. Kui mehed hakkasid pastorile viga tegema, käskisid küla naised neil lõpetada, löiksid köied katki ja vabastasid pastori. Pastor ja kogudusevend põgenesid mootorrattaga.

Damaskuse-kogemus

Sageli teevad tagakiusajad Saul Tarsoslase moodi täispöörde ja võtavad Issanda vastu kuuldes tema häält.

"Minu eesmärk oli katkestada koosolek ja ajada teid külast välja," tunnistas üks mees peale evangeelset koosolekut. "Olen aastaid olnud kristluse vastane. Olen ajanud külast välja palju evangeliste ning ma soovisin teha teiega samuti."

Siis mees jutustas, kuidas ta koosolekupaigale lähenedes oli kuulnud evangelisti rääkimas kuidas inimesed võivad olla terved ja õnnelikud. Ei ole halb rääkida tervislikest eluviisidest, mõtles mees. Ta läks sisse kuulama. □ htu õhtu järel tuli ta koosolekutele ja sõnum Jeesusest liigutas tema südant. Ristimisel ta tunnistas: "Mul on raske uskuda, et nii lühikese ajaga on mu elu täielikult muutunud."

Piirkonna külades ristiti kokku 454 uut usklikku ning loodi kümme uut kogudust. "Täname Jumalat imede eest, mida ta teeb vastuseisut hoolimata," ütles Lõuna-Aasia osakonna misjonitöö juht John Willmott. "Paljusid on ristitud, kuid see on vaid piisk meres võrreldes sellega, mida saame ära teha selles tohutus piirkonnas. Kui inimesed leiavad Piiblist Jumala tahte, lähevad paljud teda järgima."

Sipho Matsebula

27 jaanuar 2001

Surma mõistetud uus elu

"Boysie soovib sinuga kohtuda", ütles vangivalvur sisse astudes. Mina ja mu sõber Innocent käime hingamispäeviti ühes Swasimaa vanglas jutlusi ja piiblitunde pidamas.

Boysie ootas surmalemääratute kongis otsuse täidesaatmist ega pääsenud seega koos teiste vangidega jumalateenistusele. Ta polnud mind varem enda juurde kutsunud ning ma imestasin, milles oli asi. Kas soovib ta abi surmaotsuse muutmiseks? Või tahab ta kuulda Jeesusest? Valvur saatis mind Boysie kongini koridori lõppu. Tervitasin Boysiet trellide taga. Peagi mõistsin, et ta oli juba pikka aega oma kongist jutlusi kuulanud. Ta rääkis, et andis oma elu Jumalale. Vestluse jooksul Boysie avanes.

"Olen siin seepärast, et olen ühe inimese tapnud", tunnistas ta. Hämmastusin, sest enamus vange kinnitasid oma süütust. Ta jätkas: "Enne kui ma vanglasse sattusin, tegutsesin narkoärikana. Olen müünud ka siin marihuaanat mõnede valvurite abil. Teenisin tohutult raha. Kuid olles kuulnud Jumala sõna, lõpetasin narkotsi müümise." Boysie tunnistus liigutas mind sügavalt. Rääkisin talle, et Jumal tegutseb tema elus ja et ta peaks pidevalt kuulama Jumala häält. Andsin talle lugeda Piibli õppetükki ning lubasin nädala pärast tulla temaga vestlema.

Ebatavaline palve

Boysie vanglasektoris elab veel 9 muud vangi. Kõiki neid on oma kuritegude eest mõistetud surma. Turvameetmete pärast ei lasta neid kongidest ühisele jumalateenistusele. Kui Ignatius ja mina neile jutlustame, ei näe me nende nägusid. Peale kõnet käime igas kongis neid tervitamas ja julgustamas. Mõned nädalad pärast meie esimest kohtumist esitas Boysie ebatavalise palve.

"Soovin kirjutada kirja minu tapetud mehe perele", ütles ta. "Soovin paluda andeks oma tegu." Siis ta küsis, kas ma võiksin koos temaga palvetada, et ta võiks leida õigeid sõnu, et veenda peret oma siiruses. Palvetasime ja järgmisel nädalal kirjutas Boysie kirja. Hingamispäeval luges ta selle mulle ette. Tal polnud aimugi, kuidas pere sellesse suhtuks. Palvetasime asja pärast ja panime kirja posti.

Mitmed nädalad hiljem tervitas Boysie mind rõõmsalt ja näitas kirja, mille ta sai tapetud mehe perekonnalt. Nad soovisid tulla vanglasse temaga kohtuma. Hakati organiseerima kohtumist, kuid kui vanglaametnikud said teada, et tulijaid oli 30, keeldusid nad vastu võtmast nii suurt rahvahulka. Lõpuks lubasid nad kolmel pereliikmel tulla temaga kohtuma. Kokkulepitud päeval kohtusid pereliikmed Boysiega külalistetoas. Ta tunnistas, et tappis nende kalli pereliikme. Ta ütles, et ta kahetseb väga oma tegu ja palus seda andeks Jumalalt. Nüüd kpsis ta, kas ka pere võib talle andeks anda. Nad vestlesid pikalt ning pärast külaskäiku oli Boysiel veendumus nii Jumala kui ka pere andestusest.

Põrandaalune võrgustik

Kui Boysie ei müünud enam vangidele narkootikume, tahtsid nad teada, mis oli juhtunud. Narkootikumide müügi jaoks loodud võrgu kaudu rääkis Boysie oma usust ka teistele vangidele. Tema usk kasvab pidevalt, kui ta uurib Piiblit ja rakendab seda ellu. Surmale määratud vangid pääsevad vaid harva välja õuele. Oma 15 minuti õuesoleku ajal räägib Boysie teistele vangidele Jumalast ja palvetab koos nendega. Ehkki Boysie ootab vanglas oma kohtuotsust, on ta leidnud vabaduse. Sellest Jumala antud vabadusest tunnistas ta meestele, kel pole just palju lootust vanglast välja pääseda.

Räägi mu vennale

□ hel päeval esitas Boysie mulle palve: "Ole hea ja võta ühendust minu noorema vennaga. Räägi talle Jumalast. Ta vajab Jeesust!" Innocent ja mina läksime Boysie venna juurde ja rääkisime talle, mida Boysie oli ütelnud ning nüüd on ka tema vend huvitatud piibliuurimisest.

Charlotte Ishkanian

Rohkem kui ta paluski

"Pastor", ütles naine mureliku näoga. "Ma olen nures oma poja Joffrey pärast. Ta õpib Kaplinnas tehnilises kõrgkoolis ja ma kardan, et ta on sattunud halba seltskonda. Kas te võiksite tema eest palvetada?" Pastor tundis Joffreyd. Loomulikult palvetaks ta poisi eest.

Eksiteedel

Joffrey oli vaimulikult raskustes. Ta oli koos oma sõbra Marloga ühinenud liikumisega, kus selle liikmed enne Piibli uurimist suitsetasid marihuaanat, uskudes sellel olevat jumalikke omadusi. Nii tuhmus nende mõistus Püha Vaimu mõjutusele. □ hel päeval vestlesid Joffrey ja Marlo mõningatest vaimulikest küsimustest, millised olid Joffreyle juba lapsepõlvest tuttavad. Ta otsis välja teemat käsitleva raamatu ja andis selle Marlole lugeda.

Raamatut lugedes märkas Marlo, et see õpetas Piiblit teistmoodi kui nende liikumises. Nii hakkas ta esitama Joffreyle küsimusi. Vähehaaval hakkas Marlole selguma, et tal oli palju valearvamusi. Et tõe leida, pöördus ta sageli Joffrey poole, sest pidas teda oma vaimulikuks juhatajaks.

Marlo küsimused sundisid ka Joffreyd vastuseid otsima. □ hel õhtul pea kuu aega hiljem sellest päevast, kui Joffrey ema palus pastoril tema pärast palvetada, helistas Joffrey pastorile ja küsis kas ta saaks tulla mõnel päeval tema juurde Piiblit uurima. Joffrey viibis pastori juures 2 nädalat palvetades ja Piiblit uurides. Ilma marihuaanata oli tema mõistus selge ja avatud Püha Vaimu mõjutusele. Koju naasnuna oli ta lausa uus inimene. Ta läks oma sõbra juurde ja ütles, et nad peavaksid sellest liikumisest lahkuma. Marlo tundis sügavat kergendust ja lubas minna sel nädalal koos Joffreyga kirikusse.

Ahelreaktsioon

Joffrey ema märkas oma pojas toimunud muutust. Ta tänas Jumalat selle eest, et ta oli tema palvele nii kiiresti vastanud! Kirikus kohtas Marlo inimesi, kes suhtusid temasse armastavalt nagu oma pereliikmesse. Marlo tajus, et ta on õigel teel ja soovis innukalt tõest teistelegi kirjutada. Ta kutsus kirikusse ka oma sugulase Jasoni ja vennad Enrico, Franco ja Johni. Nad kõik tulid ja olid rõõmsad selle üle, et Marlo oli lahkunud endisest liikumisest ja lõpetanud narkootikumide tarvitamise.

Kirikus alustati evangeelseid koosolekuid ja ka Marlo vennad ja sugulane osalesid selles. Osa uusi tõesid tundusid neile mõistlikud ja arusaadavad, osa siiski mitte. Enrico oli oma kodukoguduses õppinud, et katoliku kirik oli hingamispäeva viinud üle laupäevalt pühapäevale, ja nii kui siis pastor rääkis hingamispäeva ümbermuutmisest, sai ta kohe jutust aru. Marlo noorem vend John ei mõistnud siiski, miks üks päev on teisest parem. Jason ei käinud koosolekutel regulaarselt. Marlo viis talle siis jutluste koopiaid ja rääkis uuesti, kuidas Jumal oli teda kultuse kütkeist päästnud. Ta rääkis Jasonile hingamispäevast ja ristimisest ning teistest tõdedest. Jason tundis Piiblit sedavõrd hästi, mõistmaks, et Marlon rääkis tõtt ning lubas ka tulla järgmisele koosolekule.

Mis on teoksil?

Marlo ema ei saanud aru, mis tema poegadega sünnib. Ta oli palvetanud, et nad lõpetaksid suitsetamist ja joominguid, kuid tal polnud aimugi, kui võimsalt mõjutavad tema palved nende vaimulikku elu. □ hkkond kodus teravnes, kui Enrico esitas oma vanematele tõsiseid küsimusi: Miks te põlvitate kujude ette palvetama? Miks vanaema puudutab Jeesuse pilti enne magamaminemist? Kui ta vanemad andsid talle põiklevaid vastuseid, arvas Enrico, et nad ei ole veel valmis asja mõistma.

Koosolekuteseeria lõpupoole hakkasid Joffrey, Marlo, Enrico ja Jason valmistuma ristimiseks. Peagi tegid ka Franco ja John oma valikud. Jasonil ja Johnil oli veel üks probleem. Nad tahtsid saada lahti tätoveeringutest, mida nad oli lasknud teha ühes

kambas olles. Mõlemad otsustasid vabaneda tätoveeringutest naha põletamise abil, mis oli valuline protseduur. Kuid nad kannatasid valu ära, sest tahtsid alustada uut elu puhtaina nii seest kui väljastpoolt. 1999 aasta jõulukuul ristiti kõik kuus poissi. Joffrey on rääkinud oma usust neile, kes olid tema mõjul liitunud kultusliikumisega. Ta ütles: "Olen põhjistanud palju paha. Nüüd pean ma neid võitma tagasi Jumala poole." Mõned tema sõbrad on teda kuulnud, mõned aga mitte.

Ka vendade ema ja vanaema on hakanud küsimusi esitama hingamispäeva ja teiste Piibli tõdede kohta. Pojad vastavad nende küsimustele innukalt ja palvetavad, et pere võiks ühineda Kristuses. Ja Joffrey ema on veelgi rohkem hämmastunud sellest, et Jumal tegi mitmekordselt rohkem kui ta isegi paluda või mõtelda oskas.

Mis on sinu vastus?

Evangeeliumikuulutus Lõuna-Aafrika unionis edeneb. Nädalakaupa ühineb kirikuga uusi liikmeid. Ja kuudekaupa sünnib uusi kogudusi. Neen on need head uudised. Halb uudis on see, et kasv ületab meie liikmete majanduslikke võimalusi.

Majanduse madalseis on vaevanud Lõuna-Aafrikat juba aastaid. Ka hästi haritud inimesel on sageli raske tööd leida. Kohati on töötuseprotsent ulatumas 80%-ni. Tänu sellele pole kogudusel võimalik ehitada endale isegi tagasihoidlikku kabelit. Meie liikmed peavad kogunema puude või telkkatuste all, plekkhurtsikutes ja autogaraazides. Edu ei seisne siiski kaunis hoones vaid usklikte omavahelistes suhetes. Toome sellest ühe ilmeka näite.

"□ ksmeelsuse kogudus" asutati siis, kui kohalikel usklikel polnud raha kogu aeg reisida ühistranspordiga lähimasse adventkirikusse. Algul kogunesid koguduse 35 liiget kodudes. Koguduse kasvades koliti algul ümber garaazi ja hiljem üüriti kohalikust koolist klassituba. Siis tõstis valitsus neid klassist välja ning adventistid pidid taas kogunema garaazis. Lõpuks leidsid nad sobiva maatüki kiriku jaoks.

Kuna polnud raha korraliku ehitise püstitamiseks ehitasid nad ajutise varjualuse plekitahvlitest. Enamiku arvamuste kohaselt ei ole see kirik ilus muid see-eest on kogudus täis armastust ja indu. Kuigi koguduses on vaid 130 liiget, tuleb hingamispäeviti kokku alati pea 350 liiget! Neid ei tõmba sinna kaunis arhidektuur vaid hoopis usklikte omavaheline ühendus ja armastus.

Kuidas lahendame koosolekuruumide nappust? Kas peaksime paluma lõuna-aafriklastel evangeliseerimist katkestama kuni oleme saanud liikmetele korralikud ruumid? Ei mingil juhul! Toetagem selle asemel nende käsi ja aidakem neil ehitada vajaminevaid kirikuhooneid, nii et töö Lõuna-Aafrikas, Namibias, Swasimaal ja Lesothos oleks edukas! Lihtsad tellistest või muust saadavast materjalist ehitatavad kabelid teeniksid neid kirikuid hästi. Me võime neid kas aidata või kõrvalt vaadata.

Ja see pole veel kõik!

Igal pool maailmas avanevad "uksed" uutele võimalustele evangeeliumi kuulutamiseks. Vaadake vaid enda ümber! Hiina avab uksi, siis veel 10/40-akna maad - piirkond, mis ulatub Loode-Aafrikast Lähis-idani. Selles piirkonnas on 88 maad kus kristlasi on alla 1% elanikkonnast. Sama toimub ka mitmetes Aafrika islamimaades. Tsadis on kutsutud adventiste looma koole, kliinikuid ja kogudusi. Kui kaua aga see "uks" on lahti? Milline on sinu vastus?

Kush Hlakuva

□ nnistusi trellide taga

Telefonihelin rikkus öö vaikust. Kuhs tõstis toru ja kuulas kui tuttav naine läks kohe asja juurde. "Ma olen lugenud läbi raamatu, mille sa mulle vanglas müüsid", alustas naine. "Vanglajuhataja palus mul otsida kedagi kes töötaks vangide heaks. Kas sind asi huvitaks?"

Laiahaardelist tööd

Kush oli hiljuti jäänud pensionile ning ta lubas käia vanglajuhataja jutul. Juhataja palus tal pidada juhtkonnale kord nädalas palvekoosolekut. Kuu aja pärast alustas ta tööd vangidega.

Jõulude paiku ei käinud teisi vaimuliku töö tegijaid vanglas ja nii palutigi Kushil pidada ka pühapäevased jumalateenistused. Kush märkas, et mitmel noorel kurjategijal puudus motiiv. Vangla annab neile võimaluse käia läbi keskkool või kutsekool, kuid see huvitab vaid väheseid. Kush püüdis vange panna mõtlema koolituse tähtsuse üle. Huvi kasvades hakkas Kush pidama piiblitunde rühmadele. Peale selle vajasis mitmed nõuandeid ja palvet, nii et tööd oli palju. □ nneks sai Kush endale teise adventabilise.

Rohke saak

Pea aasta pärast sellest ajast kui Kush oli vanglatööle kutsutud, oli 82 vangi valmis minema ristimisele. Vanglajuhataja loal toimetati kohale kantav ristimisbassein. Kuivõrd rõõmus päev see oli! Vangides toimunud muutus tunnistas uuest elust Kristuses. Uurimiserühmadesse liitus uusi liikmeid ja varsti oli veel 60 vangi valmis minema ristimisele.

Soga

□ hel päeval käis Kush vangikongides kutsumas vange kolmapäevahommikusele palveringile. Paadunud kurjategijate osakonnas oli Soga-nimeline määratsejana tuntud vang. Ta sai loa lahkuda kongist palvekoosolekule. Esimesel korral istus ta toa tagaosas ülemealiku näoilmelega ja tegi halvustavaid märkusi. Kõigest oli näha, et ta oli kohal üksnes selleks, et kongist mõneks ajaks välja saada.

Kuid vähehaaval Soga hoiak muutus. Ta hakkas kuulama ja esitas üha sügavamaid küsimusi. Käies kohtamas Sogat isiklikult, sai Kush teada, et vangi hoiak oli muutunud kui ta märkas, et teda austati inimesena. Kush hakkas regulaarselt Sogat õpetama ja koos temaga palvetama. Soga hakkas õppima ja näitas üles soovi oma elu parandada. Ta hakkas iseseisvalt Piiblit õppima ja lõpuks tahtis ta tulla ristimisele. Teda ristiti esimeste hulgas. Nüüd töötab Soga teiste vangide heaks. Tal on 15 aastasest karistusest veel 3 aastat järel ning ta tahab peale vabanemist õppida pastoriks.

Vabanemise trauma

Enamus vange ootab väga oma vabanemist, kuid enamasti on see dramaatiline kogemus. Nad peavad pöörduma tagasi ühiskonda kus suhtutakse neisse eelarvamuslikult. Kush aitab vange vabaduseks ette valmistada. Kahjuks on sageli koguduse liikmed tahtmatud neid aitama ja toetama. Asjade muutmiseks on vaja veel palju tööd ja palveid. Kushi saadud telefonivestlusest on möödunud 2 aastat ja praegugi kasutab ta kogu oma aja vanglatööle. Ja vanglatööle vajatakse väga veelgi tahtlikke töölisi nii vanglamüüride sissepoole kui ka väljapoole.

Heather Tredoux

□ nnis sõnum

Claude September astus Kirjaliku piiblikursuse toimetusse, näol otsustav ilme. Ta istus tooli servale. Oli selgelt näha, et tal oli midagi mõttes. Olles oma telefonikõne lõpetanud, pöördus tema ees olev naine tema poole ja küsis, kas saab talle kuidagi kasulik olla. "Olen istunud kirikus hingamispäevast hingamispäeva. Mul on juba istumisest kõrini. Ma tahan midagi Jumala heaks teha. Ma tahan minna kuhugi, kus ei ole adventiste ning rääkida seal inimestele Jumala armastusest."

Pakutavatest piirkondadest valis Claude Swellendami väikelinna, mis asus paari teekonnatunni kaugusel Kaplinnast idas. Ta oli seal varem käinud ja see paik meeldis talle. See asetses mägede ja mere vahel. Ja mis parim, piirkonnas oli 14 Kirjaliku piiblikursuse õpilast. Nii hakkaski Claude kord kuus omal kulul käima Swellendamis. Ta käis kohtamas Kirjaliku piiblikursuse õpilastega ja asutas piibliuurimisgrupi, mis hakkas koos käima kohaliku kooli klassiruumis.

Viljakas tööpiirkond

Sedapuhku kuidas töö laienes, tundis Claude, et ühest päevast kuus jääb väheks. Ta ostis odava maatüki ja viis sinna haagissuvila. Nüüd sai ta olla seal linnas terved nädalavahetused ja hiljem sai ka tema pere tulla koos temaga.

Claude leidis veel Kirjaliku piiblikursuse õpilasi lähedalasuvast Sour Brooki linnast. Traditsioonilisel protestantlikul usul on linnas kindel jalgealune, kuid Claude sai teada, et piiblikursusest võtsid osa ka linna pagar ja perekond, kelle oma oli linna ainuke restoran. Kõik kolm soovisid tulla ristimisele. Aasta pärast sellest ajast, kui Claude alustas oma tööd, ristiti Swellendamis ja Sour Brookis 5 inimest. Nüüd on pagaritöökoda ja restoran - linna ainsad suured ettevõtted - laupäeviti kinni.

□ nnistusi pagaritöökojas

Juba enne seda kui Elise läks ristimisele, oli tema pagaritöökoda majanduslikes raskustes. Claude, kellel oli kogemust äriasjades, otsustas aidata. Ta hankis Elise küpsetistele uusi edasimüüjaid ja ka ta ise jagab neid laiali piirkonna väikelinnadesse. Issand on õnnistanud ja pagaritöökoda on edukas. Mõned pagaritöökoja kliendid on palunud Claudel tuua leibu kohale ka laupäeval. Selliselt on Claude saanud võimaluse selgitada, miks tema ja ka pagaritöökoda laupäeval ei tööta. Mitmed kliendid on palunud piibliuurimisi ja juba seitse inimest on hakanud käima Sour Brookis jumalateenistustel.

Kaitset ohtudes

Mõni aeg tagasi möllas seal piirkonnas suur põõsastiku-tulekahju. Ehkki ka Claude haagissuvila oli ohus, läks ta aitama tuletõrjujaid ja vabatahtlikke kustutustöödel. Kiiresti leviv tuli levis mõne meetri kaugusele tema haagissuvilast. Siis aga muutis tuul imeliselt suunda ja puhus tule mööda künkaserva üles tagasi kus see iseenesest kustus. Samal ajal kui Claude võitles tulega mujal, kaitses Jumal tema vara.

Mõni aeg tagasi korraldati Sour Brooki lähedal ristimine. Kaks pastorit ja ristitavad astusid jökke, mis voolas nii kiiresti, et tõmbas eakad pastoriga kaasa, nii et ristitavad pidid oma ristijaid päästma. Claude meenutab, kuidas tal oli kõrini kirikus istumisest ja otsustas minna Sour Brooki evangeeliumi levitama. Jumal on teda õnnistanud ja juhtinud teda paremat elu otsivate hingede juurde.

Sour Brooki ja ümberkaudse piirkonna usklikud kogunevad üha restoranis, kuid nad planeerivad ka oma väikese kiriku ehitamist. Kogudused eri pooltel Lõuna-Aafrikas pingutavad jumalateenistuspaikade ehitamiseks, kuid kõrge töötuse ja majanduse madalseisu pärast on ka lihtsa kabeli püstitamine paljudele kättesaamatu. Aga Taevasa hoolitseb siiski oma rahva eest.

Ivy Petersen ja Charlotte Ishkanian

Adventistinaised lähevad vanglasse

Väike grupp adventistinaisi Johannesburgis soovis hakata töötama naisvangide heaks. Enamusel neist ei olnud evangelisti koolitust, kuid nad leidsid, et omavad just selliseid andeid, mida naisvangid vajasid. Nad hakkasid neile õpetama õmblemist, kudumist ja teisi kodumajandusoskusi.

Adventistinaised üllatusid, märgates, et üle 25 alla 14. a lapse elas vanglas koos emaga. Elu vanglas on raske ning lastel ei ole võimalust nautida normaalset lapsepõlve. Naised tahtsid neid lapsi aidata ning vangla juhataja andis neile loa töö alustamiseks. Denise Newton, Transvaali piirkonna naistetöö juhataja, palus mõnedel teismelistel tüdrukutel koostada programm laste aitamiseks. Tüdrukud läksid õhinasse ja panid kokku pühakooliprogrammi. Iga nädal lähevad nad trellide taha õpetama väikestele laule armastusest ja lootusest ja päikesepaistest ning rääkima Jumalast ja Jeesusest. Lapsed armastavad neid koosolekuid.

Vangla organiseeris lastele retke linna loomaaeda. Igal lapsel oli kaaslaseks teismeline või täiskasvanu. Kõik oletasid, et lapsed naudivad reisist. Peagi nad aga märkasid, et lapsed kes ei tundnud muud maailma kui vaid vangla oma, kartsid suuri loomi. Jõulupidu õnnestus paremini. Tüdrukud palusid mõningaid varanoori esitada lastele ja nende emadele jõulunäidendit. Vanglajuhataja jälgis ka näidendit ja aitas hiljem maiustuste ja kinkide jagamisel lastele. Nüüd on pühakoolitööd tehtud juba 2 aastat ning noorte ja laste vahele on tekkinud lähedane suhe.

Nii vangid kui ka nende aitajad on saanud sellest programmist õnnistusi. Ehkki adventistid pidid lubama, et ei õpeta eluoskuste tundides oma kiriku õpetusi, panid vangid tähele nende erinevust ja palusid, et meie õed peaksid neile korrapäraseid jumalateenistusi. Töö vanglas laieneb pidevalt. Paljud vangid kannatavad selliste raskete haiguste käes, nagu näiteks aids ning vangla ei hoolitse nende eest. Adventistinaised on organiseerinud neile ravi ning andnud nõu tervislikest eluviisidest ja aidi-ohu peletamiseks. Vabanevaid vange aidatakse kohaneda ühiskonnaga.

Vivienne

Mõned naised töötavad vangide heaks üksi. Vivienne Sampson ärkas haigla intensiivraviosakonnas. Ta oli tõsiselt haige ja mõtles, et võib surra. Kuid Jumal ütles talle, et ta ei sure, sest teda ootas töö vanglas. Vivienne üllatus Jumala otsesest kutsest tööle, mida ta polnud kunagi teinud, kuid lubas alustada vanglaskäike kohe kui võimalik ning palus Jumalal avada ukсед. Vivienne viidi teise tuppa. Tema uus toakaaslane töötas valvurina naiste vanglas. Valvur andis nõu, Viviennel tasuks õpetada vangidele midagi kasulikku. "Kas sa arvad, et võiksin õpetada neid õmblema?" küsis Vivienne. Valvur julgustas teda proovima.

Olles toibunud, läks Vivienne lähimasse naistevanglasse ja pakkus end õpetama õmblemist ja käsitööd. Ta sai loa tundide pidamiseks. "Sa võid lugeda naistele ka Piiblit ning palvetada koos nendega", sõnas vanglajuhataja, "kuid põhiõpetuste õpetamine on keelatud." Vivienne tunnid said küllaltki populaarseks. Need algasid alati palvega ja piibli lugemisega.

□ ks tema õpilastest oli 19-aastane Angela, kes oli ema tapmise eest mõistetud eluks ajaks vangi. Angela küsis, kuhu kirikusse Vivienne kuulus. Vivienne ütles, et tal ei lubata rääkida õpetustest, kuid ta käib kirikus laupäeviti. Angela rääkis, et sai väga

huvitava raamatu "Suur võitlus". Kas Vivienne kuulub seal räägitud kirikusse? Vivienne vastas jaatavalt ning sai loa uurida koos Angelaga Piiblit. Lõpuks palus Angela luba ristimiseks. Angela on üha vanglas, kuid tema elu suund on muutunud. Ta soovib, et kõik teaksid, et tema kuulub nüüd Jumalale. Lisaks Angelale on ka mitme teise naise elu muutunud tänu vanglatööle.

Shona

Ka Shona Allie teeb tööd vanglas. Tema poeg oli sattunud halba seltskonda ning sageli otsis Shona teda öistelt tänavatelt. Tal oli kaasas Piibel ning kui ta kohtas noortekampasid, peatus ta juttu rääkima. Sageli küsisid mitmed temalt: "Kas sa ei karda, et me sulle kallale tuleme?"

"Ei", vastas Shona. "Ma räägin teiel, miks." Siis palus ta poistel maha istuda ja hakkas neile Piiblit lugema. □ kski kambaliige ei teinud talle kunagi midagi. Teised emad kuulsid, mida ta tegi ja palusid talt abi ka nende poegade otsimisel. Shona hakkas neid otsima tänavailt ja ka vanglatest. Olles mõne leidnud, küsis ta, kas ta tahaks tema ema pärast koos temaga palvetada. Lõpuks läks Shona ka vanglatööle. Viibides vanglates, nägi ta sageli, kui halvasti seal vange koheldi. Ilma hirmuta läks ta otse vanglajuhataja juurde ja palus puudused likvideerida. Ta kasutab palju aega surmalemääratud vangide juhatamiseks. Ta soovib neid alati juhtida tagasi Jumala ja oma vanemate juurde.

□ ksi või väikeste gruppidega töötavad mehed ja naised kõikjal Lõuna-Aafrika unionis nende heaks, kes on elus läbi põlenud. oma eeskujuga näitavad nad, et Jeesus on vastus kõigile probleemidele. Tema võib puhastada ka kõige mustema südame.

Nelson ja Femida Muthusamy

Otsing lõpeb

Kui Nelson ja Femida kohtusid, oli Nelson hindu ja naine muslim. Kui nad abiellusid, sai naisest hindu. Tal ei olnud kerge, sest ta pere oli nii abielu kui usuvahetuse vastu. Ta teenis nüüd ema Lutchmeed, hindujumalannat. Hinduism hämmastas teda. Kui islamlased teenisid ühte jumalat, Allahit, siis hinduismis oli palju jumalaid. Teatud päeval kord aastas lähivad hindud templisse ohverdama oma jumalale puuvilju, piima või viirukit. Nad käivad seitse korda ohvrit kandes ümber templi, astuvad siis templisse ja jätavad oma ohvri jumalakuju ette.

Nelson nägi sageli, kuidas templis ohverdavad preestrid jõid ohverdatud kitsede ja kanade verd. Lisaks sellele nad jõid ka alkoholi ja suitsetasid. Sellega hakkas ta ka enda alkoholi- ja tubakatarbimist õigustama. Siis ühel päeval kuulis ta kuidas mõned kristlased rääkisid Jeesusest, Jumala Pojast. Nii ta siis mõtles, et kui Jeesus on Jumala poeg, siis peab ema Lutchmee olema tema ema. Nii hakkas ta palvetama ka Jeesuse poole. Keegi töökaaslane küsis, kas ta tahab kuulda veel Jumalast ja Piiblist. Ta nõustus ja nad vestlesid pikalt. Kui ta kutsus mind pühapäeval kirikusse, jäi Nelson nõusse ja ka Femida tuli kaasa. See kirik oli nende kodust kaugel ja nii nad siis otsisid kodule lähema kiriku ning hakkasid seal käima. Alguses Femidale kristlus ei pakkunud huvi, aga kui ta mees tahtis astuda kogudusse, ta nõustus. Nad liitusid kogudusega ja said aktiivseteks liikmeteks.

Kuid Piiblit uurides leidis Nelson, et selles kirikus oli midagi viltu. Vähehaaval hakkas ta jumalateenistustest eemale jääma. Femida ei saanud aru, kus see king pigistas. "Kui märkasin, et me kirik ei järginud kõiges Piibli õpetusi, kaotas hingerahu. Olin toiminud

pühapäevakooli õpetajana, kuid ma ei tahtnud enam õpetada valeõpetusi," jutustas Nelson. Kui ta pastor küsis, milliseid valeõpetusi ta silmas pidas, loetles ta mõningaid. Ja kui ta mainis sabbatit ehk hingamispäeva, ütles pastor, et adventistid, kes hingamispäeva õpetasid, on valel seisukohal. Siis ühel päeval tuli Nelson töölt koju ja tahtis rääkida usust - uuest usust. Femidat uued usud enam ei huvitanud, ta oli rahul praeguse kirikuga. Kuid Nelson oli täis indu. Ta oli uurinud Piiblit koos Ray nimelise töökaaslasega. Ta palus Rayl tõestada sabbati ehtsust ning kui too tegi seda Piibli abil, veendus ta adventistidel oli õigus. Ray kutsus teda evangeelsetele koosolekutele ning ta läks.

Naine aga ei tahtnud kaasa tulla. Talle ei meeldinud, et Ray mehe õhtul pere juurest eemale kutsub. Ta keeldus lootuses, et mees jääb siis koju. Mees aga läks. Ta ei sundinud naist kuulama, mida oli õppinud, kuid ta palvetas naise eest. Kuna adventism huvitas teda väga, viibis ta sageli kodust eemal, see aga ei parandanud pere-elu.

Kui nende perre sündis teine laps, naise seisukohad muutusid. Ta tahtis, et usk ühendaks nende perekonda. Nelson käis adventkirikus, Femida aga pühapäevakirikus. Femida soovis, et nende last ristitaks nende kirikus, kuid mees soovis, et õnnistustseremoonia sooritaks adventistipastor. Naise pastor ütles, et kui me pere ei ühine vaimulikult, võib Jumal meie lapse meilt ära võtta. Selline märkus Femidat ei rõõmustanud. Ta küsis oma mehe usu kohta. Nelson ütles, et ta saab naisest aru, miks ta ei taha tema kirikusse tulla, kuid palus tal tulla kasvõi ainult üheleainsale koosolekule.

□ hel hingamispäeval otsustas ta koos mehega kirikusse minna.

"Inimesed olid väga sõbralikud ja mulle meeldis nende viis Piiblit õpetada. Pöördusin koju õnnelikumana kui kuid varem. Otsustasin jätkata kirikuskäimist." Nelson märkas kohe, et kirikuskäik oli muutnud tema naist. Ta arvas, et see tulenes inimeste sõbralikkusest. Ta oli õnnelikum ja tahtlikum kuulma Jumalast. Ta tõi koju ka videolinte, et naine võiks õppida kogu tõde. Lintidest oli abi, kuid otsustav oli mehe armastav hoiak. Kui nad varem olid tülitsevad iga tühja-tähja pärast, siis pärast seda kui mees hakkas käima adventkirikus, ei tahtnud ta enam riielda. Kui naine püüdis hakata näaklema, hakkas ta lugema Piiblit või läks jalutama.

Ka Femida hakkas käima regulaarselt adventkirikus ning kui pastor hakkas rääkima mehele ristimisest, otsustas ta, et nad peavad minema ristimisele üheskoos. Nad hakkasid uurima koos piiblit ja mõni nädal hiljem neid ristiti. "Meie otsimine on nüüd lõppenud. Oleme üksmeelsed, oleme õnnelikud, oleme adventistid."

Charlotte Ishkanian

Mateumo usk

Jeesus ütles: "Ma ei ole tulnud tooma mitte rahu vaid mõõka." Nende sõnade tähendus sai mulle selgeks alles siis, kui hakkasin tõeliselt temasse uskuma. Mu pere oli käinud aastaid ühes kristlikus kirikus. Ja siis ühel päeval, kui olin oma aias nõusid pesemas, tuli üks naine mu ämmale külla. Kuulsin, millest nad rääkisid ja mu huvi tärkas siis, kui külaline, kelle nimi oli Hope, hakkas lugema Piiblit. Lõpetasin kiiresti töö ja läksin tuppna neid kuulama. Hope hakkas käima meil regulaarselt piiblitunde pidamas. Lõpuks sai ämmale sellest kõrini, kuid mina tahtsin jätkata.

Teadsin, et Hope oli adventist, kuid rohkemat ei teadnud ma neist muud midagi, kui et neil oli mõne kilomeetri kaugusel haigla. Uurinud koos Hopega pool aastat Piiblit, hakkasin käima adventkirikus. Mu mees ei olnud sellele vastu, nii et võtsin ka lapsed

kaasa.

Surma tseremoonia

Siis mu ämm suri. Meie kommete kohaselt pidi lesk kandma teatud tseremooniani leinariideid. Selles tseremoonias ohverdatakse esiisadele loomi. Usutakse, et kui keegi jääb tseremooniast kõrvale, juhtub midagi hirmsat. Keeldusin tseremooniast osa võtmast ja selgitasin mehele, et esiisade teenimine on vastu Jumala seadust. Minu ema pealekäimisel hakkas mu mees mind keelitama otsusest loobuma. Kui ma järgi ei andnud, käskis mu mees minul koos lastega kodust lahkuda. Ma keeldusin. Ma ütlesin, et Jumal oli meid kokku pannud meheks ja naiseks ning meil ei ole luba abielu purustada.

Kui ma hiljem turult tagasi tulin, leidsin, et mu mees oli mind ja me lapsi välja visanud. Viisin lapsed Hope majja ja rääkisin talle, mis oli juhtunud. Hope abikaasa ja pastor läksid mu mehe jurde, et kokkulepet saavutada. Nad rääkisid temaga neli tundi ja alles siis nõustus meid koju tagasi võtma. Kuid ta oli üha vihane. Kui ma läksin välja prügi põletama, leidsin tuhahunniku pealt oma Piibli. Mu süda kiskus krampi, kuid ma otsustasin mitte midagi öelda. □ hkkond oli pinev ja olin otsustanud jääda.

Ristimine.

Kogudus oli püstitanud meie kodu lähedale telgi evangeeliumikoosolekute jaoks. Koosolekuteseeria lõpus otsustasin minna ristimisele. Teadsin, et see mu mehele ei meeldi, kuid tahtsin olla ustav ning järgida Jeesust. Mõtlesin oma mõttes: "Kui mul tuleb surra, tahan surra Jeesuse omana." Läksin jõe äärde ristimisele, kuid ma ei teadnud, et ka mu mees oli seal. Kui mind ristiti, nägin teda seismas rannal teiste inimeste seas. Teadsin, et ta oli vihane. Siiski ei öelnud ta midagi.

Olin õmblusringis Hope juures, kui märkasin, et olin midagi koju unustanud. Jätsin noorima lapse Hope juurde ja läksin asjade järele. Mu mehel ei olnud midagi selle vastu, et õppisin õmblema, kuid kui ta nägi mind koju tulevat ilma lapseta, küsis ta kohe, kus laps on. Rääkisin, et olin jätnud ta Hope poole. Mees ei olnud rahul ja kiirustasin tagasi Hope juurde.

Keretäis

Kui hiljem koju tulin, oli uks lukus ja mees ootas mind väljas. Mul ei olnud võtit ja palusin meest, et ta ukse lahti teeks. Kandsin pea peal rasket veekannu ja mees käskis selle maha panna. Enne kui sain kannu maha panna, hakkas mees mind peksma. Karjusi, et ta lõpetaks ning kohale hakkas saabuma inimesi vaatama, mis sünnib. Kui mees neid nägi, lõpetas ta peksmise ja lasi mind sisse. Mõne minuti pärast ilmus uksele naine kott käes. Ilmselt oli mees kavatsenud mind koos asjadega välja visata. Mind nähes hakkas naine mind süüdistama mehe vääritus kohtlemises ja ütles, et ma pean majast lahkuma.

"Ma armastan oma meest", ütlesin naisele. "Olen sõnakuulmatu üksnes siis, kui ta käsib mul rikkuda Jumala käsku. Ei miski ega keegi ei või mind lahutada Jeesusest, isegi minu mees mitte." Naine süüdistas mind isekaks ja ma käskisin tal kodust lahkuda. Kuid ta keeldus ja ütles, et maja kuulub minu mehele, mitte minule. Ta tõstis käe ja virutas mulle vastu nägu. Kui ma püüdsin end kaitsta, naine hammustas mind! Siis ta pöördus ja jooksis oma koju. Mees oli kisklemise ajal tuppa tulnud ja ka tema hakkas mind noomima. Mu pea ja põsk valutasi ning silm oli mehe hoobist turses. Tahtsin minna Hope juurde olukorra üle järele mõtlemata, aga mu mees ei lasknud.

Arvan, et löökidest põhjustatud vigastused hirmutasid mu meest, sest peale seda vahejuhtumit olen saanud olla rahu. Jumal tegutseb meie pere heaks ja mu mees laseb mul koos lastega kirikus käia. Soovin, et ühel päeval liituks ta koos meiega.

Elias Swartbooi

Usu tuli

Elias peatus teel kuulatama. "Kust kohast kostis see kaunis laul?" imestas ta. Ehkki polnud pühapäev, lauldi kuskil ülistust Jumalale. Ta järgnes häälele nurga taha ja nägi suurt hulka inimesi, kes olid kogunenud väikese adventkiriku ümber. Ta peatus kuulama. Laulu lõppedes ilmus ees olevale ekraanile videopilt ja algas jutlus. Kõne oli nii veenev, et Elias unustas, et vaatas videopilti. Peale koosolekut kõndis ta kuuldu üle mõteldes koju. Elias oli väikse protestantliku koguduse pastor Põhja-Namibias ning vaimuliku saate edastamine satelliidi vahendusel kütkestas teda. Nii saavutatakse ühe korraga kontakt tuhandete inimestega! Elias otsustas järgmisel õhtul minna taas kuulama.

Sel nädalal käis Elias igal koosolekul. Neljandast koosolekust lahkus ta siiski vihase ja pettununa. Jutlustaja oli teatanud, et hingamispäev on laupäev. "Kuidas võib kogu maailm olla valel seisukohal?" mõtles Elias. Kindlasti see pastor eksib. Elias otsustas, et enam ta ei lähe koosolekule.

Maja oli vaikne, kui Elias heitis puhkama, kuid ta ei saanud und. Lebedes oma voodil kuulis ta vaikset häält ütlemas: "□ ra jäta koosolekule minemata. Kuula, mida jutlustajal on sulle öelda!" Elias püüdis mõtete endast eemale tõrjuda, kuid asjata. Järgmisel päeval otsustas ta taas koosolekutele minna.

Rasked valikud

Mõni aeg tagasi oli Elia abikaasa ta maha jätnud ning Elias oli üksi. Kui ta sel õhtul läks koosolekule, võeti teda rõõmuga vastu ning ta tundis et kuulub omade hulka. Elias jätkas koosolekutel käimist. Ta oli seitsmenda päeva adventistidest varemgi kuulnud, kuid pidas neid usulahuna, kes ei järgi Piiblit. Kuulates nüüd jutlust, jõudis ta veendumusele, et kõneleja kuulutas Piibli tõde. "Hingamispäev on tõepoolest Jumala püha päev", mõtles ta endamisi. "Ma pean järgima seda tõde. Aga kuidas? Olen pühapäeva pühitseva koguduse pastor."

Sel õhtul rääkis jutlustaja, kuidas Martin Luther oli maha jätnud oma isade kiriku ja kodumaa et järgida Piibli tõde. Elias otsustas järgida Lutheri eeskuju. See ei saa siiski kerge olema. Ta tahtis liituda adventkirikuga, sest ta teadis, et selle õpetus oli õige, kuid ta mõtles oma perele, vanematele, sõpradele ja pühapäeva pidavale kogudusele. Kuidas tema otsus neile mõjub? Kas nad mõistavad tema valikut? Kas nad järgivad tema eeskuju? Või pilkavad nad teda?

Taas ei suutnud Elias magada. Ta palvetas tunde, kuid ei saanud hingerahu. Lõpuks kell kuus hommikul tegi ta oma otsuse. Ta kutsus kokku oma koguduse ja teatas, et liitub teise kirikuga. Koguduseliikmed olid šokeeritud. Mõningad olid lausa vihased. Vaid üksainus küsis põhjuse järele. Elias püüdis seletada, aga mees ei saanud aru.

Siis läks Elias oma kirikkonna peakorterisse ja teatas oma otsusest liituda adventkogudusega. Tema juhatajad olid šokeeritud ja lükkasid tema lahkumispalve tagasi. Elias oli aga siiski tões veendunud. Tagasiteed ei olnud.

Jumal avab ukсед.

Järgmised päevad olid rasked ja enamasti üksildased. Adventkogudusest sai siiski tema uus pere. Kui Elias pidi lahkuma korterist, mis kuulus tema endisele kirikule, aitasid adventistid tal leida uue korteri. Eliale meeldis pastori elukutse ja ta soovis seda jätkata nii kiiresti kui võimalik. Tal oli siiski palju õppida. Ta hakkas vanema adventpastori abiliseks ja läks koos temaga tööle piirkonda, kus ei olnud varem adventiste. Peagi soovis tulla ristimisele 19 inimest. Lõuna-Aafrika union pakkus Eliasele võimaluse saata teda Heldebergi kolledžisse teoloogiat õppima, et ta võiks seal saada jutlustajaks. "Tahan õpingutega võimalikult kiiresti ühele poole saada ja tagasi Namibiasse minna," ütles ta rõhutades. "Meil ei ole seal piisavalt pastoreid. Lõuna-Namibias on palju linna, kus pole ainustki adventisti. Soovin minna sellisesse linna kogudust looma."

Elias tunnistas oma uuest usust juba oma tutvavatele. □ ks tema endise kiriku peredest kuulas teraselt selgitusi tema pöördumise põhjustest. Nad esitasid palju küsimusi ja helistasid talle Lõuna-Aafrikasse, et küsida mida Piibel õpetab ühest või teisest asjast. □ ks pastor kohtas teda, kui ta valmistus minema Helderbergi. Kui Elias rääkis talle, et ta pöördus adventistiks, esitas pastor talle palju küsimusi. Enne kui nad lahkusid, lausus pastor Eliasele: "Palveta minu eest!" Mõni aeg hiljem sai selle pastori emast adventist ja Elias palvetab, et ka pastor näeks suuremat valgust ja järiks seda.

Kokkuvõte

Linn, kus Elias kuulis esimest korda adventsõnumit, kannab nime "Tuli kustub". Tõe tuled põlevad siiski heledalt Põhja-Namibias ja Lõuna-Aafrika unioni muudes osades ning usklikud teevad endast parima, et tõde leviks kulutule taoliselt üle kogu piirkonna. Igal aastal liitub adventkirikuga tuhandeid uusi liikmeid ja nende jaoks vajatakse hädasti uusi kirikuid. Majandusliku madalseisu tõttu pole paljudel usklikel tööd ega suuda ehitusi toetada. Küsi jumalalt, kuidas sina saad selles töös kaasa aidata.